

Мартин Скот

Траксас и монасите воини

1.

Макри се появи във „Възмездяващата секира“, препасала сабята и стиснала познатия бележник с философски записки под мишница. По шията ѝ се стичаха едри капки пот.

– Навън е по-горещо от оркски пъкъл – оплака се тя.

Изломотих в знак на съгласие. За повече нямах сили. Вътре също бе по-горещо, отколкото в оркски пъкъл. Силите ми стигаха колкото да надигам халбата с бира.

Смяната на Макри тъкмо започваше. Тя свали наметалото, с което излизаше навън, и го хвърли зад бара, след това напръска лицето и раменете си със студена вода. Тънки ручейчета се плъзнаха надолу между халките на металната и препаска – облекло, което подчертаваше достойнствата на прекрасното ѝ тяло и ѝ осигуряваше солидна порция от бакшиши от страна на докери и моряци, варвари наемници и прочее отрепки, каквито идват да се наливат в нашата кръчма.

Макри обитава една малка стая на горния етаж. Аз също живея тук, но моите стаи са в дъното на коридора и са два пъти повече. Казвам се Траксас и когато жегата поспадне и движенията, поне моите, станат възможни, си изкарвам прехраната като частен детектив.

„Най-добрият магьосник-детектив в град Тюрай“ – така пише на вратата на приемната ми. Добре де, признавам, че магьосническите умения са доста ограничени и постоянно се топят, но макар да не мога да се меря с дворцовите магьосници, все още ме бива да свърша туй-онуй. Искам да кажа, че не съм си изгубил интуицията, с която може да се похвали всеки малко по-кадърен маг. Освен това, дадат ли ми случай, захапвам го като куче кокал. В този смисъл надписът може да се окаже правдив.

Не съм написал, че вземам евтино. И без това всички го знаят. Откакто си изгубих сладката служба в двореца, животът спря да ме гали по главата.

Вдигнах немощно ръка и дадох знак на Гурд да донесе още една бира. Този застарял варварин от севера е собственик на „Възмездяващата секира“.

– Май днес няма да свършиш и за пет пари работа – подметна Макри.

Магнах безгрижно с ръка.

– Още харча хонорара от последния случай.

Преди месец и половина помогнах на претора Цизерий, а сега той е важна особа в града. Освен това го избраха за заместник-консул, което го прави втория най-важен правителствен чиновник след консула Калий. А както е известно, консулт отговаря само пред краля.

– Мда – добавих замислено, докато вдигах следващата халба. – Старият Цизерий се оказа щедър човек. И има защо, ако не знаете. Едва ли щеше да спечели изборите, ако не му бях спасил задника.

Макри се подсмихна. Тя се подсмива на всичко, което казвам, но аз не ѝ се сърдя. Първо, защото е един от малкото ми приятели в този смрадлив град, и второ – често ми помага в работата. Не в процеса на самото разследване, а когато опре до бой. Обитателите на нашето кварталче – Дванайсет морета, – все изтъкнати личности като докери и джебчии, не обичат да са под лупата на разследването, така че в повечето случаи се налага да позавъртя сабята, ако искам да получа отговори на въпросите си. И в това няма нищо лошо, защото ме бива да въртя сабята. А Макри навремето е избягала от гладиаторските галерии на орките и ако питате мен, сега е един от най-опасните майстори на сабята, които ходят по земята. Не преувеличавам. Може да е само на двайсет и една и да работи като келнерка в кръчмата на Гурд, за да си изкарва прехраната и да плаща вноските в Школата на гилдиите, но стисне ли држката на сабята в едната ръка и бойната секира в другата, спукана им е работата на озъбените врагове пред нея, казвам ви.

Седем години се е била в оркските гладиаторски галерии. Освен че е усъвършенствала бойните си умения, тя е намразила всички живи орки чак в червата. Вярно, че всички ненавиждат орките, макар сега да сме в мир с тях. Но омразата на Макри е нещо по-особено. Сигурно защото във вените ѝ тече и малко оркска кръв. Е, има и елфска също. Тя наистина е необичайна смесица, което понякога предизвиква не дотам приятни подмятания, но съм забелязал, че посетителите ги преглъщат, когато люшне тъмната си коса над бронзовите си рамене и завърти кръшно пременената си в метална препаска снага.

– Понапълнял си – подметна ми тя.

Изпъчих гордо шкембе.

– Остави го на мира – ухили се Гурд и ми донесе още една халба. – Траксас не обича да се труди, когато е горещо. Помня, по времето на Войната с орките с ръжен не можеше да го изкараш срещу врага, когато напечеше слънцето.

Игнорирах този опит за фалшиво представяне на героичната ми

натура. Искрено мога да заявя, че по време на Войната с орките въртях здравата сабя. Но нека се подиграват. Аз съм си заслужил почивката. Като си помисля, че миналата година по същото време вдигах прах из пристанището да диря един прещракал полуорк, който бе прерязал гърлата на осмина и за малко да ме направи девети в поредицата. Но сега, благодарение на солидното хонорарче от Цизерий, можех спокойно да прекарам цялото горещо лято в наливане с бира и въобще да не помислям за работа.

– Още една биричка, Гурд.

Гурд гони петдесетака. Лицето му е напукано като стар каиш и дългата му коса е посивяла, но мускулите му са твърди като на младок.

– Не те ли сърби да се захванеш с това? – попита той и ми посочи една статия в „Прославена и достоверна хроника на всички световни събития“ – тъничък и неграмотно отпечатан вестник, специализиран в пикантни истории като престъпления и скандали в Тюрвай. Надигнах се и го погледнах с вял интерес.

– Смъртта на магьосника? Не, не е по моята част. Пък и този е някакъв дребен магьосник.

Според „Хрониката“ споменатият магьосник, Талий Зеленото око, бил открит мъртъв предния ден в къщата му в Тамлин. Предполагаше се, че е отровен; стражата задържала за разпит домашната прислужница. Помнех Талий от времето, когато служех в Двореца. Дребна и незначителна фигура, занимаваше се повече с хороскопи за младите аристократи, отколкото със сериозна магия. Което съвсем не значеше, че смъртта му ще бъде подмината без никакво внимание. Напоследък да си магьосник в Тюрвай се бе оказало доста нездравословно занимание. Миналия месец бяха убити Тас от Източната светкавица и Мирий Ездача на орли – и двамата бяха замесени в един случай, по който работех. Тъй като магьосниците са важни за всяка държава, особено малък град-държава като Тюрвай, и тъй като набавянето им не е лесно, предполагах, че Градската стража ще положи максимални старания да открие виновника. Нека се поизпотят. От друга страна, ако старият Талий наистина се беше държал безобразно с прислугата, та чак да му подхвърлят отрова, си го беше заслужил. Тези дворцови магьосници са пълни отрепки. Всичките са пристрастени към два или са пияници. Някои и двете.

– Още една бира, Гурд.

Прегледах останалата част от „Хрониката“. Какви ли не престъпления, но това е обичайно за Тюрвай. Един от преторите бил обвинен, че е забъркан в контрабанден внос на два, керван със злато от северните

мини, предназначен за кралската съкровищница, бил отвлечен по пътя, освен това неизвестни лица обрала дома на симнианския посланик.

Захвърлих вестника с безразличие. Има си Градска стража за пресъпленията. За това им плащат.

Вратата се хлопна и в помещението влязоха двама непознати. Професионални войници, но не от онези, които идват да се цанят за наемници в кралската войска. Двамата се приближиха към бара и поръчаха бира. Гурд им напълни халбите и те се наместиха на една свободна маса.

По-високият от двамата, грубиян с късо подстригана коса и обветрено лице, закова тъкмо като минаваше покрай моята маса, и се втренчи в мен. Отвърнах с нехаен поглед. И тогава го познах. Надявах се обаче той да не ме познае. Последното със сигурност щеше да направи живота ми по-спокоен. За всеки случай преместих ръка под масата и я сложих върху дръжката на сабята.

– Траксас – изсъска той.

– Срещали ли сме се? – попитах невинно.

– Много добре знаеш, че сме се срещали! Прекарах пет години на една галера заради теб.

– Заради мен ли? Не съм те карал да обиращ елфския посланик.

Предполагам, че го бяха осъдили въз основа на откритите от мен улики. С добре премерено движение той измъкна сабята си. Другарят му последва подадения пример и без повече приказки двамата се нахвърлиха върху мен. Смъртната присъда бе изписана на лицата им.

Изхвърчах от стола. Може да съм шкембелия на четирийсет и три, но когато става въпрос за кожата ми, се движа бързо като змия. Отбих удара на първия и го пронизах ловко в гърдите. Нямах време да се радвам на шурналия рубинен фонтан, защото трябваше да се занимаю с втория.

Той обаче вече издъхваше. За по-малко време, отколкото ми бе нужно да се справя с единия негодник, Макри бе извадила сабята си от скривалището зад бара и бе посякла другия.

– Макри, благодаря ти.

Появи се и Гурд, стиснал старата си бойна секира. Изглеждаше разочарован, че не сме му оставили нищо за десерт.

– Не съм вече толкова чевръст – оплака се той.

– За какво беше всичко това? – попита Макри.

– Навремето тия двамата обраха елфския посланик в Имперския дворец. Прибрали му парите, докато се въргялял пиан в един бордей в Кушни. Градската стража не можа да ги открие, но аз ги намерих. Беше

преди пет години. Бас държа, че току-що са ги пуснали от галерата.

И сега бяха мъртви. Всеки път, когато накисна някого, той се заклева да ми отмъсти, но не всички се връщат да го направят. Лош късмет, че тези двамата трябваше да влязат точно сега във „Възмездяващата секира“. За тях, имам предвид.

Претършувах трупове, по-скоро по навик, но не открих нищо, което да ги свързва с градските гангстери. Вероятно просто се бяха наслаждавали на свободата си между поредните две престъпни деяния. Убийството едва ли бе най-доброто решение, но няхах друг изход. А и без това при следващото им сгашване щяха да увиснат на бесилото. На шията на единия от тях се мъдреше кесия, която обаче се оказа празна. Нямах пукнат грош вътре. Още днес щяха да притиснат някой нещастник.

На пода чернееше голяма локва кръв.

– Ще почистя – рече Макри и отиде да си прибере сабята в скривалището, където бе подредила няколко кинжала и метателни звезди. Макри си пада по оръжията.

Тя изми кръвта и се наведе да вдигне захвърлената от мен празна кесия.

– Хубава бродерия – рече. – И без това имах нужда от нова.

След което си я окачи на шията. Седем години в оркските гладиа-торски галерии бяха промили всякакви предразсъдъци към смъртта. Никакво двоумение за това, че красиво извезаната кесия, която си бе окачила, е била на човек, когото е убила току-що.

Двамата с Гурд извлякохме телата навън. Никой от посетителите не ни обърна внимание. В Дванайсет морета е обичайна гледка по улиците да се въргалат трунове. Повечето жители са твърде заети с изкарването на собствената си прехрана, за да се стряскат от подобни гледки.

Спрях някакво хлапе, тикнах една дребна монета в шепата му и му казах да съобщи на Градската стража за случката. Едва ли щяха да припнат веднага насам, но като законопослушен частен детектив бях длъжен да докладвам за инцидента на властите.

Междувременно Макри вече бе почистила пода. Взех си нова бира и седнах да си отдъхна. Кръчмата започна да се изпълва с народ. Наскоро градът бе преживял бунт и заради разрушенията сега навсякъде кипеше трескава строителна дейност и дойдеше ли обедно време, кръчмата се напълваше със зидари, дирещи облекчение за позасъхналите си гърла. Това беше добре за бизнеса на Гурд, а също и за Танроуз, която готви и продава храната в кръчмата. Танроуз е ненадмината готвачка и аз

побързах да ѝ поръчам голяма порция пушен бут за обяд. След като си натъпках джобовете с хонорара от последния случай, се бях заклел да не си мръдна пръста до края на лятото. Тази сутрин за малко да си наруша клетвата.

– Какво е търсел елфският посланик пиян в Кушни? – попита ме по-късно Макри.

– Евтини удоволствия. Веднага след този случай той бе отзован от негово елфско величество, а тук се постараха да потулят нещата. Кралят много внимава да не си развалим отношенията с елфите.

Поръчах поредната бира и се огледах лакомо за пушения бут. Неочакваното раздвижване бе посъбудило апетита ми.

– Има ли нещо, което да не ти събужда апетита – подметна, сякаш прочела мислите ми, Макри, докато почистваше масите наоколо.

2.

След като приключих с пушения бут, похапнах няколко от прочутите сладкиши на Танроуз и накрая си взех поредната халба бира за горе.

– Много пиеш напоследък – подметна Танроуз.

– Стана ми хоби, откакто жена ми ме напусна.

– Май ти беше хоби още преди това.

Не можех да го отрека.

Държа две стаи над „Възмездяващата секира“ – в едната спя, а другата е приемна, кабинет и прочее. Кабинетът има външна врата със стъпала, които водят право на улицата, тъй че клиентите да ме посещават, без да минават през кръчмата. Този следобед възнамерявах да си подремна, но тъкмо когато се настанях в леглото, някой заудря с юмрук по вратата. Отворих. Непознат младеж се блъсна в мен, изгуби равновесие и тупна в средата на стаята.

– Те искат да ме обесят! – извика той. – Не им позволявайте да го направят!

– Какво? Кой?

– Аз не съм го убил! Това е лъжа! Помогнете ми!

Стоях и го гледах тъпо. В стаята цареше обичайната бъркотия. Не разбирах за какво говори. Наложих се да го вдигна, да го настаня в едно кресло и да му заявя, че ако не започне да говори свързано, ще го изхвърля навън. Той млъкна, но все поглеждаше към вратата, сякаш очакваше преследвачите му да нахлуят и да изпълнят закана си.

Приближих се до вратата и прошепнах стандартната формула на заключващото заклинание. Това е широко използвана, не изискваща особени умения магия, но младежът изглеждаше поуспокоен от действията ми.

– А сега ми кажи какво е станало. Когато ми е горещо, не мога да мисля, камо ли да гадая. Кой си ти, кой те преследва и защо?

– Стражите! Те казват, че съм убил Дрантакс!

– Дрантакс ли? Скулптора?

Той кимна.

Дрантакс бе човек, известен в Тюрвай. Най-добрият скулптор в града. Един от най-добрите в целия цивилизован свят. Радваше се на всеобща почит и уважение, дори сред аристокрацията, която по навик гледа

отвисоко на хората на изкуството. Негови статуи красят много тюрайски храмове и дори Имперския дворец.

– Снощи Дрантакс е бил убит. Но не съм го убил аз!

– Защо ще мислят, че си ти? И кой си ти всъщност?

– Аз съм Гросекс. Бях чирак при Дрантакс. Снощи двамата работихме до късно. Бързахме да приключим новата статуя на Свети Квабини за гробницата. От седмици я правим... а сега Дрантакс е мъртъв. Промушили го в гърба.

– А ти къде беше по това време?

Бил в съседната стая. Когато се върнал в ателието, намерил бездизанния Дрантакс на пода, с шръкнал от гърба нож. В този момент се появила Калия, жената на скулптора, и започнала да крещи.

– Калия повика стражите. През цялото време повтаряше, че аз съм го намушкарал. Но не съм аз.

Той увеси глава. Досега го беше пришпорвал страхът, но изглежда, резервите му от енергия се изчерпваха. Предложих му да си запали една цигара с тазис. Тазисът е лек наркотик, употребата му се смята за незаконна, но всички го ползват – е, поне тук, в Дванайсет морета. Младешът дръпна няколко пъти от цигарата и лицето му се отпусна.

Поисках да ми разкаже всичко подробно. Намръщих се, като ми призна, че вместо да чака стражите, той избягал. Междувременно ми призна, че стърчащият от гърба на убития скулптор нож бил негов. Повдигнах вежди. Не беше трудно да се досетя защо всички го мислят за убиеца. Цяла нощ се крил из улиците и си блъскал главата над въпроса кой може да е истинският убиец. Дошъл тук да ме наеме, за да се справя с тази задача. Честно казано, не кипях от желание да работя по случая. Беше ми горещо, няхах нужда от пари, а и момчето изглеждаше виновно като греха.

Гледаше ме умолително. Може сърцето ми да е позагубяло от живота в Тюрай, но ми стана мъчно за него.

По външната врата отново се посипаха удари.

– Отворете! Градската стража!

Познах гласа – беше на Толий. Той е префект на Дванайсет морета и командва градската стража в нашия квартал. Не ме обича, в което няма нищо странно – стражите не обичат частните детективи. Стори ми се странно, че префектът се е заел лично с този случай. Обикновено се мисли за твърде важен, за да търчи по улиците и да лови дребни престъпници.

Опитах се да не обръщам внимание на тропота, но той не спираше.

– Отваряй, Траксас. Знам, че Гросекс е вътре.

– Тук няма никой освен мен.

– Нашият магьосник е на друго мнение.

Погледнах Гросекс. Щом стражите бяха сметнали, че случаят е толкова важен, че да поискат съдействието на служебен магьосник, май здравата беше загазил.

Все още се чудех как да постъпя, когато решението бе взето без мен. Вратата заскърца отчаяно. Префектът бе наредил на стражите да я разбият. Вратата беше доста паянтова, а и моето заключващо заклинание не беше кой знае какво. След миг жалката преграда бе преодоляна и в стаята затупуркаха с тежките си ботуши запотени стражи.

– Какво правите, дявол ви взел? – изревах възмутено. – Кой ви дава право да нахлувате така? Не можете да влизате тук, ако нямате заповед за претърсване!

Префектът Толий размаха заповедта пред лицето ми и ме подмина. Сигурен бях, че не е попълнена както трябва, но нямаше никакъв смисъл да споря.

– Едно съмнително движение и можете да го арестувате – нареди той на стражите, като ме посочи.

Обърнах се. Префектът беше застанал пред Гросекс. Уплашеният младеж се гърчеше под страшния му поглед.

– Здравата си загазил, момче – подхвана префектът и го сграбчи за прашното наметало. – Защо уби скулптора?

Гросекс направи безнадежден опит да защити своята невинност. Префектът Толий го прекъсна с надменен смях, след това го тикна в ръцете на двама яки стражи.

– Отведете го. Убийте го, ако се опита да бяга. А що се отнася до теб, Траксас... – Той ме изгледа кръвнишки. – Да не си посял друг път да застанеш на пътя ми. Чуя ли, че си се захванал с тоя случай, ще ти скоча на шията като зла прокоба.

Тръгна към вратата, но на прага спря.

– Можеш да напишеш жалба за разбитата врата. Току-виж ти платим компенсация. – Изсмя се и излезе. Естествено жалбата щеше да стигне при него. Нищо чудно, че сияеше като елф на дърво.

Стражите помъкнаха нещастния Гросекс надолу по стълбите и го тикнаха в затворена карета. Все още чувах виковете му.

Вдигнах изкъртената врата и я нагласих, доколкото можах, на пантите. След това слязох долу при Макри.

– Започвам работа – казах й. – По един случай.

– Откога?

– Откакто префектът Толий ми строши вратата и нареди да отведат моя клиент в затвора. Нямах да се захващам, ако не ме беше ядосал. Да знаеш, зарекъл съм се да преобърна земята наопаки, но да докажа на това префектче, че не съм човекът, с когото може да се държи по този начин. Тръгвам на работа. Ще се видим по-късно.

Препасах сабята и тръгнах с решителна крачка и мрачно изражение по улица „Квинтесенция“. Когато бях Главен следовател в двореца, хората се отнасяха към мен с нужното уважение. Вярно, че оттогава бях паднал доста ниско, но проклет да съм, ако позволя на някакъв самозабравил се тиранин като Толий да си изтрива обувките в мен.

Навън беше по-горещо, отколкото в оркски пъкъл, и въздухът бе пропит с вонята на гнила риба, която идеше откъм пристанището. Наложих се да си проправам път през купища строителни отпадъци край новоподхванатите строежи на местата на къщите, разрушени при последния бунт. В Тюрай бе забранено да се строят къщи, по-високи от четири етажа, но като гледах височината на скелетата, не се съмнявах, че предприемачите не мислят да се съобразяват с това ограничение. Колкото повече квартири, толкова по-голяма печалба за алчните наемодатели. Префектът Толий естествено си бе затворил очите пред това явно нарушаване на закона срещу солиден рушвет. Не е единственият – такива са повечето префекти. Както и преторите, впрочем. Корупцията има стари традиции в нашия град. Строителните предприемачи са в съюз с Братството, престъпната организация, която държи южната половина на града. Нищо чудно. В нашия ведър град не можеш да постигнеш нищо без благоволенieto на Братството.

В Тюрай има два участъка на градската стража. По-големият е под командването на префекта Толий, а по-малкият е разположен в близост до пристанищата и там се разпорежда капитан Рали. Познаваме се добре, но той е забранил категорично на хората си да ми предоставят каквато и да било информация. Имам свой човек и в главния участък – това е стражът Джевокс, който още ми е благодарен, защото му спасих задника преди няколко години, но него го използвам само в краен случай. Толий не се навърта често в участъка. Предпочита да виси из бордеите на Кушни, но нищо чудно този път да бе останал, за да разпитва нещастния Гросекс.

Въпросът намери решението си, когато на вратата неочаквано се появи Джевокс, опули се и ми даде знак да внимавам. Побързах да се скрия зад ъгъла. Когато надзърнах, видях Толий и двама стражи да

вкарват окования Гросекс в зарешетена карета. Те потеглиха, а Джевокс препусна отзад, в ролята на конен ескорт. Очевидно засега нямаше да получа отговори на най-наболелите въпроси. Какво пък, имаше и други възможности.

Стигнах долния край на „Квинтесенция“ и свих по Тихата уличка, тесен покрит с мръсотия проход, свърталище на проститутки и наркома-ни. Проститутките ме игнорираха, а наркоманите запротяха ръце да просят. Откакто преди няколко години новият евтин наркотик два заля града, все повече пристрастени към него нещастници скиторят из ули-ците, превръщайки Дванайсет морета в място, опасно за позакъснели разходки.

Малко по-навътре в Тихата уличка се намираще „Русалката“ – кръчма с доста лоша репутация, в която не би влязъл човек със здрав ра-зум и натъпкана кесия. Аз самият наминавах честичко тука заради Керк – моя верен информатор. Керк продава два, но е пристрастен към нарко-тика, та се налага да си набавя средства и по друг начин.

Открих го проснат на огрения от слънцето паваж пред кръчмата. В краката му се търкаляше празна каничка от бира. Приближих се и го сригах. Той ме погледна с големите си очи – очи, които подсказваха, че някъде в миналото на неговите предци има и примес от елфска кръв, ко-ето не беше чак толкова необичайно. Елфите, които нерядко посещават нашите градове, нямат нищо против да се порадват на удоволствията, предлагани от уличниците. Южните острови на Елфия може да са раят на земята, но проститутките там са рядкост, а младите елфи все някъде трябва да си задоволяват нуждите, нали?

– Какво искаш бе? – профъфли Керк.

– Да знаеш нещо за Дрантакс?

Керк протегна с добре обигран жест ръка и аз пуснах в шепата му една дребна монета.

– Скулпторът... снощи са го мушналия.

– Да знаеш нещо повече?

– Казват, че му е видял сметката неговият чирак. Така казват де.

Ако се съдеше по изражението му, май знаеше нещо повече. Пус-нах още една монета.

– Чиракът спял с жена му.

– Това слухове ли са, или доказан факт?

– Слухове... ама има зрънце истина в тях.

Слънцето печеше немилостиво. Въздухът тук бе застолял. С удовол-ствие бих се разходил на по-прохладно място. Керк не знаеше нищо

повече, но обеща да слухти за нови сведения. Дадох му още една монета и той скочи чевръсто. Изглежда, вече разполагаше с достатъчно средства да купи малко дуа.

Обърнах се и си тръгнах. И малкото, което узнах от Керк, можеше да ми е от полза. Когато чиракът спи с жената на своя майстор, нещата винаги стават по-интересни. За съжаление това бе още един мотив в кошницата на обвинителите на Гросекс, което хич не ми се нравеше. Не зная защо толкова се бях вкопчил в тази негова невинност, може би просто в мен говореше интуицията, или пък малкият ми беше симпатичен. А и префектът Толий ме бе настъпил здравата по пръстите.

По козирките на покривите се бяха наредили столи – малки птички, които мърсят из целия град. Те подскачаха във въздуха, писукаха и се стараеха да избегнат камъчетата, като хвърляше по тях един скучаещ малчуган с жълта превръзка на челото – тя показваше, че е член на Кралете кулу, местна младежка банда. Той се наведе и събра още няколко камъчета.

– Ако ги хвърлиш по мен, ще те накарам да ги изгълташ!

Той отстъпи назад. Като бивш следовател не мога да се похваля с особена почит от страна на кулу, но поне са се научили да не се захващат с мен. Когато работя по някой случай и на всичко отгоре е горещо, не съм човек, с когото да се подиграват.

Той се изсмя презрително и ме заобиколи. Аз също му се ухилих. Хлапета, какво да ги правиш? Преди крадяха плодове от пазара, а сега продават дуа или обират закъснели минавачи за дребни грошове. Тюрай не е това, което беше. Ако все пак не се изколим, изгорим или издушим, накрая вероятно крал Ламах Ньоджански ще дойде от север и ще ни помете от лицето на земята. Всичко, което му трябва, е някой подходящ повод.

Реших, че мога да се похваля с известен напредък и че най-сетне е време да се отбия във „Възмездяващата секира“, преди да отскоча до ателието на Дрантакс. Щом щях да посвещавам целия ден на разследване, ми трябваше храна и бира. Освен това нямаше да е зле да си припомня няколко заклинания от книгите. Открито признавам, че не съм оня магьосник, който бях навремето – напоследък ми е трудно да запаметя дори стандартното защитно заклинание, – но все още бих могъл да ви изненадам с някой и друг номер. Трябва да призная, че все още бях ядосан, задето префектът Толий нахлу тъй безцеремонно у дома и арестува Гросекс под носа ми. Лошо говори за репутацията ми, ако клиентелата свършва по този начин.

Бях твърде съсредоточен да заобикалям строителните отпадъци по пътя, та не забелязах веднага фигурата, която се бе изпречила насреща ми, когато наближих кръчмата. Свикнал съм да виждам какви ли не странни птици из тюрайските улици: припяващи поклонници, смръщени варвари от севера, елфи с горда осанка. Да не говорим за екзотичната гледка, която представляваше Макри с препаската си от ситни метални халки. На всичко отгоре преди известно време бе поръчала да ѝ поставят халка в носа, доста необичайна гледка за нашия град – лично аз не я одобрявах. Извършителите на това злодеяние бяха двама пътуващи музиканти на име Палакс и Кейби, които на свой ред представляват незабравима гледка с шарено боядисаните си коси, ярките си пъстроцветни дрехи и висящите от всякакви части на анатомията пръстени, игли и халки. Всичко това обаче не беше достатъчно, за да ме подготви за вида на младата босонога жена – опасно хрумване, като се имаше предвид състоянието на улиците – облечена с дълга пола, върху която бяха изрисувани зодиакалните знаци, и с гирлянди от цветя, вплетени в косите.

Замигах глупаво, защото жената бе застанала на пътя ми. Не можех да разбера защо не носи обувки.

– Здравсти, Траксас – рече Макри, която се появи в този момент с пълен поднос. – Това е Глухарче. Искала да те наеме.

Преди да успее да възрази, че едва ли някой може да се нарича така, непознатата ме хвана за ръката, надзърна в очите ми и съобщи на всеослушание, че е намерила този, когото търси.

– Веднага разбрах, че имаш състрадателна душа.

– Искаш да ме наемеш значи?

– Ами да. От името на делфините.

– Какви делфини?

– Тези, които живеят в залива.

– Тези, дето говорят като хора – добави Макри.

Изсумтях объркано. Вярно, говори се, че делфините можели да обшуват. Лично аз обаче го намирах трудно за вярване.

– Те пеят също така – добави със светнало лице Глухарче.

Опитах се да запазя спокойствие.

– Слушай, аз съм зает човек. Има ли някакъв смисъл в тази лекция за дивите животни?

– Но разбира се. Делфините страшно са загазили. Някой им е откраднат целебния камък. Искат да те наемат, за да го откриеш.

– Целебния им камък?

– Точно така. Много е ценен за тях. Паднал е от небето.

Глухарче ми се усмихна сладко. Заряхах всякакви опити да се овладеея.

– Ще бъдеш ли тъй добра да ми се махнеш от пътя? Аз съм зает човек и тъкмо работя по един случай. Истински случай. Става въпрос за убийство. Нямам време да стоя тук и да слушам някаква тъпачка с цветя в косите да ми разправя за делфини и целебни камъни, паднали от небото. Ако обичаш.

Понечих да я заобиколя, но тя отново се изпречи на пътя ми.

– Но ти трябва да им помогнеш!

– Намери си друг детектив.

– Делфините избраха теб. Казват, че между вас има съзвучие на много дълбоко ниво.

Още малко и щях да я ударя. Забелязах, че Макри намира целия този разговор за ужасно забавен. Хубаво. Нека тя върви да помага на делфините. А мен ме чакаше разследване на убийство. Изкатерих стълбите, забравил дори за бирата си. Имах нужда от нещо по-силно. След кратко тършуване открих бутилка кли. Откакто забогатях, можех да си позволя по-добра реколта. Надигнах я и изпъшках, когато огнената течност опари гърлото ми. Поклатих глава и отпих наново. Ще ми говори за делфини, моля ви се. Имах си достатъчно проблеми с орки, елфи и човеци. Рибите нека се грижат сами за себе си.

3.

След като позабравих налудничавите приказки на Глухарче, най-сетне успях да върна мислите си в реалния свят и се отправих към ателието на Дрантакс. Вече бях извървял достатъчно път в тази жега, та си позволих да наема двуколка, която ме изведе от пределите на Дванайсет морета и се отправи към Пашиш. За разлика от моя квартал, Пашиш, макар и седалище на бедняци, е доста по-чисто и тихо местенце, обитавано от работнически семейства и дребни занаятчии. Улиците тук са по-широки и значително по-приветливи. Наблизо живее моят приятел, магьосникът Астрат Тройната луна, и аз реших по-късно да се отбия при него.

Докато се покласах в двуколката, мислех главно за две неща. Първо: кой е убил Дрантакс? И второ: кой ще ми плати, ако открия истината? След като се поуталожи първоначалният ми гняв към Толий, си дадох сметка, че съм се захванал със случай, без да получа какъвто и да е хонорар, което бе доста необичайно за мен. Детективството не ми е

хоби, с него си изкарвам прехраната. От правна гледна точка аз дори нямах клиент. Гросекс бе арестуван преди да има възможност да ме наеме. На всичко отгоре един млад чирак като него едва ли разполагаше със солидни приходи. Нищо чудно и малкото, което е бил скътал, да беше отишло по дрънкулки за жената на скулптора.

Не ми оставаше друго, освен да живея с надеждата, че нещо ще се промени. Това, че в момента не бях закъсал за пари, не означаваше, че трябва да се захвана с благотворителна дейност. В нашия град ако днес си богат, утре може да си последният бедняк. Особено личности като мен, дето си падат да залагат на надбягванията с колесници.

Двуколката спря на един ъгъл, за да пропусне малка група поклонници, тръгнали към гробницата на свети Кватиний, която се намира в западната част на града. Пресегнах се и дръпнах един днешен вестник от уличните стелажи. „Хрониката“ си пада по всякакви евтини сензации и смъртта на скулптора естествено бе главната новина. Убийствата са обичайно явление в нашия град, но като гражданин известен и уважаван, Дрантакс бе голямата новина. В града се подвизаваха няколко известни творци, привлечени от богатството и ексцентричния вкус на декадентите аристократи, ала сред тях Дрантакс бе най-изтъкнатият.

В статията се казваше, че последната статуя, върху която работел, била фигура в естествен размер на свети Кватиний, яхнал кон. Част от средствата идвали от Църквата на Правата вяра в Ньодж. След кратко и недотам подробно описание на престъплението се споменаваше, че самата статуя била изчезнала. Предположих, че последното е печатна грешка. В Тюрай има много ловки крадци, но не можеш да си представя някой да помъкне със себе си бронзова статуя в естествени размери на светец, яхнал кон. Един Господ знае колко ще тежи подобно чудо. Намесата на Ньодж в тази история беше лоша новина. Ньодж е фундаменталстка държава. Техният крал е също така главен свещенослужител, което означаваше, че инцидентът е оскърбление за държавата.

Къщата на Дрантакс бе разположена чак в другия край на Пашиш, където обстановката придобива известна аристократичност. Тук улиците са павирани и пометени. Накарах да спрат двуколката една пряка порано, платих на кочияша и продължих пеша. Когато наближих, зърнах пред къщата двама стражи. Веднага ги информирах, че идвам тук по работа, но това не разтопи и на йота каменните им изражения.

– Само това ни трябваше – чух глас зад гърба си. – Траксас да се пречка с дебелото си шкембе в работата на Градската стража.

Обърнах се.

– О, здрасти, капитан Рали. Радвам се, че теб са пратили да работиш по случая.

– Е, радостта ни не е взаимна. Какво искаш?

Двамата с капитан Рали се познавахме отдавна. Бяхме воювали рамо до рамо във Войната срещу орките. С него и Гурд бяхме преживели не един спиращ сърцето момент – понякога обичам да разказвам за това пред любопитни слушатели във „Възмездяващата секира“. След войната, когато станах Главен следовател в Двореца, капитан Рали също прекарваше доста време там, преди да изпадне в немилост пред заместник-консула Ритий и накрая да се озове на улицата. Полицейският участък, за който отговаряше, бе разположен в близост до пристанището, в един от най-неспокойните райони на града. Рали не се оплакваше – не беше от хората, които бягат от дълга си – но със сигурност съзнаваше, че човек с неговия опит заслужава по-друга участ.

Макар някога да бяхме били близки приятели – още повече, защото и двамата бяхме пострадали от злобата на Ритий – през последните години се бяхме отчуждили. Сега аз бях свободна птичка, а Рали бе на служба в Градската стража, което значеше, че е от другата страна на барикадата. Понякога ме поглеждаше с благосклонно око, но това съвсем не означаваше, че ще споделя с мен цялата вътрешна информация.

– Как върви службата, капитане?

– По-добре, отколкото да опъвам весла на робска галера. Но откакто ти цъфна тук, може и да попресилвам нещата.

Казах му, че изглежда добре, което си беше самата истина. За разлика от мен на него годините му се отразяваха благоприятно. Косата му беше руса и лъскава, вързана на тънка плитка. Имаше и мустаци, при това не оредели и прошарени като моите. Предположих, че дамичките още си падат по него.

Капитанът не обърна внимание на комплиментите ми.

– Ти по случая ли работиш, или си пъхаш носа само от любопитство?

– Колкото да си изкарам прехраната, капитане. Гросекс ме нае тъкмо преди Толий да го арестува.

– Чиракът ли? Той те е наел? С какво?

– Плати ми обичайната вноска – излъгах аз.

Капитанът изсумтя подозрително, после ми съобщи нещо, което вече знаех – че според всички Гросекс нямал пукнат грош, камо ли да намери трийсет гурана, за да наеме частен детектив.

– Значи е ясно, че е имал любовна връзка с жената на Дрантакс?

Капитан Рачи повдигна рамене.

– Ами така казват. Според прислугата напоследък Калия изглежда ла подмладена.

– Той къде е сега?

– В затвора. Но няма да те пусна при него. Толий нареди да го пазят в тъмницата. Лоша работа, Траксас. Тюрайската Църква на Правата вяра изгуби немалко време, докато осигури паричната подкрепа за статуята на църквата в Ньодж. Смятаха да поканят неколцина ньоджански свещенослужители за церемонията по откриването. С цел затопляне на отношенията, предполагам. Но ето че сега скулпторът е мъртъв, а статуята е изчезнала. На крал Ламах това хич няма да му се по нрави.

– Къде е злощастната съпруга? Ще ми се да си поприказвам с нея.

– Не можеш.

– Какво ти става, капитане? Откога на частните детективи е забранено да разговарят със свидетели?

– Никой не ти забранява нищо. Не можеш да говориш с нея, защото я няма. Вдигнала си е чуковете преди да дойдем тук.

После ми разказа, че Калия пратила един слуга да съобщи на стражите, че Дрантакс е убит. Когато дошли, нея вече я нямало.

– Никой не я е видял да тръгва. Изглежда, се е измъкнала в бъркотията. Тъй че сега имаме един мъртъв скулптор, изчезнала жена и задигнатата статуя.

– Ама статуята наистина ли я няма? Как са могли да я вдигнат?

– Нямам представа. – Капитанът вдигна рамене. – Обаче я няма. Тежи поне два тона.

– Толий е проследил Гросекс до моята квартира с помощта на магьосник. Този магьосник не може ли да открие статуята?

– Изглежда, че не. Изпреварвайки следващия ти въпрос, ще отговоря – не, на сцената не са засечени следи от употреба на каквато и да било магия. Нашите хора огледаха внимателно всичко, но не откриха никакви подозрителни еманации. Остава пълна загадка по какъв начин е изчезнала статуята. Прислугата се кълне, че Дрантакс е работил върху нея в онази сутрин. Жената на скулптора открила трупа малко след убийството, така че не е имало време статуята да изчезне. И все пак е станало.

– Защо Толий е толкова сигурен, че убийството е дело на Гросекс?

– Ножът на Гросекс стърчал от гърба на жертвата.

– Е, и? Това не означава нищо. Всеки може да използва чужд нож.

– Може би. Ще видим какво ще каже нашият магьосник, след като

обследва оръжието, но предполагам, че ще открие върху дръжката остатъци от аурата на Гросекс. А сега, ако не възразяваш, остави ме да си върша работата.

– Трябва да погледна вътре.

– Върви по дяволите.

Навремето капитан Рали бе офицер за връзка между Съдебната палата, която командва Градската стража, и Дворцовата охрана. Приятна и лека работа, каквато всъщност заслужаваше след дългите години на тежка служба за отечеството. Сега обаче отново търкаше ботуши из улиците на Тюрай и това хич не му се харесваше. Рядко бе в добро настроение.

– Хайде, какво толкова? Имам право да вляза вътре.

– Какво толкова ли? Ами „толкова“, че префектът Толий бърза да реши случая преди да разгневим нъоджанците. Освен това консулт Калий ми диша във врата заради отвлечения керван със злато, както и за милион други неща – от ограбени поклонници пред гробницата до осемте убийства в Кушни, зад които вероятно стоят подивели наркомани. Това стига ли ти?

Въздъгнах съчувствено и отново настоях, че като законен представител на Гросекс имам право да огледам сцената на предполагаемото престъпление. Капитанът се поопъва още малко. Не искаше да рискува да ме пусне вътре, но от друга страна, не беше буквояд.

– Добре, можеш да надникнеш. Но ако цъфне Толий и те тикне в затвора, не идвай да ми хленчиш.

Тъкмо в момента, когато се готвех да вляза в къщата, откъм многобройните кули долетя призивът за следобедна молитва и двамата бяхме принудени да коленичим и да опрем чела в земята. В Тюрай от това няма измъкване. Трябва да се молим три пъти на ден и всеки, когото забележат да пропуска церемонията, може да си има неприятности с властите. Тъй че коленичих и почнах да се моля заедно с капитан Рали и двамата стражи. Смешно ми беше да го правя в толкова чудновата компания, но нямаше изход. Помня, веднъж се съдърпахме с някакъв грубиян и тъкмо преди да си премерим силите, долетя познатият призив. Двамата чинопоклонно коленичихме, изкарахме си молитвите и след туй му видях сметката. Е, поне си отиде душевно подготвен.

Жегата беше толкова непоносима, че с мъка държах очите си отворени. Когато отекна и последният вик на свещениците, открих, че краката ми са се схванали.

– Траксас, остарял си – отбеляза Рали, като ме гледаше как

накуцвам. – Време е да зарежеш тая работа. Защо не отвориш кръчма?

– Да бе! Току-виж сам съм си изпил избата.

Влязохме в къщата и се заех да обследвам сцената на престъплението под бдителния взор на единия от двамата стражи, когото бяха назначили за мой пазач.

Къщата на Дрантакс бе стандартна сграда, малко по-голяма от останалите, но без да се отличава с нещо особено. Ако не бяха красивите статуи, подредени из стаите, градината и вътрешния двор, щеше да е като жилище на средно проспериращ търговец. Но статуите наистина си заслужаваха вниманието. Дори неопитно око като моето бе в състояние да определи от пръв поглед, че са с много по-висока стойност от гипсовите фигури, подредени в градската библиотека и из храмовете.

Просторното ателие на Дрантакс бе долепено до задната стена на къщата. На мястото на престъплението нямаше нищо забележително освен поизбледняло петно кръв – там, където бе лежало тялото, както и опразненият ъгъл на статуята. Съсредоточих усилия, за да установя дали някой е използвал скоро магия наблизо, но не долових нищо. Според капитан Рали предния ден статуята все още си била на мястото. Един служител на градската религиозна управа дори минал да види как върви работата.

Статуята била бронзова отливка. Дрантакс изработил калъпа от глина, след това го пратил в леярната и оттам му върнали шест готови парчета. Скулпторът ги сглобил, запълнил празнотите и шлифовал краищата, за да получи желания резултат. Подобни статуи са кухи отвътре, но при естествени размери и като се има предвид материалът и вътрешният крепеж, теглото им достига до няколко тона с коня и постаментата.

Но въпреки това беше изчезнала. Никой не бе видял нищо. Казаха ми, че когато Дрантакс завършил статуята, извикали шестима хамали, за да я поместят. Огледах макарите в другия край на ателието, предназначени за повдигане и местене на тежки предмети. Готов бях да се обзаложа, че това е муден и шумен процес. Не е нещо, което да се свърши ей така. Но все някой го бе направил, при това без нито един свидетел. Отсреща на улицата по цял ден седеше тукашният просяк, който се закле, че не е зървал товарна кола да спира отпред, или да излиза от двора, в деня на убийството.

– Не може да е изчезнала просто ей така.

Капитан Рали саркастично каза, че и той вече бил стигнал до същия извод.

– Значи старият Хасий Брилянтния твърди, че не долавя белези за

използване на магия? Много странно.

В ателието имаше и други статуи, повечето в различни стадии на изработка, други почти завършени. Чудесни статуи, предназначени, предполагам, за колекционери. Всички бяха по-малки – някои само бюстове, каквито би могъл да пренесе и сам човек. Защо им беше трябвало на крадците да отмъкват толкова масивен предмет? Невъзможно беше да бъде продаден, дори в Тюрай, любимото местенце на продажни търговци.

Пред ателието имаше цветна леха, наред която имаше полегнала статуя на горска нимфа. Въпреки горещината цветята бяха в доста добро състояние, ала напоследък, изглежда, бяха занемарени. По пътеката имаше малки жълти листа. Погледнах отново лехата. Нито едно от цветята не беше жълто. Странно. Може би беше имало само няколко жълти цветчета и листенцата им бяха опадали? А може би не. За всеки случай събрах листенцата и ги прибрах в една кесия, която винаги си нося за подобни случаи.

Поостанах още малко, за да не пропусна нещо важно. Капитан Рали ми бе казал, че не знае къде може да е жената на Дрантакс. Не беше изключено просто да крие тази информация от мен. Освен това бе наредил да откарат на разпит тримата прислужници в дома, тъй че от тях не можех да узная нищо. Май наистина беше време да си вървя.

Налагаше се да се срещна час по-скоро с Гросекс, но когато отново минавах покрай дома на Астрат Тройната луна, реших да се отбия при него. Астрат е магьосник, при това доста добър, а сега се нуждаех от помощта му.

Докато крачех по улицата, ми се стори, че ме следят. Имам инстинкт за тая работа – може да ми е останал от времето, когато се учех за магьосник. Стигнах къщата на Астрат и докато дърпах звънеца се огледах крадешком, но не забелязах никого.

Един слуга ме покани да вляза. Къщичката на Астрат е малка за магьосник от подобен ранг. Също като мен и той е виждал някога по-хубави дни. Преди няколко години обаче бе загазил и сега трябваше да се радва, че все още го търпят в града. Тогава държеше поста служебен магьосник на Стадиум Супербиус и отговаряше за това надпреварите с колесници да протичат без намесата на други магьосници. Тюрайските граждани са особено чувствителни на тази тема – никой не би желал да заложи на колесница, която да спънат с невидимо заклинание – ето защо службата на Астрат се ползваше с голяма почит. След поредица от странни резултати се разнесе слухът, че Астрат вземал подкупи, за да си

затваря очите пред намесата на други магьосници. Имаше голяма опасност да го тикнат в тъмницата или дори да бъде подложен на линчуване, но тогава аз се поразрових тук-там и успях да му спася репутацията – е, не напълно, защото негодникът наистина беше виновен, но поне размътих водата дотолкова, че да няма солидни доказателства срещу него в съда. Астрат успя да отърве прогонването от Магьосническата гилдия, но беше принуден да напусне работа. Заради скандала изгуби красивата си вила в Тамлин и се премести в Пашиш, където се прехранваше с дребни задачи.

Често наминавах при него за съвет. Може някога и да бе проявил алчност, но умът му бе остър като ухо на елф, когато ставаше дума за магьоснически дела. Освен това беше щедър към гостите си, а и винаги се радваше да ме посрещне. Никой от старите му приятелчета не се доближаваше и на миля от къщата, което не му оставяше кой знае какви възможности за интелигентен разговор.

Още докато се намъквах, той нареди на слугата да донесе вино и плодове. Миниатюрната предна стая бе претъпкана с книги, стъкленици и други вълшебнически помагала, та се наложи да поразчистя малко, преди да си намеря място за сядане.

– Как е? – попитах.

– По-добре, отколкото да греба на робска галера, но инак все същото. Кълна се, че ако се наложи да направя още един хороскоп за жената на рибаря, ще му съсия целия улов. Тази работа ме убива, Траксас. Представяш ли си, женицата има четиринадесет деца и иска да знае в подробности бъдещето на всяко от тях. Откъде, по дяволите, да знам дали седмата ѝ дъщеря ще има сполучлив брак?

Той въздъхна и наля вино. Побъбрихме малко за това, което става из града и най-вече дали след като бе избран за заместник-консул, Цизерий ще промени нещо и какви са възможностите за военен конфликт с Ньодж и Матеш.

– Чу ли за Дрантакс?

Той кимна.

– Чудесен скулптор. Още щом научих, опитах да проуча обстоятелствата, но не ми се удаде.

Могъщ магьосник като Астрат Тройната луна може понякога да вижда назад във времето. За късмет на престъпния свят в Тюрай този трик е доста труден, понякога почти невъзможен, ако трите луни са в неподходящи фази. Случвало се е магьосници от Съдебната палата да решават сложни случаи с едно успешно надзърване в миналото, но това

става рядко. По-често детективи като мен вдигат прах из улиците и задават тъпи въпроси.

Разказах му всичко, което знаех за случая, и го попитах за статуята.

– Да имаш идея как може да е била преместена?

Той се почеса по брадата.

– Казваш, никакви следи от магия?

– Абсолютно никакви. Аз също проверявах и мога да се закълна в това, макар да не съм изминал дълъг път, откакто се учех за магьосник.

– Траксас, един добър магьосник знае как да прикрие следите си. Кого по-точно са използвали от Градската стража?

– Стария Хасий Брилянтния.

– Значи самият Хасий, а? Брей, случаят трябва да е доста важен, за да пратят някого от Съдебната палата. Какво пък, това променя нещата. Няма магьосник, който да скрие следите от пребиваването си от хитрата лисица Хасий. Дъртакът си знае работата. Отнесли са статуята на ръце.

– Невъзможно. Не са разполагали с достатъчно време. Била е на мястото си същата сутрин. Много хора са готови да се закълнат в това. А и ателието на Дрантакс е на една от главните улици в Пашиш. Изключено е никой да не забележи товарната кола. Нужни са много хора и много време, за да натоварят статуята. Обаче никой не е видял нищо. Статуята просто е изчезнала. Разбрах, че старият Хасий Брилянтния обследвал града, но не могъл да я открие никъде.

Астрат се съгласи, че цялата тази история е много мътна, но не можеше да предложи нищо.

– Всъщност, Траксас, за какво ти е притрябвала тази статуя? Разбрах, че си се захванал да измъкнеш Гросекс от затвора.

– Вярно, така е. Може да няма никакво значение, но от друга страна, би могла да ни даде допълнителни сведения за станалото. Мисля, че ако разбере къде е статуята, това ще ми помогне да открия истинския извършител.

Той се съгласи на свой ред да обследва града с надеждата да се натъкне на нещо интересно.

Преди да си тръгна го попитах как да постъпя, за да избягвам за в бъдеще инциденти като този, при който Толий нахлу в стаята ми и отведе Гросекс.

– Защо не пробваш с магия за невидимост? Клиентът ти ще стане незабележим пред властите.

– Уф, това е твърде сложно за мен. Никога няма да я усвоя. Силите ми едва стигат да запомня някое успиващо заклинание.

– Хм.

Той извади една дебела книга и взе да я прелиства.

– А какво ще кажеш за това? „Временно объркване“. Просто е лесно за запомняне. За кратко внася смут в душата на всеки, дошъл да ти рови в стаята. Няма стопроцентова гаранция естествено, особено ако срещу теб е силен и могъщ противник, но все пак ще свърши работа, ако стражите отново заблъскат по вратата ти.

Това, изглежда, щеше да свърши работа. Благодарих, допих си виното и излязох. След прохладата на старата къща въздухът навън ми се стори непоносимо горещ. На всичко отгоре отново почувствах, че ме следят. Не се опитах да се освободя от преследвача, предпочитах първо да разбера кой е, но той беше достатъчно опитен да остава извън ползрението ми.

Когато най-сетне се прибрах във „Възмездяващата секира“, Макри беше приключила смяната и тъкмо се готвеше да тръгва на училище. Макри е завладяна от странната амбиция да учи в Имперския университет, където, между другото, не приемат жени, а само синчета на сенатори и богати търговци. Дори да вземат някоя принцеса, абсурдно е да направят изключение за някого с оркска кръв във вените. Милион пъти ѝ го бях казал, но тя въобще не ме слушаше.

– В Училището на гилдиите отначало също не искаха да ме пуснат – възрази тя. – А виж сега колко добре се справям.

– Минатата седмица си се сбила с осмина свои съученици.

– Подигравах ми се на ушите.

Един от белезите за смесения произход на Макри са заострените ѝ уши, макар да ги крие в дългата си гъста коса.

– И какво от това? И друг път са ти се присмивали на ушите.

– Ти си едно пияно магаре, което не вижда разликата – ядосано каза Макри. – Учениците трябва да са любезни един с друг. Пък и аз не смятах наистина да се бия. Повечето от тях избягаха. Веднага след това имахме изпит по философия. Справих се отлично.

Забелязах, че Макри е откъснала няколко тазисни цигари от бара. Взех една и се качих горе.

– Внимавай Гурд да не забележи, че му крадеш от запасите с тазис.

– Ами той пък може да ми плаща по-добре. Защо отказа да помогнеш на делфините?

– Да помогна на делфините ли? За онази, Глухарче ли говориш? Ти майтапиш ли се с мен? Та аз в момента разследвам убийство! Не мога да си губя времето с някакво побъркано девойче с цветя в косите, които

бърбори за говорещи делфини и целебни камъни. Мястото ѝ е в лудницата.

Макри се засмя.

– Аз я харесах.

– Само защото успя да ме ядоса. Ти все такива харесваш.

– Кого друго?

– Ханамата Убийцата, кого! Първия път, когато цъфна тук, едва не ми видя сметката.

Това е стар спор между мен и Макри. Напоследък тя се запали по участието си в Асоциацията на благородничките – организация, чиято цел е да защитава интересите на жените в града, които, дължен съм да призная, наистина са доста ограничени. Например не им позволяват да встъпват в никоя гилдия – освен тези на магьосниците и наемните убийци, – да гласуват и да заемат места в Сената. Не им е разрешено да посещават луксозните бани, нито градската гимназия. Тези проблеми не ме вълнуваха преди с тях да се захване Макри.

Е, няхах нищо против, ако успее. Дори от време на време отпусках по някоя дребна монета за тяхната каса. Напоследък обаче бях узнал, не без тревога, че Асоциацията на благородничките доста се е разраснала. Вероятно немалко граждани на Тюрай щяха да останат изненадани, ако узнаеха, че тя се подкрепя не само от жени като лекарката Минарикса и билкарката Чиаракси, но че в редовете ѝ влиза дори принцеса Ду Аканска, която някой ден можеше да наследи трона. Обзалагам се, че кралят нямаше да е особено доволен, ако му докладваха. Нито пък свещенослужителите от Църквата на Правата вяра – за тях това щеше да си е направо богохулство.

Небесната повелителна Лизутария – могъща магьосница, когато е далеч от любимото си наргиле – беше друг виден член на организацията. Най-странното беше, че вероятно там членуваше и Ханамата. Мисълта, че Макри ходи на тайни срещи с всички тези жени, не ми даваше покой. Това беше потенциална възможност за изтичане на поверителна информация, свързана с моите разследвания. Разбира се, Макри не би издала съзнателно нищо, но имаше много други начини да измъкнат от нея онова, което им е нужно. Понякога например я мамеха на пазара. Аз също можех да я премятам всеки път, когато пожелая.

Макри се беше прибрала да учи. Реших, че е време за лягане.

4.

На следващия ден се събудих толкова рано, че почти успях да хвана сутрешната молитва, която не бях произнасял от години. Ала въпреки ранния старт сутринта се оказа пълен провал. Взех двуколка до затвора, но не ми позволиха да се срещна с Гросекс. Всички затворници имат право на свиждане със своите защитници, но в Тюрай законите не винаги се съблюдават от блюстителите им. Върнаха ме с думите, че на Гросекс били забранени всякакви срещи. Когато възразих и вдигнах шум, ми поискаха да покажа доказателства, че действително съм нает от Гросекс да работя по случая.

– Префектът Толий го арестува преди да сключим договор.

Което естествено не ме доведе доникъде. Очевидно властите искаха случаят да бъде приключен час по-скоро, без да си губят времето с подробности като защита и прочее. Процесът бе назначен за следващата седмица и ако всичко се развиваше в същата посока, Гросекс навярно щеше да увисне на бесилото. Дрантакс бе уважаван човек в града и обществеността жадуваше за разплата.

Проклех липсата си на връзки сред управниците. Разполагах с многобройни контакти из подземния свят, но повечето от вратите в Двореца бяха затворени за мен.

Хрумна ми, че Цизерий, новият заместник-консул, би могъл да ми помогне, след като наскоро му бях направил голяма услуга, но после се сетих, че е заминал на официално посещение в Матеш.

Щом не можех да се срещам с Гросекс, реших да потърся жената на Дрантакс, но и тук ударих на камък. Никой не я беше виждал и никой не знаеше къде може да бъде. Тя нямаше роднини в града, освен един брат, който работеше на пристанището. Срещнах се с него, но той каза, че не знае нищо, а изглежда, и не го беше еня. Двамата явно не се разбираха.

– А вярно ли е, че е имала любовна връзка с чирака? – попитах го.

– Де да знам? – отвърна той и ми даде да разбере, че е време да си вървя. Повъртях се още известно време на пристанището, колкото да науча, че напоследък пристигат доста кораби, натоварени догоре с пшеница.

Бях изненадан от факта, че жената на Дрантакс произхожда от плебейско семейство. Това означаваше, че се е оженила за човек от по-висока класа. Дрантакс не беше аристократ, но преуспелият скулптор стои

много над пристанищния работник. В Тюрай подобни различия имат голямо значение.

Наминах и покрай участъка. Толий го нямаше, а Джевокс каза, че няма представа къде може да е Калия. Според него Градската стража също била в задънена улица, що се отнасяло до разследването.

– Едва ли е толкова лесно за една жена без роднини да се укрива в града. Къде може да е отишла? Прислужниците твърдят, че не е взела никакви пари. И защо е трябвало да бяга?

– Може да го е убила, за да отмъсти на чирака? – предположи Джевокс.

– Ако е така, здравата го е загазил нещастникът. Сто на сто ще увисне на бесилото.

Чудех се за отношенията между Калия и Гросекс. Ако наистина бяха имали любовна връзка, изглеждаше странно тя да си плуе на петите и да го зареже в затвора.

Джевокс ми каза, че я познавал още от времето, когато живеели до пристанището. Била много красива.

– Не се чудя, че се омъжи за богат скулптор. Ако беше устискала още малко, щеше да иде и по-високо.

После ми каза, че бил зает. Толий ги съсипвал от работа заради сенатора Лодий – водача на опозиционната партия на популарите, които използваша увеличаването на престъпността като коз в парламентарната борба с традиционалистите.

– Оня ден крещи в Сената: „Обират къщите на чуждите посланици! Крадат златото на краля! Убиват честни граждани на улицата! Два и други наркотици заливат града! И какво правят управляващите в тази криза?“

В „Хрониката“ естествено речта бе предадена подробно и изглежда, сенаторът Калий наистина се бе чувствал като върху нагорещена ламарина. По време на изборите преди няколко месеца популарите на сенатора Лодий бяха регистрирали известен спад в електората, но въпреки това партията им беше доста силна – във всеки случай способна да създаде сериозни проблеми, ако изкареше тълпата на улиците. Ето защо Градската стража беше вдигната на крак, което сигурно хич не се харесваше на войниците. Оставих Джевокс да съзерцава мрачно купчината доклади на свидетели във връзка с последните убийства на пристанището. Никой от разпитваните не бе видял нищо, което е обичайно, когато престъплението е дело на могъщи банди, занимаващи се с разпространение на два.

Ако имах някакъв предмет, принадлежал на Калия, бих могъл да я открия с помощта на заклинание, но нямах. Върнах се при къщата на скулптора, но тя се оказа залостена и охранявана. Ядосах се, че не бях помислил за тази възможност по-рано. После се сетих, че служебните магьосници също няма да се справят с тази задача, тъй като луните щяха да се подредят в правилна конфигурация едва след няколко месеца. А Гросекс не можеше да чака толкова дълго.

Оплаках се от всичко това на Астрат Тройната луна.

– Всеки път, когато трябва да издира някого спешно, луните все са в неподходяща фаза. Магьосничеството е пълен провал, когато опре до решаване на престъпления.

– Не винаги. В миналото се е случвало да ти помагам доста.

Което си беше самата истина. Ако беше иначе, отдавна да бях останал без работа.

Астрат се зае да обследва града за изчезналата статуя, но без никакъв успех. Което означаваше, че статуята е твърде далече, ала как се бе озовала там си оставаше пълна загадка.

Прибрах се във „Възмездяващата секира“ и споделих неуспехите си с Макри.

– На всичко отгоре не мога да разбера защо ме следят – приключих аз.

– Следят ли те? Кой?

– Нямам представа. Не можах да ги видя.

– Опита ли с кюрая?

Поклатих глава. Кюраята е тъмна загадъчна течност, в която понякога изникват образи в отговор на уместно поставени въпроси, свързани с някое разследване. Случвало се е да ми върши работа, ала изисква страхотни усилия и след това се чувствам напълно изчерпан. Не винаги има резултат, а и течността се внася от далечния запад, което я прави ужасно скъпа. Бих предпочел да поговоря с Гросекс, вместо да прибягвам до тази мярка – когато най-сетне ми позволиха да се срещна с него.

Допих си бирата и се зачудих с какво да продължа. Не можех да разговарям с Гросекс, нито да открия свидетел, който да знае какво точно е станало. Отново се замислих за Калия, жената на Дрантакс. Може би кюраята би могла да ми помогне в тази мистерия. И без това бях в задрънена улица.

Не е никак лесно да се постигне необходимото душевно състояние. В идеалния случай магьосникът би трябвало да е напълно изолиран от въздействията на околната среда, но това е истински лукс в квартал като

Дванайсет морета, гъсто населен с вресливи търговци, продавачи на два и проститутки, които се надвигват, възхвалявайки стоката си. Чува се лай на улични псета, детска глъчка и призивни възгласи на продавачи. Към цялата тази шумотевица се прибавяше и постоянният шум от строителните работи напоследък. Та, както казах, не е никак лесно да изпаднеш в транс в подобна обстановка. Но все пак се опитах.

Бях поставил чинийката със скъпоценната течност на масата пред мен. Единственият търговец, който я внася от далечния запад, твърди, че кюраята всъщност е драконова кръв. Това не е вярно – виждал съм каква е кръвта на драконите, – но за него е повод да покачва непрестанно цената ѝ. Каквото и да е произходът ѝ, по-важно е свойството ѝ да резонира с питащия ум на всеки опитен магьосник. Получава се дори при мен, макар да си останах на ниво чирак.

Бях спуснал завесите и стаята бе озарена от една червена свещ. Светлината ѝ се отразяваше в блестящата черна повърхност. Съсредоточих се върху пламъчето и се замислих за това къде може да е жената на Дрантакс.

Известно време нямаше никакъв резултат. Вече бях започнал да си мисля, че няма да се случи нищо. Минутите се гонеха. В стаята захладна и вече не чувах уличната шумотевица. Най-сетне пред очите ми започна да се оформя картина на голяма къща, по-скоро бяла вила, построена на горист хълм.

Напъвах се да различа отделни детайли, когато изведнъж долових някакво слабо, но бързо нарастващо безпокойство. Не знаех какво го причинява. Игнорирах го, но то не ме оставяше на мира. Опитах се да се съсредоточа върху картината, но тя взе да се губи от погледа ми. Унесен в дълбок транс, изведнъж осъзнах, че в стаята има някой. В мен се надигаше страх, истински ужас при мисълта, че съм беззащитен пред лицето на врага. Изплувах отчаяно от трансa, като измъкваш се на повърхността удавник, скочих, настръхнал и объркан, и се огледах, за да видя кой е нежеланият гост. Пред все още замъгления ми поглед изникнаха двама мъже, застанали само на метър от мястото, където бях коленичил. Единият прелистваше листата на бюрото, а вторият стоеше на пост. И двамата носеха червени раса и бяха с бръснати глави. Какви бяха тези – моноси крадци?

– Кои сте вие, по дяволите? – изревах.

Те се обърнаха и тръгнаха към вратата. Скочих след тях, застигнах по-близкия от двамата и го дръпнах за рамото.

– Какво става тук?

Той се освободи. Все още стреснат от неочакваната им поява, устех как кръвта ми кипва. Замахнах със сила, която щеше да запрати нещастния божи служител към стената, но за моя изненада той отрази удара. Опитах отново и отново ударих на камък – моят противник се справяше без никакви видими усилия. При третия опит ръката му едва докосна моята и аз се завъртях като пумпал, без дори да разбере как е станало. След това, тласнат силно и ловко, полетях през стаята, ударих се в отсрещната стена и се проснах на пода.

В този момент нахлу Макри и спря, като видя, че се въргалям на земята. Изтича навън, но на улицата явно вече нямаше никого – нападателите бяха изчезнали също толкова светкавично и мистериозно, колкото се бяха появили.

– Какво стана? – попита ме тя, докато ми помагаше да се изправя.

– Двама монаси воини търсеха някого, с когото да се позабавляват – помъчих се да остроумнича и се проснах на леглото. Опитът с кюраята ме бе изтощил напълно.

– Какви са тези монаси воини?

– Монаси, които освен това са и воини. Прекарват половин ден в молитви и медитация, другата половина изучават бойни изкуства. Извинаяв, Макри, но трябва да полежа.

Главата ми се въртеше. Останах да лежа, докато погледът ми се проясни. Макри ми донесе бира и това също ми помогна поне да седна.

– Проклети да са! Появиха се тъкмо когато получих някакво изображение.

Опитах се да си припомня как точно изглеждаше къщата в чинийката с кюрая. Бяла вила на обрасъл с дървета хълм. Можеше да е някъде из околностите на Тамлин, където има доста хълмове. Всъщност можеше да е и в съвсем друг град.

– Не, Калия едва ли е отишла далече. Стражите щяха да научат, ако се е качила на някой кораб. Не вярвам да е потеглила на кон. Рали ми каза, че са направили щателна проверка на всички, които са наемали коне през последните дни. Разпитвали са също и за отпътуващите кервани.

Макри остана изненадана от настойчивостта на Градската стража.

– Май хвърлят доста усилия по този случай, а? И за какво – заради един чирак убиец?

– Може би. Но нали знаеш, че сенаторът Лодий вдига страхотен шум за растящата престъпност в града. Горкият Джевокс, оплака ми се, че нямали нито миг покой. Нещастен е като нъоджанска курва. Натиснали са ги да решат този случай колкото се може по-бързо.

Трябваше да ида в Тамлин и да потърся бялата вила. Проклетите монаси ме бяха прекъснали в най-неподходящия момент.

На вратата се почука и Гурд подаде глава.

– Макри – рече той, – време е да почваш работа. Траксас, долу те търсят.

– Кой?

– Каза, че се казвала Глухарче.

– Кажй й, че съм излязъл. – Въздъгнах и се надигнах. – На важно разследване. Макри, престани да ме гледаш така! Нямам намерение да търся някакъв паднал от небето целебен камък за делфините и това е последната ми дума! Щом си толкова загрижена, защо не отведеш Глухарче на някоя среща на вашата Асоциация? Те ще й помогнат.

Препасах сабята, взех дребни пари да си купя хляб от пекарната на Минарикса и излязох.

Усетих, че ме следят, още щом стъпих на улицата. Намръщих се. Тази история започваше да ми писва. Сkochих в една двуколка и наредих на кочияша да ме откара колкото се може по-бързо в Тамлин. Той положи всички усилия, но резултатът не превъзхождаше очакванията ми, заради строителните работи, дупките по пътя и гъстите тълпи от минавачи. Нямахме никакъв шанс да се отърва от опашката. Реших да се справя с този проблем по-късно.

Тамлин е различен свят, сравнен с мръсотията на Дванайсет морета. Тук улиците са чисти, павирани с жълти плочки и украсени с големи саксии. Насред просторни градини се издигат луксозни вили, скрити зад дебели стени, пред които се разхождат пазачи. Доста често се срещат и патрули на Градската стража, охраняващи покоя на богаташите. Никой не смее да нарушава общественя ред. Дори столите, тези досадни малки птичета, които цапат навсякъде из града, тук изглеждат много по-охранени и доволни от живота. Всеки, който се опита да проси на улицата, незабавно бива прогонван.

Навремето и аз живеех тук. Сега бях почти толкова добре дошъл, колкото е орк на елфска сватба.

Тъй като няхах никаква представа откъде да започна издирването, наредих на двуколката да спре пред „Истината е красива уличка“ – мястото, където живеят нашите прочути магьосници – и поех нагоре към Имперския дворец. Всички къщи приличаха на онази, която бях зърнал в чинийката с кюрая. Опитах се да си спомня още подробности, но не излезе нищо. Ама че детектив съм и аз.

Пред една от къщите бе застанал на пост стражник. Вътре не се

виждаше никой, нито прислуга, нито работливи градинари. Помислих си, че може би това е къщата на Талий Зеленото око, магьосника, когото наскоро бяха убили.

Не зная какво ме накара да го направя, може би ненаситното ми любопитство. Нямах никакъв интерес към този случай, но тъкмо в този момент стражникът бе обърнат с гръб към мен. Прескочих незабелязано оградата, прилекнах зад нея и се огледах. Предполагах, че слугите на убития магьосник все още са под стража, за да са на разположение на следствието. Прекосих рядката горичка и спрях при басейна от задната страна на къщата. За разлика от по-богатите си съседи, Талий не бе заръчал да го зарибят. Сред аристокрацията в Тюрай езерцето с рибки е на голяма почит – не можете да поканите наследник на кралския трон, ако на трапезата не са поднесени риби от собствен водоем. Това е доста скъпо удоволствие, главно заради поддръжката.

Бях съвсем близо до задната врата, боядисана в жълто и с по една малка статуя на свети Кватиний от всяка страна. Жълтото в Тюрай също е на почит – смята се, че носи късмет. Фасадата пък трябва да е в бяло. Почти всички се придържат към тази традиция. Дори и да не сте суевърни, защо да изкушавате съдбата?

Тъкмо се приближавах към вратата, когато неочакван шум отвърте ме накара да се спотая зад шубраците. Втори, по-силен шум ме подтикна да се пхна в тях. Надзърнах между две клончета, завладян от интерес, който граничеше с учудване. Вратата се отвори и отвърте се показаха трима монаси с бръснати глави и червени раса. Вървяха съвсем безшумно и се оглеждаха, сякаш очакваха всеки миг да бъдат забелязани. Не бяха далеч от истината, защото откъм съседния храсталак се показаха други четирима монаси – те пък издокарани в жълти раса – и се нахвърлиха без предупреждение върху първите трима.

Тишината бе нарушена единствено от сподавени възклицания. Започна се бой, и то какъв! Чувал съм немало истории за бойните умения на монасите, но никога не бях виждал някой да ги демонстрира на живо. Наблюдавах с изумление ритници, свирещи високо над ушите на противниците, и светкавични юмручни удари, които сигурно щяха да ме проснат на място, но всъщност бяха парирани ловко. Повечето от ударите бяха придружени от чудновати отривисти викове, така че вероятно всички съседи чуваха какво става.

Не мина много време и в двора се появи стражникът, който стоеше на пост отпред. Щом видя седмината монаси, той мъдро реши да не се намесва и наду металната си свирка за помощ.

Като чуха пронизителното изсвирване, монасите бързо напуснаха полесражението. Гледаха се с нескрита омраза, здравите помагаха на ранените и всички се разбягаха в различни посоки. И този път също демонстрираха великолепна физическа подготовка при прескачането на стените и на различните препятствия по пътя си.

Всеки момент щяха да пристигнат хора от Градската стража. Сега бе моментът да очистят терена. Но вместо да прескоча оградата, аз се приближих към къщата и се вмъкнах през вратата. Понякога съм голям глупак. Неведнъж съм си навличал бели на главата заради ненаситното си любопитство.

Ако не друго, тук вътре поне бе прохладно. Влязох в кухнята и се напихах със студена вода от една тенджера. В следващата стая, в която се озовах, бях посрещнат от млада жена с нож в ръката, която ме покани да се чувствам като у дома си по малко необичаен начин – замахна и се опита да ме промуши в корема, но се подхлъзна на една празна бутилка от кли и тупна пиянски на пода.

Поредната неочаквана изненада. Намръщих се. Бях съвсем сигурен, че Талий не е женен, ала жената бе облечена с домашна роба, като най-обикновена благочестива съпруга. Може би му беше дъщеря?

Тя ме погледна и ме попита какво търся тук.

– Разследвам убийството на Талий – излъгах, без да ми мигне окото.

– Ти не си стражник. – Тя се изправи и леко се олюля. – Толкова по-добре. Стражниците никога няма да открият убиеца на баща ми. От тях има толкова полза, колкото от евнух в бордей.

Докато говореше, жената отвори нова бутилка. Не се съмнявах, че е прехвърлила мярката, но не беше моя работа да се меся. Ако се съдеше по шумотевицата отвън, стражниците бяха пристигнали.

– Властите ще са тук всеки момент – заговорих припряно. – Аз съм частен детектив. Готов съм да ви помогна, ако ми кажете всичко, което знаете.

Прозвуча доста искрено. От друга страна, изпитвах известно състрадание към нея, заради това, че беше пияна и че беше изгубила близък човек.

– Какво да кажа?

– Кой уби баща ви.

– Този, който го снабдяваше с дуа, поне така мисля.

Думите ѝ ме завариха неподготвен. Не фактът, че Талий Зеленото око е вземал дуа – това е често срещано явление сред аристокрацията и

магьосниците. Но в доклада за убийството не се съобщаваше нищо за пласьор на дуа.

– Аз пък мислех, че е отровен от слугата.

Тя се изсмя пиански.

– Така казват... Не искаха още един скандал да разтърси Двореца. Баща ми не беше отровен. Убиха го с арбалет. Не си беше платил на пласьора.

Пред вратата се чуха стъпки и след миг влязоха няколко стражници.

– Наемете ме да открия убица – почнах бързо, но вече беше твърде късно. В момента, в който тя се строполи в несвяст на пода, в стаята влезе префектът Галвиний, началник на стражниците в Тамлин.

С префекта се знаем добре. Той не ме обича, също като Толий. Може би дори повече. Достатъчно бе да хвърли един поглед на неподвижното тяло на пода и незабавно нареди да ме арестуват. Без много приказки ме натовариха в една зарешетена карета и ме откараха в затвора.

Не ми беше за пръв път да попадам в тъмницата по време на разследване, но досега не ми се беше случвало да ме прибират заради нещо, което дори не съм започнал да разследвам. Зачудих се дали не е време наистина да си сменя професията.

5.

Най-лошото нещо в затвора е жегата. И миризмата. Освен това не дават бира. Компанията също не е за завиждане. Има доста недостатъци в това да попаднеш в тъмницата.

Седях в една тясна килия, в компанията на друг затворник, който категорично отказа да разговаря с мен и изглеждаше намусен като нъджанска курва. Изпитах истинско облекчение, когато най-сетне долетя призивът за вечерна молитва. Поне щях да се захвана с нещо смислено.

На няколко пъти поисках от стражите да ми пратят адвокат, но молбите ми оставаха без последствие. Вярно, че нямам личен адвокат (крайно време е да си потърся, като се има предвид в какви каши се забърквам), но като гражданин на Тюрай имам право поне на обществен защитник. Не го получих.

Обърнаха ми внимание чак късно вечерта. Двама стражници отвориха вратата и ме поведоха по коридора към стаята за разпити. Заместник-префектът Прасий ме очакваше зад едно бюро. Изглежда ме намръщено.

Донякъде се зарадвах, че виждам Прасий. Не че ме харесваше повече от префекта, но не беше толкова глупав. Той е по-млад от своя началник Галвиний и е добре образован, което в наше време взе да се цени. Не можете да направите кариера, ако не сте завършили добро училище и името ви не завършва на „ий“, което е знак за принадлежност към висшето общество.

– И така, Траксас – подхвана той. – Ще ми кажеш ли какво търсеше в къщата на Толий?

– А вие ще ми кажете ли защо още не е дошъл моят служебен адвокат?

Прасий погледна двамата стражници.

– Иска да знае къде е служебният му адвокат. Някой да е виждал неговия служебен адвокат?

Стражниците поклатиха ухилено глави.

– Изглежда, никой не го е виждал, приятелче.

– Имам право на защита.

– Имаш право да престанеш да дърдориш за адвокати и да започнеш да отговаряш на въпросите. И така, какво търсеше в къщата на Толий? И защо нападна дъщеря му Сулания?

Опрях ръце на бюрото и втренчих поглед в очите му.

– Прасий. Питам се, дали е необходимо условие за всеки чиновник в тоя град да е тъп като орк. Смяташ ли, че наистина ще ме уплашиш толкова лесно? Върви по дяволите! Намерете ми защитник и тогава ще отговарям. Но зависи как се чувствам. А междуременно може да ме върнете в килията. Ако искате да продължавате с това незаконно задържане, искам да кажа. Предполагам, че след като ви осъдя, ще получа солидно обезщетение.

Това не е най-добрият начин да се разговаря със заместник-префект ако искате да се измъкнете от затвора, но проклет да съм, ако лижа задниците на всякакви канцеларски плъхове. Върнаха ме в килията. Моят съсед продължаваше да лежи на койката, вперил мрачен поглед в тавана.

По-късно подкупих един от тъмничарите да ми донесе вечерния брой на „Хрониката“. Вътре нямаше нищо особено, ако не се броеше пикантната история за скандалната любовна връзка между една сенаторска съпруга и армейски капитан, която не ми беше по вкуса. В друг материал се подиграваха с Градската стража, задето не могла да открие изчезналата двутонна статуя. Ставаше въпрос, разбира се, за статуята на свети Кватиний, която трябваше да бъде осветена на голямо религиозно празненство идния месец, в присъствието на многобройни делегации. Според автора на статията неефективните действия на стражниците говорели или за невежество, или за подкуп. Какво пък, аз също не бях стигнал по-далеч от стражниците, без някой да ме подкупва.

На последната страница се споменаваше и Дванайсет морета с дребно съобщение за подпалването на една от съседните кръчми, „Глиганска глава“, и смъртта на съдържателя й Тринекс.

„Глиганска глава“ бе кръчма, в която се подвизаваха главно пласьорите на дуа. Нямаше да ми липсва, макар че там имаше доста добри танцьорки. Тринекс също не ми бе легнал на сърцето. Кръчмата принадлежеше на Братството, а Тринекс членуваше в тяхната организация, което придаваше нов привкус на тази история. Братството едва ли щеше да преглътне болезнената загуба на този солиден източник на печалба. Това е зле за бизнеса.

Свикнал съм да седя в тъмницата – както вече споменах, случвало ми се е и друг път – тъй че това не ме безпокоеше особено, но се ядосвах, че не мога да напредна с делото на Гросекс. След няколко стандартни теста магьосниците бяха открили следи от неговата аура върху ножа. Само неговата, ничия друга. Това беше достатъчно, за да убеди съда, че

той е убиецът на скулптора. При наличните доказателства процесът можеше да свърши за пет-шест дни. Ако не успееш да открия кой е истинският убиец на Дрантакс, неговият чирак щеше да увисне на бесилото само след седмица. Така и не можах да намеря бялата вила, която видях в чинийката с кюрая, ала и нямаше никаква гаранция, че жената на Дрантакс ще е там. Изглежда, бях попаднал в задънена улица.

Замислих се за това, което се бе случило в къщата на магьосника Талий. Обстоятелствата около неговата смърт оставаха доста нерешени въпроси. Защо официално се твърдеше, че бил отровен от слуга, докато според дъщеря му убиецът беше неговият пласьор на дуа? И наистина ли беше застрелян с арбалет? Това е доста необичайно оръжие за Тюрай, дори е забранено да се носи в града, но наскоро ми се бе случило да срещна една смъртоносна майсторка на арбалета на име Сарина Безпощадната, която също бе забъркана в продажба на дуа. Дали не се бе върнала в Тюрай? Щеше да е интересно да се срещнем отново. Тя се издирваше от закона, а пък аз не бих имал нищо против да прибера наградата за залавянето ѝ.

Но от всичко най-интересна бе появата на монасите. Какво търсеха тук? Дали и те бяха свързани с търговията на дуа? Това не би ме изненадало. А може би у Талий беше скрит някакъв религиозен предмет, който им е нужен? Едва ли, Талий бе второразреден магьосник, у такива рядко попадат ценни предмети. Може пък да им беше съставял хороскопи?

Интересно кои бяха двете групи и защо се биеха? Не беше ли странно съвпадение, че в един и същи ден първо открих двама монаси да се ровят в стаята ми, а после присъствах на ръкопашна схватка между техни събратя. Поблъсках си още известно време главата над тези въпроси, но не стигнах доникъде. Не знаех много за монасите воини.

Прекарах нощта в килията. Следващия ден беше горещо като в орски пъкъл. Храната едва ли бе сготвена за човешки същества, а и жадувах за бира. Тъкмо се готвех да дам израз на раздразнението си с няколко ритника по вратата, когато тя се отвори и влезе дъщерята на Талий. Личеше си, че и днес е надигала шишето. Не съм от хората, които биха ѝ направили забележка за подобно нещо. Защо да не си пийнеш, когато си загубил скъп човек?

– Траксас. Казаха ми, че наистина си детектив. Аз те мислех за по-редния мошеник.

Била заспала, но се събудила, когато в къщата нахлули монаси с червени раса и взели да тършуват навсякъде. Естествено била уплашена и объркана. След това ми се извини, задето ме бе посрещнала по този

начин.

– Да ти призная, бях наистина потресена от факта, че монаси тършуват из къщата. Не всеки ден може да се види подобно нещо.

Коего ни доведе и до най-съществената част от разговора. Градската стража не показвала никакъв напредък в разследването и тя искала да наеме мен.

Огледах се за моя съкилийник. Изглежда, спеше, но не ми се щеше да обсъждам важни въпроси пред него. Заместник-префектът Прасий беше достатъчно лукав, за да ми пробута „ухо“.

– Приемам работата, но не бих желал да обсъждаме подробностите тук. Първо трябва да ме измъкнеш от дранголника.

Тя извади от чантата си малка манерка и отпи. Погледнах я – хубава млада жена с гъсти черни, къдрави коси и поразителни зелени очи. Сигурно щях да си опитам късмета, ако не бях застаряващ, затлъстяващ и оплешивяващ досадник.

– Но ще мога ли да те измъкна?

– Разбира се. Достатъчно е кажеш на заместник-префекта, че си ме поканила да дойда в къщата. Няма друг обвинения срещу мен.

Всичко мина гладко. Заместник-префектът Прасий ме накара да чакам, докато се посъветва с Галвиний. И на двамата номерът хич не им се понрави, но щом Сулания твърдеше, че ме е поканила, нямаше накъде да мърдат. В края на краищата не бях извършил никакво престъпление. Накрая ме пуснаха на свобода, като повикаха тъмничния магьосник да прочете отключващото заклинание. Излязох под изгарящите лъчи на слънцето.

– Пие ми се бира.

Сулания призна, че се чувства по същия начин.

Отбихме се в една кръчма в покрайнините на Тамлин, доста луксозно заведение за моя скромен вкус, което за щастие се оказа пусто. Съдържателят ме изгледа подозрително, но неприязънта му се посмекчи от присъствието на аристократично изглеждащата дама до мен. Все пак останана изненадан от плебейския начин, по който чукнахме чаши в чест на предстоящото сътрудничество. Когато се освежихме, спрях една двуколка и двамата поехме на юг.

Малко след като излязохме на „Квинтесенция“, минахме покрай още димящите развалини на „Глиганска глава“. Развалини е силно казано за купчината пепелища. Подпалвачът си бе свършил добре работата, не че е трудно да подпалиш една барака, подлагана продължително време на изсушаващото въздействие на нетърпимата жегга. Пожарът е

постоянна заплаха в нашия град. Благодарение единствено на факта, че околното пространство бе разчистено за нови строежи, огънят не се бе разпространил. Наблизо забелязах Касакс, местният бос на Братството, и Икскар, старши по чин в Гилдията на кръчмарите. И двамата бяха мрачни. Ако се съдеше по вида им, едва ли обсъждаха подготовката на лятното празненство. Не бих искали да съм на мястото на подпалвача, когато го спипат.

Когато пристигнахме във „Възмездяващата секира“, Сулания бе почти заспала. С доста зор успях да я кача по стълбите. Щом влязохме, тя тупна на кушетката и захърка. Погледнах я ядосано. Би могла да остане будна поне докато ми плати хонорара.

В спалнята имах голяма кана с вода. Използвах я сутрин, за да си наплискам лицето, но сега се оказа празна. Освен това в леглото ми спеше някаква млада проститутка – сигурен бях, че е проститутка, защото носеше червена панделка. Никога не я бях виждал.

Излязох да повикам Макри. Когато надникна и видя спящата Сулания, тя се засмя и каза:

- Най-сетне си намери гадже, което да пие като теб.
- Много умно. Коя е онази в леглото ми, по дяволите?
- В твоето легло ли? А, да. Ами Куен. Тя е проститутка.
- Видях, че е проститутка. Това да не е някаква шега?

Макри пристъпи сконфузено от крак на крак.

– Не знаех, че ще се върнеш толкова скоро. Мислех, че ще те задържат в затвора и...

– Ама и ти си една самарянка, Макри! – избухнах гневно. – Друг на твоето място би ми потърсил адвокат, а ти тъпчеш стаята ми с курви, защото съм щял да се задържа в затвора! Разкарай я!

– Не мога – прохленчи Макри и едва сега забелязах, че е изплашена. – Преследват я.

– Кой я преследва?

– Стражниците. И Братството. А също и Гилдията на кръчмарите.

В главата ми започна да се оформя ужасно подозрение.

– Да не искаш да кажеш, че тя е...

Макри кимна.

– Да, тя е подпалила „Глиганска глава“. Но не искала съдържателят да загине. Само му е давала урок.

– Е, със сигурност добре го е подредила. Хубаво, вече знам коя е. Но нямам представа какво търси тук.

– Дойде при мен и ми призна всичко. Беше страшно объркана.

Познаваме се от срещите на нашата асоциация.

Погледнах я ужасено.

– Познавате се отпреди? И тя е дошла тук, в кръчмата? Просто влязла при теб веднага след като подпалила „Глиганска глава“? И ти я пусна в моята стая? Защо просто не сложи отвън табела: „ВНИМАНИЕ. ПОДПАЛВАЧКАТА НА «ГЛИГАНСКАТА ГЛАВА» Е ТУК!“ Да я махнеш на секундата!

– Но тук поне е в безопасност.

– Никъде няма да е в безопасност. Братството вижда и чува всичко. Един Господ знае колко души са я видели да влиза! Дори и никоой да не я е видял, онези гангстери ще повикат магьосник. Десет към едно, че Касакс вече работи по въпроса.

Макри очевидно не си даваше сметка, че „Глиганска глава“ принадлежи на Братството. Едва сега започна да разбира колко сериозно е положението. Всъщност едва ли имаше някаква разлика дали по петите на нещастното момиче са градските стражници, или Гилдията на кръчмарите. Последните също имаха солидни връзки.

– Но как да ѝ помогнем?

– Ти прави каквото искаш, Макри. Но аз няма да си мръдна пръста. Само я разкарай отгук. Бързо!

– Но съдържателят я е биел!

– Съчувствам ѝ. Животът на танцьорките не е песен. А сега ти ли ще я изкараш навън, или да я изхвърля собственоръчно?

В този момент Гурд подаде глава през вратата.

– Траксас. Долу те търсят стражниците. Искаш ли да ги задържа?

Кимнах и той изчезна.

След минута по външната врата се посипаха удари.

– Траксас – чух глас, който най-малко ми се искаше да чуя. – Касакс е. Трябва да говоря с теб.

Втасах я. Долу ме чакаха стражниците, а местният бос на Братството чукаше на вратата. Хвърлих убийствен поглед на Макри. Тя повдигна рамене и извади от ботуша си дълъг нож.

– Да имаш секирка наблизко?

Едно и харесвам на Макри – че винаги е готова да се бие до смърт. Аз например бих предпочел известно настройване.

– Задръж го – казах ѝ и взех да тършувам из стаята за „объркващото заклинание“, което ми бе дал Астрат Тройната луна.

Да се произнася за пръв път заклинание не е никак лесна работа. Необходимо е време, съсредоточаване и подготовка. Не разполагах с

нито едно от трите. Чувах Гурд да боботи от долния етаж, а Макри държеше вратата и се преструваше, че не знае местния език. Извадих пергаментовия свитък, изтичах в стаята и прочетох с колкото се може по-напевен глас заклинанието над спящата Куен. Нищо не се случи, не долових дори обичайното застудяване на въздуха на мястото, където се използва магия, така че оставаше само да гадая дали се е получило нещо. Когато се върнах в приемната, ядосаният Касакс се опитваше да избута Макри и ругаеше.

Касакс, шефът на Братството в Дванайсет морета, бе нов на тази служба. Доскоро беше заместник на Юбакс, но го замени, когато преди няколко месеца Юбакс бе убит от хора на Приятелския кръг съперничаща на Братството организация, която държи северните райони на града. Касакс все още се утвърждаваше и беше особено жесток, когато му се противоречи.

– Коя е тази отрепка, дете даже не знае да говори? – попита ме той и забелязах, че по лицето на Макри премина сянка. Тя не е от онези, които търпят, когато ги наричат така.

– Ами... тъй де, неговата приятелка орката – обясни Карлокс. Карлокс е местният бияч на Братството, едър, ужасно глупав, агресивен и зъл. Касакс, който също не е ангел, огледа подозрително стаята.

Междувременно влезе и префектът Толий с шестима стражници. Очевидно се чудеше как да продължи мисията си. Като префект на Дванайсет морета той би трябвало да е господар на положението, но присъствието на Касакс го притесняваше. За разлика от него, Касакс не изглеждаше никак смутен. Беше опасен човек, едър, мускулист, вечно мрачен. Сигурно приближаваше четирийсетте, вързал беше косата си на плитка, носеше проста кафява туника, а на ушите му се поклащаха големи златни обеци. Сабята му бе прибрана в обикновена кожена ножница. Доста бързо се бе изкатерил в йерархията на Братството, което не е лесно, ако не си хитър и лукав.

– Търсим една жена, казва се Куен.

– Не съм чувал за такава. Макри, да познаваш някаква Куен?

Макри поклати глава. Видях, че е стиснала ножа и все още е бясна, задето Карлокс я нарече орк. Малко й трябваше, за да се нахвърли върху него, последствията от което щяха да са катастрофални. Вероятно така щеше да постъпи и когато откриеха Куен.

Касакс даде знак на хората си да претърсят стаите. Междувременно шефът на Братството поздрави без особени любезности префекта Толий и го попита какво го води тук.

– Ние също търсим жена на име Куен. По обвинения в палеж и убийство.

– Когато я спипаме, няма да остане кой знае какво за съдене – изсумтя Касакс.

– Коя е тази? – попита Толий и посочи проснатата на дивана Сулания.

– Една клиентка.

– Твоите клиентки тука ли спят?

– Само когато са изморени.

Главорезите от Братството влязоха в спалнята, следвани от двама стражници. Усетих, че сърцето ми тупти. Мислено проклетх Макри, защото ме бе забъркала в тази история. Спипаха ли Куен в леглото ми, свършено бе с мен. Стражниците можеше и да ми простят, но Братството – никога. Дори да бях призовал краля на дуел, пак щях да съм в по-голяма безопасност. По тялото ми се стичаха реки от пот.

Все пак се опитах да запазя самообладание. Пък и никога не съм превивал врат пред тези хора. Братството може да коли и беси в района, но няма случай да съм се умилкват пред главорезите им. Сграбчих от шкафчето една бутилка кли, отпих юнашка глътка и предложих на Макри.

– Много пиеш, дебеланко – подметна презрително Касакс.

– Така ли смяташ?

Главорезите излязоха от спалнята. Единият понечи да каже нещо, но другият го изпревари.

– Няма никой, господарю.

– Какво искаш да кажеш с това, по дяволите? – озъби се Касакс.

– Ами, че няма никой, господарю.

Един от стражниците кимна.

– Претърсете цялата кръчма – разпореди се Касакс. Префектът Толий нареди на хората си да направят същото.

„Я виж ти – рекох си. – Объркващото заклинание е свършило работата.“ Макар Куен да беше в спалнята, никой не я беше видял.

Касакс ме изгледа свирепо и каза:

– Траксас, ако криеш курвата, здравата си загазиш. Тя изгори една от кръчмите ни. Заради нея си отиде един добър човек. Братството не прощава подобни работи.

– А защо прощавате на този „добър човек“, че я биеше? – подскочи Макри и се изправи пред Касакс.

Той повдигна рамене.

– Това е част от работата.

– Така ли? Аз също работя в кръчма. Защо не пратите някой от главорезите ви да ме напердаши? – попита нахално Макри, присвила свирепо очи. Все още стискаше ножа. Касакс бе малко изненадан от неочакваната ѝ атака, но не изглеждаше обезпокоен.

– Чувал съм за теб. Ти трябва да си Макри. Малко човек, малко орк и малко елф. Вярно ли, че ушите ти са заострени?

– Защо не провериш сам? – попита Макри. Със сигурност щеше да го изкорми, ако беше опитал.

Касакс се ухили.

– Казват, че умееш да се биеш. И че си добра със сабята. Мисля, че си пропиляваш таланта в тази дупка. Защо не дойдеш да работиш при мен? Ще те затрупам с пари. Може даже да платя да те вземат в университета.

Карлокс изпръхтя на последното предположение, но аз не бях сигурен дали Касакс не говори сериозно.

Макри изглеждаше объркана от това, че Касакс знае толкова много за нея, и не отговори. Продължаваше да стиска ножа и да оглежда бдително противниците си.

– Траксас, нашият магьосник проследи курвата до тази кръчма – каза Касакс.

– Може да е сбъркал. Не знаех, че в Братството използвате магия.

– Използваме, когато е нужно. Казвай – къде е тя?

– Никога не съм я виждал.

Касакс ме погледна намусено. В стаята се възцари напрегната тишина. Очевидно шефът обмисляше как да постъпи с нас. Накрая реши да ни остави на мира.

Преди да си тръгне обаче ни увери, че оставаме под постоянно наблюдение и ще бъдем накълцани на парчета, ако открият, че Куен е била при нас. Говореше тежко, като човек, който знае стойността на думите си.

– Не се съмнявам, че префектът Толий ще ме защити с цялата сила на закона – отвърнах безгрижно.

Префектът излезе, без да каже нищо.

Когато останахме насаме, Макри ми благодари за помощта и се извини за кашата, в която ме бе забъркала. Махнах с ръка. Бях твърде изморен, за да споря.

– Пък и ми беше приятно да натрия носа на главорезите от Братството. Дразнят ме, като ги гледам как се разпореждат с всичко, сякаш те

пускат слънцето да изгрее.

– Аз пък мислех, че наистина те го правят.

– Както и да е, добре се позабавлявахме.

Сулания беше проспала цялата сценка. Обясних на Макри коя е тя и след това я попитах какво да правим с Куен. Със сигурност сега не беше най-подходящият момент да я местим, но не беше безопасно и да я оставяме тук. Обърквашото заклинание едва ли би действало на опитен магьосник, но за щастие Братството обикновено предпочиташе мускули пред магия.

– Всъщност, Макри, защо я настани в моето легло? Нямаше ли да е по-добре да я скриеш в твоята стая?

Преди Макри да отговори, вратата се отвори и на прага застана Глухарче.

– Убеди ли го вече? – попита тя. Облещих се.

– При мен нямаше място – обясни Макри. – Аз... такава... Глухарче каза, че може да поостане.

Изпъшках и се хванах за главата. Глухарче отново подхвана темата за делфините, но аз вече слизах по стълбите.

– Гурд, дай бързо една бира.

– Проблеми с Братството? – попита Гурд, който също изглеждаше малко разтревожен.

– С Братството ще се оправя – отвърнах. – Виж, сестринството ще ме довърши.

6.

Трябваше да пратя съобщение на Астрат Тройната луна, за да проверя дали би могъл да удължи действието на объркващото заклинание, докато решим какво да правим с Куен. Не можех да ида лично, защото щяха да ме проследят и да заподозрат, че се срещам с магьосник. Същото се отнасяше и за Макри, пък и тя заяви, че не би желала да пропуска следобедната лекция по реторика. Гурд и Танроуз не можеха да напуснат кръчмата, а Палакс и Кейби си изкарваха прехраната някъде по улиците.

– Глухарче ще иде – предложи Макри.

Преглътнах първото дошло на езика ми проклетие и посочих, че от жена, която търчи по улиците на Тюрвай боса и с цветя в косите, има толкова полза, колкото от еднокрак гладиатор.

– Тя прави хороскопи на делфините, за Бога – добавих.

– Тъкмо никой няма да я заподозре.

Права беше. Накрая пратихме Глухарче.

– Знаеш ли, Макри, само преди два дни си седях тук и няхах никакви грижи. Как стана всичко това?

– Обиди се на префекта Толий, че измъкна Гросекс изпод носа ти.

Вярно, така беше. Колко тъпо от моя страна. Въобще не трябваше да се намесвам. Дори не ме бяха наели. А ето че сега издирвах двутонна статуя и изчезналата съпруга на убития скулптор. Което пък ме забърка в аферата с Талий Зеленото око и посърбващата му дъщеря – още едно гърне, на което не трябваше да ставам мерудия.

– Но Куен няма нищо общо с тази история. Ти ми я натресе на главата. Какво толкова й е направил съдържателят?

Макри не искаше да изпада в подробности, но обясни, че подпалването на кръчмата било достатъчно, за да си разчистят сметките. Надяваше се, че ако успее да я спаси от непосредствената опасност, в случая ще се намесят някои влиятелни жени от Асоциацията на благородниците и може би ще й осигурят достатъчно средства, за да напусне Тюрвай.

Сулания най-сетне се събуди – тъкмо когато Макри излизаше, загърната в целомъдреното наметало, което училищните власти настояваха да носи – твърде много ученици се разсейвали от металната й препаска, или от онова, което почти не се криеше под нея.

– Какво им става на тези хора? – оплакваше се Макри. – Все нещо не им харесва. Карат ме да седя на последния чин, увита като мумия, защото другите ученици блеели по време на занятия.

Сулания каза, че била жадна. Подадох ѝ чаша вода. Нейна работа си беше, ако иска да се надрънка до козирката, но ми трябваше трезва поне докато обсъдим някои важни подробности. Тя изпи чашата без видим ентузиазъм, но сигурно и аз щях да постъпя така на нейно място.

– Откъде взе това? – попита внезапно тя, скочи и посочи кесията на Макри.

– От врата на един, когото убих.

– Тази кесия принадлежеше на баща ми – рече Сулания. – Виж, неговото име е извезано отгоре.

Разгледах кесията. Действително, името на Талий Зеленото око бе избродирано със ситни букви на един от архаичните езици на вълшебниците, който обикновено се използва за заклинания. Рекох си, че трябваше да съм по-внимателен и да го забележа по-рано.

Сулания изглеждаше страшно възбудена. Аз самият също бях учуден. Каква беше връзката между онзи грубиян, който бе влязъл случайно в кръчмата и се опита да ме убие, и Талий Зеленото око?

Помолих Макри да остави кесията и тя се съгласи. Куен продължаваше да спи в моето легло. Засага я оставих там, но бях решил през нощта да я пратя да дели леглото с Макри.

– Добре, Сулания. Разкажи ми всичко за смъртта на баща ти.

Сулания започна с това, че Талий открай време все имал парични проблеми. Той беше дребна фигура в двореца, затъмнен от блясъка на останалите магьосници, и дори бизнесът му с хороскопите напоследък взел да повяхва. Животът в Тамлин е скъп и поддръжката на вилата скоро го вкарала в дългове.

– Не знаеше къде да потърси утеха. Накрая го направи с два.

В началото наркотикът го накарал да забрави проблемите, но после създаде нови, по-сериозни. По-малко работа и повече разходи. Вече не тръгват за двореца преди да се надрусат, а в подобно състояние хороскопите му били отчайващи.

– Накрая дуата му отне и живота.

Останах с впечатлението, че някъде по това време и Сулания е започнала да пие. Съседите естествено ги одумвали и тя имала нужда да се скрие в нещо.

Въпреки жалкото състояние, в което изпаднал Талий, не му забранили да ходи в двореца, което означаваше, че вероятно е носел със себе

си нещо, от което някой вътре се е нуждаел. Сетих се, че по същото време принц Фрисен Акански вече си бе създал доста ядове заради обвиненията, че употребява дуа.

– Значи смяташ, че са го убили, защото не си е платил на пласъора, така ли?

– Вероятно. Такива неща се случват, нали?

После заяви, че не знае кой е бил снабдителят. Сетих се, че са го пронизали със стрела от арбалет, и я попитах дали не е чувала за Сарина Безпощадната, но името не ѝ говореше нищо. Пък и паметта ѝ явно бе пострадала заради продължителната употреба на алкохол.

Тя погледна тъжно кесията.

– Той си я обичаше. Имаш ли вино?

Поклатих глава. Виното не ми беше по вкуса. Подадох ѝ една бира, която щеше да свърши по-добра работа.

– Мисля си, че е доста необичайно един магьосник да го убият заради неизплатени дългове за дуа. Не, че е невъзможно, но снабдителят сигурно би предпочел парите, а и в къщата ви зърнах доста неща, които могат да бъдат продадени. Освен ако дългът не е бил много голям. Дали той самият не е продавал?

Мисълта, че родният ѝ баща би могъл да се занимава с търговия на дуа, изкара сълзи в очите на младата жена, но тя все пак призна, че не е сигурна.

Замислих се. Ако Талий е бил едра риба в търговията на дуа, нищо чудно, че стражниците се опитваха да прикрият фактите по случая. Напоследък наркоскандалите бяха почнали да се приближават застрашително до двореца и най-вече да се свързват с името на принц Фрисен Атински, а властите със сигурност не желяеха нови проблеми. Консулт Калий веднъж вече едва бе успял да скрие престъпленията на принца от вниманието на широката общественост. Тюрайската политика бе навлязла в стадия на ужасно крехко равновесие и сенаторът Лодий, водач на антироялистката партия на популарите, дебнеше всяка възможност, за да обвини управляващите в корупция и връзки с престъпния свят.

Публична тайна, особено за най-близкото обкръжение, бе пристрастеността на принца към употребата на дуа. Ако Талий Зеленото око го бе снабдявал със стоката, нищо чудно че не го бяха изхвърлили от двореца. Това би обяснило и трагичната му кончина. Достатъчно беше да е получил голяма пратка дуа, а после да е забравил да я плати. Изходът при подобна грешка неизменно е печален.

Все още обмислях възможността тъкмо Талий да е внасял дуа в

двореца, когато ми хрумна друга, не по-малко странна мисъл. Защо е бил толкова привързан към кесията? Не виждах в нея нищо особено. Всякакви предмети носят сантиментална стойност, но честно да си призная, не помнех някой да се е привързвал към кесия.

Взех я и я заразглеждах. Беше малка, колкото за няколко гурана, и се пристягаше с две връвчици. Нищо повече не можеше да побере. Пропепнах едно заклинание на древния магьоснически език, което обикновено се използва за отваряне на разни неща. За миг почувствах познатото изстиване на въздуха. Дръпнах връвчиците и кесията започна да се отваря. И продължи да се отваря – и да се уголемява.

Сулания ахна. Протегнах ръка напред. Отворът на кесията все така се разширяваше.

– Какво е това? – възкликна Сулания.

– Вълшебното пространство – отвърнах. – Или по-точно, това е отвор към вълшебното пространство. Към друго измерение, каквото и да означава това. Тази кесия не е обикновена. Тя е вълшебен джоб.

Надникнах в голямата дупка и когато доближих границата между нормалния и вълшебния свят, почувствах хладен повей. Вътре всичко бе запълнено от виолетова мъгла, така че ми трябваше известно време, докато очите ми привикнат.

Всеки предмет, поставен във вълшебното пространство, губи теглото и обема си. Което например е удобен начин за магьосник да вземе голям чувал с дуа и да го отнесе незабелязано в двореца. Най-сетне попривикнах със странната светлина. Пресегнах се и бръкнах в кесията. Погледнато отстрани, щеше да изглежда сякаш ръката ми е била отрязана до лакътя. Очаквах пръстите ми да напипат мекия прашец от дуа. Вместо това докоснаха нещо твърдо, хладно и метално. Извадих ръката си и надникнах отново. Беше глава. Бронзова глава. Зад нея се мерзелееше и тяло.

Фигура на човек, възседнал кон.

Отдръпнах се и погледнах учудено кесията. Дори човек, привикнал с вълшебствата, трудно би възприел мисълта, че държи на дланта си двутонната статуя на свети Кватиний.

– Е, това обяснява много неща – промърморих.

Всъщност наистина бях доволен от себе си. Стражниците си бяха изпотрошили краката да търсят статуята из целия град. Опитни магьосници от Съдебната палата също душеха навсякъде, но безрезултатно. А ето че аз я бях намерил. Което, надявам се, означаваше солидна награда. Добре свършена работа, Траксас. Не само че откри статуята, но

благодарение на теб ще се състои обречената на провал важна религиозна церемония, а отношенията между Тюрай и Ньодж ще бъдат запазени. Може дори да ти дадат медал.

И най-важното, вероятно бях открил убийците на Дрантакс. Нямаше никакво съмнение, че това са двамата грубияни, нахлули във „Възмездяващата секира“. Беше твърде късно да ги подложим на разпит, но това едва ли бе необходимо. Останалото можеше да свършат и магьосниците от Съдебната палата. Ако двамата бяха влизали в ателието на скулптора, по дрехите им неминуемо щяха да са полепнали дребни частици и прах. За всеки добър магьосник е фасулска работа да намери подобни улики, които да свържат заподозрените с престъплението. Оставаше само да поискам телата да бъдат подложени на щателен оглед.

Реших да не губя време. Изхвърлените на улицата трупове обикновено се прибираха от количките на градската морга и след това ги откарваха за изгаряне и погребване. За мое щастие смъртността в последно време бе нараснала, така че нещастниците, предали Богу дух, трябваше да чакат по две седмици, докато им дойде редът.

Открих капитан Рали в участъка. Когато му съобщих, че съм намерил убийците на Дрантакс, той ме засипа с въпроси, на повечето от които нямах особено желание да отговарям.

– Та значи според теб е чиста случайност, че двамината, дето си им видял сметката във „Възмездяващата секира“, са светили масълцето на Дрантакс, така ли? – попита той с нескрита подозрителност. – И как стана тъй, че точно ти ги разкри?

– Разбираш, капитане, че не мога да си издавам източниците на информация. А и това едва ли ще има особено значение – достатъчно е да намерим труповете и да поискаме магьосниците да ги огледат. Помисли си само – ти обираш славата, а Гросекс излиза на свобода.

Капитанът отвърна, че ще повярва на всичко това, когато го види с очите си. Излязохме и тръгнахме към моргата. Когато стигнахме, Рали прати един от помощниците да прегледа списъците.

– Все още смятам, че го е извършил чиракът.

– Оня млад влюбен нещастник? Стига, капитане, нима ти прилича на убиец?

– Прилича ми.

Не след дълго помощникът се върна и каза:

– Кремирани са вчера.

Ченето ми увисна. Сигурно имах ужасно глупав вид.

– Вчера? Ама как така вчера? Нали труповете чакат по две

седмици?

– Вече не. Префектът Толий осигури допълнителни средства за нови работни места. Напоследък успяхме да разчистим натрупаното. Консултът смята, че е крайно време да се въведе ред в този град.

Погледнах отчаяно капитана. Той повдигна вежди.

– Кремирани значи. Много удобно, Траксас. Виж, зная, че ужасно ти се иска да си отървеш клиента, но аз съм зает човек. Нямам време за подобни глупости. Ако се сбиеш с някой друг бандит и той се окаже убиецът на Дрантакс, не ме търси за това.

Капитан Рали явно смяташе, че съм изфабрикувал цялата история и че предварително съм проверил дали телата са кремирани.

– Траксас, ти си добър войник, но като детектив от теб има толкова полза, колкото от евнух в бордей.

И си тръгна, а аз останах да преглъщам яда си. Проклет да е консултът, дето в последния момент бе решил да разчисти градската морга. Ако тези двамата наистина бяха убийците на Дрантакс, и последните улики от престъплението бяха безвъзвратно изгубени. Затътрих се към „Възмездяващата секира“. Какво друго ми оставаше?

Статуята бе все още у мен, но каква полза от нея? В началото сигурно е имало следи от аурата на двамата убийци, ала те със сигурност бяха изчезнали след преместването ѝ във вълшебното пространство. Добре го помнех от уроците по тази тема. Във вълшебното пространство предметите запазваха само физическите си характеристики, всякаква магия там просто изчезваше. Колкото и забележително да бе моето откритие, то не ме приближаваше до възможността да отърва Гросекс от бесилото. Вече не знаех дали ще мога да го направя, след като и двамата заподозрени бяха кремирани.

– Е, какво пък, ще продължавам да се ровя – промърморих, колкото да не губя вяра, и си поръчах бира.

Видях Сулания на една от масите и се настаних до нея, за да ѝ задам още няколко въпроса.

– Откъде баща ти е взел тази кесия?

Тя не знаеше. Смяташе, че я е донесъл от някакво далечно пътешествие на запад, когато бил млад.

– Това е много рядка вещ. Сигурно си даваш сметка, че в Тюрай е незаконно да я притежаваш? Доколкото зная, в града има само още две от този вид и те принадлежат на краля. Ако бяха спипали Талий с кесията, затворът не му мърдаше.

Забранени са по изричната заповед на краля. Защото току-виж

някой скрил вътре сабя, за да я измъкне по време на аудиенция. Няма да е първият път, когато тюрайски крал се е разделял с животоца по този начин. Освен това подобни вълшебни предмети се откриват доста трудно от други магьосници. Пък и кой би очаквал една отрепка като Талий да притежава вълшебен джоб?

Сулания допи бирата и се огледа, готова да поръча нова.

– Слушай, Сулания. Този, който е убил баща ти, е видял сметката и на Дрантакс. Разполагам с неколцина заподозрени, но в момента не мога да стигна до тях. Все пак помисли си дали някой друг освен теб е знаел за кесията?

Сулания поклати глава. Не знаела. Умът ѝ бе само в пиенето. Във „Възмездяващата секира“ се чувстваше като в роден дом. Предложих да ѝ повикам двуколка, която да я откара в Тамлин, но тя отвърна, че предпочитала да поостане още малко. Като дъщеря на тамлински магьосник не бе имала възможност да посещава живописните кръчмички в тази част на града. Изглежда, тук ѝ харесваше.

– Досега не бях попадала на такова място. Вкъщи пием само вино.

Оставих я да се радва на бирата и се качих горе. Тъкмо когато влизах, се почука на вратата към улицата. Попитах кой е. Оказа се, че са трима монаси. За разлика от последните, които ме навестиха, тези любезно помолиха да влязат. Носеха жълти раса. Предположих, че няма от какво да се безпокоя. Изглежда, онези с червените бяха страшните. Поканих ги. Двама от тях бяха съвсем млади, третият – във възрастта на мъдреците. Младежите останаха чинно край стената, докато разчиствах боклуците, за да може старецът да седне. Въпреки солидния брой години той пристъпваше чевръсто и без видимо усилие, а когато седна, изправи гръб като бамбукова пръчка.

Поздрави ме с доста бодър за старец глас. Личеше си, че е човек, който води здравословен начин на живот. Съмнявах се някога да е опитвал неща като бира и тазис.

– Прости ни, задето наминахме, без да пратим известие – подхвана старецът. – Но тъй като рядко се отбиваме в града, не искахме да пропуснем възможността да те срещнем.

Любезността винаги ме кара да бъда подозрителен.

– И с какво мога да ви помогна? – попитах резервирано.

– Искаме да те наемем, за да откриеш една статуя – каза старият монах.

И това ако не е поредното съвпадение! Да наемат тъкмо мен, човека, в чийто джоб е търсената статуя.

– Да чуя подробностите – казах.

7.

Старият монах се казваше Тресий. Преподобният Тресий. Останалите не ми бяха представени. Все още изпитвах съмнение дали двамата младоци не бяха участвали в битката пред къщата на Талий. Бяха като близнаци с бръснатите си глави и еднаквите раса. Не споменах за инцидента, те също.

Тресий подхвана историята си с монотонен глас, който ми напомни за един мой стар учител магьосник, който навремето ме учеше да леви-тирам. Когато бях на петнадесет, можех да се повдигна на десетина сантиметра над земята. Не ми остана за дълго. Доколкото помня, изгубих това умение по времето, когато пробвах първата си бира.

– Ние сме монаси от Храма на облаците. Живеем и практикуваме нашите умения в един манастир в планината.

Кимнах. Знаех, че из северните хълмове край ньоджанската граница има доста странни местенца, но не бях ходил по тези краища от близо петнадесет години – от последната война с Ньодж. Тази мисъл породих цяла серия от спомени. Тогава Тюрай бе могъща държава и не само защото аз бях в армията. Имаше задължителна военна повинност, но гражданството я изпълняваше с гордост. Смятахме, че се бием за родината. Кой можеше да повярва, че ще стигнем дотук? Половината от населението се откупва с рушвети, само и само да избегне военната служба, а крал Рет Акански е принуден да взема наемници. Мнозина от сенаторите ни не знаят как се държи сабя. Това би било нечувано само преди едно поколение.

Един ден горе в планината трябваше да задържим поредното ньоджанско нашествие. Заехме позиции около прохода, а отдолу един след друг идеха вражеските легиони. Бяхме с Рали – и той млад войник като мен – строени във фаланга, с щръкнали напред дълги копия, а когато се строшиха, продължихме да отбиваме атаките със саби. Сигурно щяхме да ги отблъснем, ала няколко от техните легиони минаха през друг проход и ни излязоха в гръб. Почна се кървава сеч. Полагахме отчаяни усилия да си пробием път назад към града. Даже когато излязохме на открито, пак продължавахме да ги държим на разстояние, макар да имаха солидно числено превъзходство. По онова време ньоджанската армия беше четири пъти по-голяма от нашата.

Накрая ни изтласкаха до града, а после го обсадиха. Докараха

таранни машини, подредиха стълби и се почна бой за всяка стена и кула. Нашите магьосници скоро изтосиха запасите си от заклинания и грабнаха оръжията. Същото направиха и жените. Дори децата се биеха – мятаха камъни върху морето от вражески войници. И тъкмо когато нъджанците щяха да съборят една от стените, пристигна вест, че от запад са навлезли орките и прекосяват Пущинаците с най-голямата армия, която познава историята на света. Орки, полуорки, троли, дракони и магьосници – всички, които бе успял да събере под знамената си Бхергаз Свирепи, последният велик оркски вожд, идеха насам с очевидното намерение да ни изтрият от лицето на земята. Така внезапно свърши войната между Тюрай, Нъдж и Лигата на градовете, а само след ден двамата с капитан Рали трябваше да воюваме рамо до рамо с доскорошните си врагове срещу тази нова и още по-страшна заплаха.

Кървава и продължителна излезе Войната срещу орките. Първите сражения бяха по границата, следващите – пред стените на нашите градове. Най-после, с помощта на елфите и с цената на много загуби, успяхме да прогоним орките. Изгубихме няколко града, населението на други се стопи до шепа оцелели нещастници. Но и мирът, който постигнахме, не изглеждаше никак траен. Накарахме орките да подпишат договор, дори си разменихме посланици, но орките и хората винаги са се мразели. Вярно, че орките губят твърде много време да се бият помежду си, но появи ли се някой, който да ги обедини, неизменно се връщат.

Горе в планините е истинска пустош. Едно е хубаво – че е прохладно, за разлика от града. Сигурно мястото е подходящо за медитиране. Прогоних спомените от войната и се съсредоточих върху разказа на монаха.

Повечето планински манастири са клонове на Църквата на Правата вяра, официалната държавна религия на Тюрай, но има и такива, които са извън нейната юрисдикция. Тъй като Тюрай е по-либерален в религиозно отношение от останалите градове, това не е проблем, стига последователите им да не се занимават с разпространение на ерес или да подтикват гражданството към бунт. Случи ли се нещо подобно, кралете пращат войска и прогонват размирниците от страната. Излиза, че не сме чак толкова либерални в религиозните въпроси. Между другото, досега не бях чувал за Храма на облаците.

– Построихме го съвсем наскоро. Миналата година аз и моите последователи живеехме в Звездния храм. За нещастие избухна разпра. Няма да те занимавам с подробностите – разногласията ни бяха от теологичен характер. Могат да ти се сторят незначителни, но за нас са от голяма

важност.

– Позволи ми аз да реша дали са важни и за мен.

– Добре тогава. Спорът се породи от един стар дебат относно природата на единосьщието и бе за точния начин, по който Божественото се свързва със субстанцията, от която е изграден преходният свят.

– Добре, да пропуснем подробностите. Какво стана, след като избухна спорът?

– Горчивина проникна в чувствата ни и доведе до остри противоречия. Породи се дори опасност от ръкопашна разпра. Както сигурно знаеш, освен монаси ние сме и воители. Бойните умения са част от нашето духовно усъвършенстване, чрез тях ние се подготвяме за трудностите на саможертвата и преклонението. В края на краищата, за да поставим точка на този безсмислен спор, аз и моите последователи напуснахме Звездния храм и основахме нов манастир, на порядъчно разстояние от нашите доскорошни събратя.

Тресий бил втори по ранг в Звездния манастир, чийто игумен се наричал Иксиал Всевиждащия. Така, както Тресий представляше нещата, раздялата бе протекла доста мирно, но аз изпитвах известни съмнения. И светец да е по душа, няма игумен, който да остави с лека ръка половината от монасите си да идат да се молят нейде другаде.

Имах някои подозрения относно истинската причина за тази схизма. От опита си по отношение на човешката природа – натрупан главно сред утайката на обществото – знаех добре, че всякакви префърцунени диспути по отвлечени теми са само прикритие на враждуващите фракции в тяхната борба за власт. Според мен Тресий бе предявил претенции за поста на Иксиал Всевиждащия и тъй като резултатът е клонял към равен, се е наложило да напусне манастира заедно с най-близките си съратници.

Тази мъглява история за теологични диспути в търсене на истината взе да ми писва, но за щастие в този момент Тресий стигна до съществената част.

– По време на схватката, която се разрази малко преди да напуснем, статуята на свети Кватиний, която стоеше върху един пиедестал в ъгъла на манастирския двор, беше бутната и се счупи. Това бе горчив удар за всички ни. Става дума за ювалска мраморна статуя, древна и красива изработка, която много ценяхме. Освен това е много важна за манастира на монасите воители.

Свети Кватиний е рицар, загинал в кампанията срещу орките преди стотина години. Открай време той е източник на вдъхновение за

монасите воини.

– Когато вдигнахме Храма на облаците, трябваше да се примирим с факта, че не притежаваме подобна статуя. Ето защо още в зародиша на нашата дейност поръчахме да бъде изработена за нашите нужди. В Тюррай вече не се внася ювалски мрамор, затова поискахме от Дрантакс да ни отлее бронзова статуя.

Вдигнах изненадано вежди.

– Дрантакс обеща да свърши работата за няколко месеца, но сега е мъртъв, а докато поръчаме и получим нова статуя, ще мине време. Добрите скулптори се броят на пръсти, а и са претрупани с поръчки. За нашия новосъздаден манастир подобно забавяне може да се окаже фатално. Известно ли ти е, че след три месеца трите луни ще са в максимално приближение?

Кимнах. Кой би забравил един толкова важен астрологичен феномен? На всеки десет години трите луни се подреждат в максимално приближение и това събитие се очаква с нетърпение от всички. Има големи празници, пеят се хвалебствени химни, раздава се вино, всички се натряскват до забрава и отиват да залагат каквото им остане на надбягванията с колесници. Много го обичам този празник.

– Ако не си върнем статуята до това време, ще се изложим много пред всички останали.

– Колко много?

Преподобният Тресий извърна глава към двамата си последователи и мръдна едва забележимо вежди. Те се поклониха и излязоха. Когато останахме насаме, той поверително наклони глава към мен.

– Ужасно много, наистина. Без статуята не можем да извършим нашия Ритуал на лунното приближение. Ако дотогава Иксиал Всевиждащия успее да замени строшената статуя с нова, повечето от хората ми ще се върнат при него. Храмът на облаците ще изпадне в крайно затруднено положение.

– Казано накратко – няма статуя, няма монаси?

Той кимна.

– Но Иксиал също няма статуя. Как ще се справи с проблема? Поръчат ли е да му изработят?

– Мисля, че не. Предполагам, че той стои зад кражбата на статуята на Дрантакс.

– Да не искаш да кажеш, че Иксиал, който е игумен, е отговорен за убийството на Дрантакс, за да може да открадне поръчаната от вас статуя?

– Напълно възможно. Иксиал е безкрупен тип. Не вярвам последователите му да са способни на убийство, но какво ли не става с хората, когато са притиснати до стената? Не е изключено да е наел престъпници, за да свършат мръсната работа. Каквото и да е, крайният резултат е, че статуята я няма и това заплашва съществуването на нашия манастир. Настъпи ли моментът на сближаването на трите луни, последователите ми ще започнат да се топят като снега в планините през пролетта.

Замислих се. Взех една бира от шкафа, отворих я, отпих жадно и продължих да мисля.

– Какво по-точно очакваш от мен? Ако открия статуята, не мога да ти я предам. Тя бе предназначена за гробницата и принадлежи на градската управа.

Преподобният Тресий знаеше това и нямаше нищо против статуята да бъде върната на градската управа. Важното за него бе да не попада в ръцете на Иксиал. Очевидно нещата нямаше да са толкова зле, ако никой от тях нямаше своя статуя. От друга страна, ако по някакъв начин се докажеше, че Иксиал стои зад убийството на Дрантакс и постът му бѐдеше овакантен, Тресий едва ли щеше да възразява енергично.

– За нас е достатъчно статуята да бъде върната в гробницата – от това само ще спечелят и двата манастира.

– Но ако никой не я открие и тя се озове в Звездния храм, твоите монаси ще те напуснат?

Той кимна.

– Знаеше ли, че вече съм замесен в този случай? Не за да открия статуята, а защото търся убицеца на Дрантакс?

– Нима не е възможно в процеса на издирването на убицеца да се натъкнеш на статуята?

– Разбира се, че е възможно. Възможно е също така и да узная дали Иксиал не е виновникът за това ужасно престъпление. Тогава ще си получи заслуженото.

Преподобният Тресий не изглеждаше особено обезпокоен за съдбата на Иксиал Всевиждащия. Изглежда, теологичният спор между двамата бе довел до сериозно охлаждане на отношенията им.

Попитах го дали има някаква представа къде може да е скрита статуята. Тя, естествено, беше в джоба ми, но бях любопитен да узная какво мисли по въпроса Тресий.

– Не зная, но със сигурност не е стигнала до Звездния храм.

– Защо?

– Разполагам с източници на информация там.

– С други думи, имаш шпиони?

Той отказа да отговори.

– Доколкото разбирам, основното ти намерение е да попречиш на Иксиал да се добере до статуята. От мен искаш да я открия и да я върна на властите.

Отново кимване. Не виждах защо да не му взема парите. И без това възнамерявах да предам статуята на градската управа, когато всичко приключи.

За предплата поисках обичайните трийсет гурана.

Попитах го дали не е срещал някои от монасите от Звездния храм след пристигането си в Тюрай. Отвърна, че не е, което си беше лъжа, защото ги бях виждал да се бият.

– Последен въпрос. Защо Иксиал се нарича Всевиждащия? Да не е ясновидец?

– Не съвсем. Но преценява и предвижда всичко. Много малко неща убягват от вниманието му.

След което си тръгна. На вратата почти се сблъска с Глухарче.

– Хубаво расо – похвали го тя, любувайки се на жълтеникавата тъкан.

Тресий ѝ се усмихна бащински и излезе. Двамата млади монаси до вратата, изглежда, бяха тренирани на стоицизъм, защото дори не трепнаха. Втренич свъсен поглед в босите ѝ кални крака.

– Астрат Тройната луна каза да ти предам, че ще ти помогне – докладва тя.

Много ѝ харесал Астрат. Най-вече наметалото му, в цветовете на дъгата, и пъстрата шапка – той си я слагаше само при специални случаи.

– Само че не съм сигурна дали разбира достатъчно от звезди. Защото не ми повярва, когато му казах, че всеки, роден под знака на дракона, ще има щастлива година. Обещах да се върна и да си поговоря с него по този въпрос.

– Горкият Астрат.

Глухарче отново подхвана любимата си тема за делфините. Изглежда, действително страдаха без своя целебен камък. Не можеше да разбере защо отказвам да ѝ помогна.

– Много са притеснени от упорството ти.

– Ти пък откъде знаеш?

– Те ми казаха, разбира се.

Делфините не могат да говорят. Това са само приказки за деца. За момент си представих, че Глухарче е застанала на брега и изнася кратка

лекция на подредени на плиткото делфини. Кошмарно видение. Бедните създания. Казах ѝ, че съм зает, и я прогоних от стаята. Наистина имах много работа.

След като най-сетне останах сам, отворих книгата със заклинанията и се опитах да си натъпча в главата приспиващото заклинание. Един от най-неприятните странични ефекти на заклинанията е, че не можете да задържите в паметта си повече от няколко едновременно. Освен това, използвате ли ги веднъж, те губят силата си до следващото им заучаване.

Когато приключих с приспиващото заклинание, се почувствах малко по-добре. Имах неприятното предчувствие, че скоро отново ще бъда въвличен в спор между различни войнстващи монаси и хич не ми се искайте да бъда беззащитен, когато започнат да си раздават шамари и ритници. Всеки, който си позволише лукса да ме нападне, щеше да се озове похъркващ на земята още преди да ме е докоснал.

Появи се Куен. Съобших ѝ, че е точно толкова добре дошла в стаята ми, колкото орк на елфска сватба, и я изхвърлих най-безцеремонно.

– Иди намери стаята на Макри. Ако ви е тясно, можеш да се наместиш на раменете на Глухарче. Нека ти погледне хороскопа и да каже дали ще успееш да се измъкнеш от града.

След което седнах, отворих поредната бира и се замислих.

8.

Макри остана впечатлена от разказа за Тресий.

– Траксас, това е страхотен удар. Някой те наема да намериш нещо, което вече е у теб. Предполагам, че ще го въртиш на пръста си поне няколко седмици, за да го изстискаш докрай?

– Много забавно, Макри. Виждам, че в училище са поработили върху сарказма ти. Не му казах, че статуята е у мен, защото още не съм свършил с нея. Не забравяй, че се опитвам да докажа невинността на Гросекс. А това е важна улика.

Макри остана шашната като й показах грамадната статуя в кесията.

– Много ми хареса това вълшебно пространство. Може ли да влезем вътре?

– Разбира се, че не. Да се влиза във вълшебното пространство е нещо много лошо. Така казваше моят стар учител.

– Как мислиш, този Иксиал Всевиждащия наистина ли е убил Дрантакс?

Бях разказал на Макри всички подробности.

– Не е изключено той да е дърпал конците. Кое е добре, защото ще отървем Гросекс, а и ще си върна на онзи надменен негодник префекта Толий. Но това не обяснява защо статуята е скрита в кесията. Как се е озовала в нея? Ако бандитите, които се опитаха да ме убият, са работили за Иксиал, защо не са му предали статуята?

– Може би не са имали търпение да си разчистят сметките с теб.

– Възможно е. Такъв съм си, привличам хората неудържимо. Но как са се сдобили с кесията със статуята?

– Може да е съвпадение. Да са я откраднали малко преди да дойдат в кръчмата. Нищо чудно този, който я е взел от Талий Зеленото око, да не е подозирал за съдържанието ѝ.

Не беше изключено наистина, но въпреки това не бях напълно убеден. Във всеки случай Сулания бе доста далеч от истината, когато твърдеше, че са убили баща ѝ заради неизплатения дълг към пласъора на дуа. Видели му бяха сметката заради тази кесия. Кое означаваше, че убиецът е страшно безскрупулен тип, който убива само за да прикрие следите си при изнасянето на статуята от града.

– Макри, имаме работа с брутален убиец. Човек, чиито ръце са оцапани с кръвта на един магьосник и на най-видния скулптор в града.

Известно ли ти е, че Талий е бил застрелян с арбалет?

– Чух, че бил отровен от слугата.

– Скалъпена от властите история за замазване на очите. Бил е замесен в търговията с два, вероятно е внасял стоката в двореца и я е предавал на принц Фрисен Акански. Консултът Калий едва ли кипи от ентузиазъм отново да избухне подобен скандал. Само преди два месеца обществото за малко да научи за отвратителните навици на принц Фрисен Акански. Спомняш ли си една безмилостна убийца с наклонности към арбалета?

– Ами да. Сарина Безпощадната.

Сарина Безпощадната. Преди години аз бях този, който я прогони от града, но тогава тя повече дърдореше, отколкото действаше. А наскоро се бе появила отново, след три години упорито обучение на бойни изкуства в някакъв манастир на монаси воители. Обърнах внимание на Макри върху връзката с монасите и тя се съгласи, че вероятно отново си имаме работа със Сарина.

– Сигурно нямаш търпение да я срещнеш отново след последния път?

– Какво искаш да кажеш с това „след последния път“?

– Не спечели ли тя тогава?

– Да е спечелила? – изпръхтях презрително. – Срещу мен? О, моля те. Пуснах я, защото бях зает с по-важно нещо – да спася града от пълно разрушение. Ако цъфне отново тук, веднага ще я пипна. Мисля, че постъпих доста разумно, като я оставих на свобода. Наградата за главата ѝ расте, а тези парички са ми в кърпа вързани. Може да е коварна и да я бива с арбалета, но втори път няма да ми се измъкне.

Макри запали една цигара с тазис, смукна няколко пъти и ми я подаде. Надигнах се и налях по чашка кли. Очите на Макри се напълниха със сълзи от лютата течност.

– Как може да я пиеш тая гадост? – попита тя. – Щяхме да избием охраната на гладиаторските шахти, ако бяха посмели да ни предложат подобно нещо!

– Това е първо качество кли. Още една чашка?

– Сипвай.

Навън отекнаха шумни гласове. Някакъв каменоделец спореше с един архитект. Доколкото можех да чуя, се караха заради долнокачествения материал, който им доставял снабдителят, което не ме учудваше. Кралят бе развързал широко обществената кесия, за да плаща за ремонта и възстановяването на съборената част от града, но след като

прегори, префекти, чиновници и пиявици от Братството отрязваха от погачата, оставаше твърде малко, за да се свърши святна работа.

– Знаеш ли, Макри, цялата тая история смърди. Според преподобния Тресий статуята е важна за Храма на облаците и Звездния храм, защото младите монаси биха сметнали игумен, лишен от добре изработена статуя на свети Кватиний, за почти толкова полезен, колкото евнух в бордей. Защо Тресий не е помислил за това преди да предизвика теологичния спор, довел ги до последвалата разпра?

– Нали Тресий ти е обяснил, че е поръчал на Дрантакс да им изработи статуя. Може би Иксиал го е убил, за да му попречи да изпълни тази поръчка – или за да я открадне.

Бях забравил това. Но все още ми звучеше съмнително.

– Може и да е вярно. Но Тресий ме излъга, че не бил срещал в града други монаси. Ами ако иска да вземе статуята, за да я ползва за своите цели? Няма да е първият случай, когато престъпници ме използват, за да им свърша черната работа. В интерес на истината, няма да е и десетият.

– Така ти се пада, като си толкова добър и отзивчив. Както и да е, статуята е у теб, така че засега няма защо да се безпокоиш за неизяснените подробности. Гледай само Тресий да не ти я отмъкне. Какво ще правиш с Гросекс? Чух, че процесът започвал след два дни.

Тази новина ме обезпокои. Изведнъж отново почувствах колко е горещо и задушно. Такива са всички лета в този проклет град. Мислиш си, че не може да става по-горещо, но се лъжеш. Две столи се бяха сгушили на перваза на прозореца, твърде изтощени, за да хвърчат из нажежения въздух. Погледнах ги мрачно. Не обичам тези досадни птички.

– Надявах се когато открия статуята, Астрат да провери следи от чия аура са останали по нея, но няма да стане, след като е била във вълшебното пространство. Коего ме връща при почти безнадеждната задача да търся свидетел на престъплението. Трябва на всяка цена да разговарям с жената на Дрантакс. Колкото и малко да знае, ще свърши работа, ако Тресий е прав и Иксиал Всевиждащия е истинският убиец.

Странно, наистина, че Калия все още не се беше появила. Не е толкова лесно да се скриеш в нашия град, освен ако не умееш да си прикриваш следите, а това едва ли можеше да се каже за жената на Дрантакс. Без роднини, освен един брат, който не даваше пукната пара за нея, къде можеше да е отишла? За да наеме стая, й трябваша пари, каквито тя нямаше, а и стражниците бяха преровили всички странноприемници и пансионни.

– Трябва да говоря с нея. Може би тя знае кой е убиецът, но се е

изплашила и затова се крие.

– Да, защото убиецът я е заплашил да последва Дрантакс – добави Макри. – А може да е убил и нея.

С първото бях склонен да се съглася, но изображението от чинийката с кюрия ме бе оставило с впечатлението, че Калия още е жива. Жива и здрава, в бялата вила. Само дето в Тамлин имаше доста подобни вили.

Убиецът на Дрантакс бе носил кесията, за да прибере статуята вътре. Следователно той или негови хора преди това бяха светили маслото на Талин. Главата ми започна да се върти. Взех да се проклинам за отвратителния навик да се забърквам едновременно в няколко разследвания.

– Само не ме питай за делфините. Нямам нито време, нито желание да се захващам с тях. И дръж Куен далеч от очите ми. Главорезите от Братството шарят навсякъде. Да се надяваме, че Астрат Тройната луна ще може да удължи действието на объркващото заклинание. След ден-два ще се опитаме да я преместим.

Макри бе чула слухове, че от Гилдията на кръчмарите се оплакали от неуспеха на стражниците да издирят убийцата на техния другар.

– Настояват по случая да бъде назначен някой от прочутите магьосници в Съдебната палата.

– Страхотно. Къде чу това?

– В Асоциацията на благородничките. Имаме една колежка, която работи като готвачка в Съдебната палата.

Изсумтах. Кръчмарите не се радват на особено уважение в Тюрай, но гилдията им разполага със солидни връзки. И нищо чудно – дори преторите и сенаторите обичат да си пийват в приятна обстановка. И тъй като Гилдията на кръчмарите дели печалбите си с Братството и Приятелския кръг, не е никак разумно да си имаш неприятности с нейните хора. Спукана ми беше работата, ако Градската стража запретнеше здраво ръкави.

На всичко отгоре тези монаси, а и мержеелещото се присъствие на Сарина Безпощадната. Друг на мое място сигурно би се пръснал от напрежение.

Слязох долу да се подкрепя с една от прочутите пържоли на Танроуз и халба бира. Щом щях да ходя да търся жената на Дрантакс, ми трябваха добри запаси от енергия.

Тази вечер Макри не беше на смяна. Смяташе да се посвети на упражненията по реторика и то използвайки акустиката на голямото помещение. Резултатите не бяха обнадеждаващи, тъй като безсърдчени

досадници като моя милост например не пропуснаха да подчертаят, че гласът на Макри може да е подходящ за смъртоносни заплахи на гладиаторската арена, но не и за финото ораторско изкуство. Макри се стараше да не обръща внимание на подигравките, но накрая се съгласи да отложи упражненията за по-подходящо време и да излезе с мен. Каза, че напоследък съм бил водел доста заседнал живот и че ми трябвал някой, който да ме спасява от войнстващи монаси.

Препасах сабята и пъхнах един малък нож в тайника на обратната страна на колана си. Макри се въоръжи както обикновено с две саби и дълъг нож в ботуша. Поиска да вземе и любимата си секира, но я спрях – щеше да прави впечатление. В Тюрай не е забранено жени да се разхождат, метнали небрежно на рамото си бойна секира, но със сигурност гледката щеше да породи ненужни въпроси. Една въоръжена до зъби почти гола жена, с остриета, щръкнали във всички посоки, би обезпокоила всеки срещнат стражник. Току-виж започнали да ни спират и да ни разпитват накъде сме се запътили, а случаят изискваше да действаме предпазливо.

Докато заобикаляхме локвите по „Квинтесенция“, Макри продължаваше да мърмори недоволно.

– Човек никога не знае кога ще му потрябва секирата. Веднъж, още като бях гладиаторка, ми се наложи да се бия с четирима орки. Счупих първата сабя, а втората се заклеши в ребрата на един от орките. Трябваше да довърша другите двама с ножа и когато промуших втория, ножът също се строши. Лош късмет, или какво? Може и да е било магия, защото по това време бях провъзгласена за шампион на шампионите и някои от вождовете на орките ме мразеха, задето им бях избила най-добрите гладиатори. Та точно тогава, когато бях останала съвсем беззащитна, ми пратиха един огромен трол, въоръжен с дълго копие и боздуган с топка, колкото човешка глава. Оттогава ми е обеща на ухото.

– Кой – тролът ли?

– Не – че не трябва да се излиза без секира.

– Да се надяваме, че няма да срещнем твоя голям трол на „Квинтесенция“. Та какво стана тогава? Да не го уби с голи ръце?

– Не. Тролите са твърде силни, за да се справиш с тях по този начин. Изкатерих се по стената до ложата на един от оркските вождове. Неговият телохранител скочи срещу мен, обаче аз му взех сабята, промуших го и се върнах на арената. Като видя това, тролът доста се смути и не беше никак трудно да го насека на парчета. Само че вождът толкова се ядоса, че убих любимия му телохранител, та прати всички

останали пазачи. Бяха осмина, всичките с метални ризници. Стана страшно напечено, като ме погнаха. Всичко висеше на косъм, но после успях да поваля двама, докопах още една сабя и тогава вече ги почнах. Да беше видял тълпата – направо пощуряха. Едва ли някога са се чували по-продължителни овации.

Метнах крадешком поглед към Макри. Когато преди година пристигна в Тюрай, едно от първите неща, което ми направи впечатление, бе, че е неспособна да лъже. Чудех се дали близостта с мен не я бе покварила.

– Това, дето го разправяш, истина ли е? Или продължаваш с упражненията по реторика?

– Разбира се, че е самата истина. Защо да не е? Да не смяташ, че не съм в състояние да победа няколко жалки орка и един трол? Но като стана на въпрос, ще се получи добра реч наистина.

– На каква тема смяташ да говориш?

– Мирно съществуване в един свят на насилие.

– Желая ти успех.

– Ще ми трябва. На последното упражнение по реторика не се справих особено добре.

Взехме двуколка, за да прекосим града. На улицата беше горещо като в оркски пъкъл и въпреки че слънцето клонеше към залик, нямаше никаква надежда да захладне.

Отбихме се в малката стая, където бе живял Гросекс. Никой от съседите не знаеше нищо за него. Почти не го бяха виждали и изглежда, си нямаше приятел сред тях. Напротив, неколцина заявиха, че се надяват да го видят как увисва на бесилката. В края на краищата той беше убиецът на известен скулптор.

Претършувах стаята му без никакъв резултат. Нищо любопитно – малко схлупено помещение, съвсем по мярка на един незначителен чирак. Подът беше гол, стените – с петна от дима на свещите. От горния етаж долетя писък на напердашено дете и гневният крясък на майка му. Неволно потреперих.

– Да се махаме оттук. Действа ми потискащо.

Бедният Гросекс. Никакви приятели, нито роднини. Съвсем сам в тази жалка стаичка. Нищо чудно да се е хвърлил в обятията на жената на Дрантакс при първа възможност.

Тръгнахме на север. Отивахме да се срещнем с Лизутария, известна още като Небесната господарка. Лизутария е могъща магьосница, но без да е обвързана с тюрайските власти. Благодарение на солидните й

приходи не ѝ се налага да служи в Съдебната палата, нито в Двореца, където да чертае хороскопи на глупави, но богати аристократи. Толкова по-добре за нея, защото е доста привързана към зловредния навик да пуши тазис с наргиле и се надрусва от рано сутрин.

Преди няколко месеца бях успял да ѝ помогна и се надявах сега тя да ми отвърне със същото. Всъщност разчитах по-скоро на влиянието на Макри. Двете се срещаха често в Асоциацията на благородничките и Макри се похвали, че Лизутария се отнасяла много мило към нея, за разлика от някои префърцунени богаташки. Дори Асоциацията на благородничките не е лишена от предрасъдъци по отношение съществата с оркска кръв в жилите. Няколко жени на сенатори дори отказвали да останат под един и същ покрив с Макри.

Двуколката спря в тясна уличка, преградена от голяма каруца, натъпкана със зеленчуци. Кочияшът подвижна ядосано, но отговор не последва. Зарзаватчията сякаш бе потънал вдън земя. Докато се озъртахме, нашият кочияш взе да се чуди дали да не се помъчи да подкара двуколката назад. И тогава забелязах, че обратният път е отрязан от петима монаси с червени раса. Разглеждаха ни невъзмутимо. Този, който стоеше по-напред от останалите, дребен тип с момчешки черти, помаха с ръка за поздрав. Дватама с Макри скочихме от двуколката и се изправихме насреща им.

– Какво искате? – попитах аз.

– Статуята на свети Кватиний – отвърна дребният монах. Беше спокоен, почти равнодушен, и за разлика от останалите, на челото му не блестеше и капчица пот.

– Тя какво общо има с мен?

– Знаем, че е у теб.

Търпението ми започна да се изчерпва. За кой се мислеше този, та ме спира насред път, когато ме чакаше важно разследване? Казах му да върви по дяволите. Вместо да ме послуша, продължи да ме разглежда хладнокръвно. Опитвах се да го избутам от пътя си, но по някакъв начин той избегна ръката ми. Съвсем си изпуснах нервите и замагнах да го фрасна в невъзмутимото лице.

Той клекна, после ръката му изсвистя като сабя, но не към мен, а към дебелия дъска, прикована към задната част на двуколката. За моя изненада дъската се разцепи и се разхвърчаха трески.

– Та къде е статуята? – повтори той.

Извадих сабята, но преди още да я вдигна, той ме удари и аз отлетях назад към двуколката. Едно от колелата се заби в гърба ми и аз

тупнах на земята и мъчително изпъшках.

Едва сега Макри, изглежда, сметна, че е време да се намеси, и измъкна сабите си. Монасите на свой ред измъкнаха кинжали с дълги, извити предпазители на дръжките, които използваша ловко, за да отбиват ударите ѝ. При това се движеха с изумителна скорост и не след дълго Макри бе заобиколена. Макар че успя да промуши един от противниците си в рамото, тя скоро бе повалена с подсичане отзад. Скочи почти веднага на крака, на свой ред отблъсна най-близкия противник с чевръст ритник и отстъпи към близката стена, за да запази тила си. После развъртя двете саби с такава бързина, че образува пред себе си непробиваема стоманена стена.

Изправих се и се доближих незабелязано. Все още стисках сабята и с Макри до мен можех да се сражавам с два пъти повече кръвожадни монаси, но няхах време за губене. Ето защо произнесох отчетливо приспиващото заклинание и петимата монаси тупнаха на земята.

Макри ме погледна ядосано – знаех, че не одобрява подобни неспортсменски методи за излизане от трудно положение – но преглътната протестите си. Изглежда, не ѝ се беше случвало да и надвиват в бързина и все още бе озадачена от станалото.

Още по-объркан изглеждаше нашият кочияш. Седеше и се блещеше на капрата.

Помолих го да отмести зарзаватчийската каруца. Тъй като уличката беше тясна, се наложи да се прехвърли върху купчината зеленчуци и оттам да скочи на гърба на коня, след което го пришпори напред. През това време аз претърсих монасите. Джобовите им бяха празни и никой от тях не носеше торба. Само тези странни кинжали. Макри събра и петте за колекцията си.

Пътят отново бе чист. Оставаха само няколко минути преди монасите да се пробудят. Дори по-малко, ако бяха в добро физическо здраве, а случаят бе точно такъв. Поехме отново колкото се може по-бързо през гъстата гъла.

Лицето на Макри бе пламнало от гняв.

– Обиди ми се, че ги приспах ли?

Тя поклати глава.

– Ядосвам се на себе си, задето ги подцених. Не мога да повярвам, че допуснах да ме съборят на земята.

Тя потъна в мрачно мълчание, което продължи през останалата част от пътя.

– Не се безпокой за това – рекох ѝ. – Няма съмнение, че ще ги

срещнеш отново. Ще имаш много възможности да си върнеш за ритника.

9.

Двамата с Небесната господарка Лизутария сме почти връстници, но тя е доста по-запазена от мен. Предполагам, че магьосничките притежават свои скрити методи да запазват отиващата си младост, но Лизутария едва ли щеше да ги сподели с мен. Имаше дълга руса, сплетена на плитки коса, която се спускаше свободно по гърба ѝ, но беше прихваната отпред с помощта на сребърен обръч с перла на челото.

Жените от висшето общество в Тюрай прекарват немалко време в грижи за косите си. Макри с нейната буйна и неподдържана грива често е обект на презрителните им погледи. Нямахме съмнение обаче, че прическата на Лизутария е плод на изключителни усилия, пък и беше в тон с пъстроцветното ѝ наметало от фин плат, какъвто не всички магьосници можеха да си позволят.

Последния път, когато бях тук, отвън бушуваше развилняла се тълпа, готова всеки миг да подпали къщата, а на пода лежаха ранени магьосници. Лизутария също бе просната сред тях, но не от рана, а след поредната свръхдоза тазис. Бях открил в кабинета ѝ едно заклинание, подтикващо незрелия тазис да расте по-бързо, което, предполагам, можеше да обясни защо Лизутария прекарваше по-голямата част от свободното си време, захапала мундщука на любимото си наргиле.

Тазисът все още е незаконен в Тюрай. Допреди няколко години Градската стража преследваше упорито нарушителите, дори онези, които се криеха в домовете си и го употребяваха насаме. Любимото занимание на сенаторите бе да заклеймяват пристрастеността към тазиса и да разясняват от трибуната вредното му въздействие върху обществото. Но откакто градът бе зялят от два, вече никой не му обръщаше внимание. Гражданството пушеше тазис като антидот на собствените си тревоги, но малцина бяха толкова ентузиазирани в употребата му, колкото Лизутария. Тя дори се беше прочула в някои среди с изобретяването на нов тип наргиле. Е, поне не беше пристрастена към два. Защото знаех, че други магьосници отдавна са преминати на новия и по-мощен наркотик.

Посрещнаха ни гостоприемно. Един слуга ни поведе по коридора към просторната, богато мебелирана стая с панорамен прозорец, зад конто се виждаше градина с шадраванче. В Тамлин всеки държи на градината си и градинарите печелят добре. Ако нямате градина, значи сте втора ръка. Друг прислужник ни донесе вино и каза, че Лизутария щяла

да дойде след малко.

Докато я очаквахме, разгледах внимателно интериора. Ако се съдеше по подредбата, Лизутария бе извикала някой модерен дизайнер, вероятно от Атикал. Къщите на повечето магьосници са натъпкани с всякакви безвкусни боклуци, но Лизутария просто е жена от друг сой. Откакто златните мини започнаха да вкарват в града повече пари, животът на аристокрацията придоби повече стил. Навремето сенаторите печелеха уважение на бойното поле. Сега го търсеха в модните ателиета или поръчваха скъпи, претенциозни градини. Не го одобрявах, но аз съм си старомоден.

Не знаех как точно да изложа молбата си пред Лизутария. Не е никак лесно да накараш един магьосник да ти помогне с издирването на изчезнал човек, освен ако той самият не е заинтересуван от това. С изключение на недоучени чираци като мен и низвергнати от обществото нещастници като Астрат Тройната луна, нито един уважаващ себе си магьосник не би се захванал с детективска работа. Повечето от тях служат при краля и консула или споделят възгледите на висшата класа, че не е задължително да работиш, за да живееш. Следователската работа е за плебеи като стражниците. И като мен естествено. Подобно на останалата част от гражданството магьосниците ужасно се грижат за общественото си положение.

Краткото чакане се превърна в дълго. Търпението ми бързо започна да се изчерпва. Виното беше наистина чудесно, но няхах никакво време, за да му се наслаждавам. Макри продължаваше да мърмори за някакви шумове и ритници.

– Успокой се, Макри. Никой не е непобедим. Онези бяха петима, и то добре тренирани. Някои от тези монаси прекарват целия си живот в манастира и не се занимават с нищо друго освен с молитви и тренировки.

– Е, в такъв случай ще има за какво да се молят следващия път, когато ги срещна – заяви Макри, добави още няколко мрачни заплахи и мълкна.

Най-сетне се появи и Лизутария. Изражението ѝ беше унесено. Прислужникът я отведе при креслото, като се стараше да не си проличи, че почти я носи. Въздъхнах. Какво ги кара тези хора да се друсат до забрава?

– Да ви донеса ли нещо? – попита любезно слугата.

Забелязах, че чашата ми е празна.

– Още една бутилка вино, ако не възразявате.

Лизутария най-сетне успя да фокусира поглед, забеляза първо Макри и се усмихна лъчезарно.

– Здравей...?

– Макри.

– Здравей, Макри.

Тя се обърна към мен. Личеше, че не ме помни. Споменах ѝ за бунта.

– Аз бях този, дето ти удари шамарите.

Май не биваше да го казвам.

– За да те свестя де. Да изгасиш пожара.

Тя ме разглеждаше с празен поглед.

– А след това задържах тълпата, дето искаше да ни избие. Е, Ханамата от Гилдията на убийците също ни помагаше. По-късно преторът Цицерий нарече постъпката ми подвиг.

Лизутария продължаваше да ме зяпа с безразличие.

– Спомените ми от този ден са малко замъглени. Толкова много неща се случиха, бунтът, пожарите... аз просто...

Гласът ѝ утихна и тя премести поглед към гоблените по стената. На шията си носеше сребърна огърлица, оркска изработка, и пръстите ѝ си играеха с миниатюрните метални фигурки. Седяхме мълчаливо и очаквахме изхода от борбата на магьосницата с омаята на тазиса. Нищо чудно да се беше преместила в някое видение и сега духът и да се рееше из Южните острови и дори още по-надалеч. Нашите магьосници посещават Южните острови още като съвсем млади, за да се учат и усъвършенстват.

Аз самият също съм ходил на Южните острови, нещо, с което могат да се похвалят малцина тюрайски граждани. Там е много красиво. Няма престъпност. Виното им е чудесно, но бирата е дефицитна стока. Лизутария продължаваше да зяпа в гоблените и аз се почувствах малко обиден. В края на краищата съвсем наскоро бях спасил живота на тази жена. Не ѝ се сърдех, че ме е забравила, но все пак идвах тук с молба за помощ. Тъкмо се готвех да отворя уста, когато Макри ме изпревари.

– Ще ни помогнеш ли да открием една жена? – попита тя.

Небесната господарка се откъсна от своите сънища наяве и я погледна малко изненадано.

– Да открия една жена ли?

На лицето ѝ се изписа обида. Макри едва ли си даваше сметка колко нетактично е постъпила. Но после магьосницата повдигна рамене и се засмя.

– Както желаете. Кого трябва да потърсим?

Оставих на Макри да обяснява. Бях впечатлен от факта, че познанството им от Асоциацията е достатъчна причина да се прекрочват установени социални порядки. Някой ден щяха да си изпатят здраво с тези нововъведения от краля и църквата.

След като изслуша Макри, Лизутария се пресегна и дръпна един копринен шнур, за да повика слугата. Нареди му да донесе кюрая. Слугата излезе и след малко дойде със златна паничка върху сребърен поднос, на който имаше и малко златно шишенце. Постави една ниска масичка пред Лизутария и нагласи подноса отгоре така, че да ѝ е удобно да го стигне.

Преди да изсипе кюраята в паничката, Лизутария отпи от чашата с вино и без повече подготовки размаха ръка над повърхността на течността. Само след няколко секунди там започна да се оформя изображение.

Можех само да завиждам на силата ѝ. Като знам само колко време ми отнема докато достигна нужното душевно състояние, за да получа поне някаква смътна картина, не ми оставаше друго, освен да цъкам завистливо с език. Май наистина като млад трябваше да се уча поупорито.

– За тази къща ли говорите?

Наведох се над картината. Същата беше. Лизутария се съсредоточи за няколко секунди.

– Човекът, комуто принадлежи, се казва Осиций. Къщата се намира близо до фонтана зад южната стена на Двореца.

Благодарих на Лизутария, но тя ме прекъсна.

– Виждам, че наскоро този Осиций е имал сериозни проблеми. Аурата около къщата е пропита с тревога. Виждам също така, че е известен и под друго име.

За пръв път изглеждаше малко напрегната.

– Акиал? – произнесе тя. – Или Екзил, може би?

– Да не би да е Иксиал? – подскочих развълнувано. – Иксиал Всевиждащия?

– Точно така. Иксиал Всевиждащия. Е, мен не може да ме види.

И могъщата магьосница започна да се киска и да подскача, сякаш бе завладяна от истерия. Картината в паничката с кюрая започна да избледнява. Докато се дивях над неочакваното откритие, че жената на Дрантакс е скрита в градската къща на Иксиал Всевиждащия, Лизутария продължаваше да се киска, като от време на време успяваше да каже:

„Той не може да ме види“, което, изглежда, ѝ се струваше най-смешното нещо на света.

Тя дръпна отново копринения шнур и нареди на прислужника да ѝ донесе наргилето. Предложи великодушно да сподели малко тазис с нас. Макри откликна ентузиазирано, но аз успях да ѝ прошепна, че ще изглежда глупаво, ако се надрусва до кикот и после срещне онези петима монаси. Това свърши работа. В очите ѝ се мярна стоманен блясък и тя отказа предложението. Благодарихме на Лизутария и си тръгнахме. Отвън спряхме една двуколка и наредихме да ни откарат при южната стена на Двореца. Докато излизаме, все още чувахме кикота на Небесната господарка.

– Така ли се държи и на вашите срещи? – попитах насмешливо.

– Нямам право да разкривам какво става на срещите.

– Знам.

– Всъщност понякога е и по-зле – призна след малко Макри. – Изненадах се, че е толкова добра магьосница. Защото се справи чудесно, нали?

– И още как. Не бих могъл да постигна толкова ясно изображение дори да бях медитирал цял месец. Може да ти изглежда чудновата с пристрастеността си към наргилето, но когато опре до вълшебства, умът ѝ е остър като елфско ухо. Пък и избата ѝ си я бива. Следващия път, когато се съберете на тези ваши срещи, направи си устата да ни покани на вечеря. Може да извади някое шише от елфските реколти. Всъщност къде точно се срещате?

– Нямам право да кажа.

– Знаеш ли, че миналата седмица архиепископ Ксерий произнесе реч в Сената, в която заклеими Асоциацията на благородничките като покварена и антирелигиозна организация?

Макри с няколко нецензурни израза обясни какво мисли за архиепископа.

Улицата бе почти пуста, ако не се брояха няколко богаташки карети, с които се разминахме. Тротоарите бяха пометени, дори столите изглеждаха по-охранени. Макри ме попита защо Иксиал Всевиждащия, който е игумен на планински манастир, има вила в Тамлин. Добър въпрос, на който не знаех отговора. Дали Калия наистина бе там?

Вилата се намираще точно там, където ни бе казала Лизутария. Подминахме я, без да спираме. Нямахме нищо за гледане. Дворът бе съвсем пуст, не се мяркаше дори градинарят. Странно, защото къщите в аристократичните квартали често държаха постове отпред.

Помолих кочияша да спре на следващата пряка. Двамата с Макри пресяхохме главната улица и навлязохме в един парк, който според представите ми трябваше да се простира до градината на вилата. След известен период мъчително провиране през шубраци и тръни се озовахме пред висока два метра стена, защитена отгоре с остри шипове.

– Стигнахме. Къщата е от другата страна на стената.

– И какво ще правим сега?

– Ще се огледаме.

Жегата беше направо потискаща, но въпреки това се чувствах във върхова форма. Може да се изнервям, когато нещата се усложняват не-нужно, но опре ли до рутинни действия на разследването – като да надничам над стени, – веднага се успокоявам.

Паркът гъмжеше от гувернантки и крякащи деца, но ние бяхме скрити в гористата част. Макри предложи да ме повдигне, но като си помислих какви коментари за теглото ми ще последват, предпочетох да си намеря един подходящ дънер и стъпих на него. Стигаше колкото да надзърна отгоре.

– Не виждам никого – прошепнах. – Да влизаме.

– Сигурен ли си? – попита неуверено Макри.

– Разбира се. Какво те безпокои?

– Не зная. Просто не съм свикнала да прескачам хорските стени.

Бях забравил. Макри беше първокласен боец, но въобще не беше свикнала да се прокрадва в чужди къщи. Уверих я, че върша подобни неща непрестанно, заметнах шиповете с наметалото си и се прекатерих през стената. Тупнах от другата страна и се скрих зад едно дърво. След малко Макри се присъедини към мен. Все още не виждах никого. Стъмваше се. Дворецът хвърляше дълга сянка и последните слънчеви лъчи се отразяваха в позлатения му купол.

– Ще влизаме ли във вилата? Какво ще кажем, ако някой ни види?

– Все ще измислим нещо. Остави на мен, бива ме в тези неща. И дръж сабята в ножницата. Ако случайно убиеш някого, ще забъркаме голяма каша...

Претичахме приведени между дърветата, спряхме при последното и огледахме алеята пред къщата.

– Брей че голяма градина! – въздъхна Макри.

– В Тамлин са все такива. Моята беше по-голяма. За един ден не можеш да я обиколя.

Свечеряваше се бързо. В небето изгря само една от луните, ниско на изток, и озари парка с бледото си сияние.

Пред вилата имаше голям шубрак, който осигуряваше чудесно прикритие, и ние побързахме да се възползваме от него. Беше вече съвсем тъмно, но въпреки това в къщата нямаше никакви светлини. Много странно. Дори собственикът да бе излязъл, прислугата вече трябваше да запали свещниците. Завладя ме безпокойство. Ако вътре имаше мъртвец, не ми се щеше аз да съм този, който го открие. И друг път ми се бяха случвали подобни неща и стражниците все гледаха да ме накиснат. Дори ме бяха кръстили „Траксас Събирача на трупове“.

Внезапно задната врата се отвори и отвътре излязоха неясни фигури със свещници. Напрегнах очи, за да ги разгледам по-подробно. Носеха нещо. Приличаше на труп. Траксас Събирача на трупове нанася по-редния удар. Зачудих се в какво ли съм се забъркал сега. Фигурите вървяха мълчаливо към нас. Бяха четирима и носеха петия.

– Монаси – прошепна Макри.

Права беше. Монаси с бръснати глави. Бяха само на няколко метра от нас. Тялото, което носеха, взе да показва признаци на живот. Те внимателно го сложиха да седне на тревата. Видях, че е мъж. Останалите монаси коленичиха около него. Лицата им, озарени от трепкащата светлина на свещите, изглеждаха съсредоточени. По почтителното им отношение предположих, че този, когото бяха носили, е Иксиал Всевиждащия.

До Иксиал застана още някой. Не беше монах, защото имаше дълга коса. Млада жена, навярно Калия.

Иксиал протегна ръка, сякаш се готвеше да заговори. След това погледна право към нас и попита:

– Кой е там?

Замръзнахме. Можех да се закълна, че е невъзможно да ни види, спотаени в мрака зад шубраците.

– Излезте – каза той. – Не можете да се скриете от Иксиал Всевиждащия.

– Хубаво де – рекох и се надигнах. – И без това краката ми се схванаха. Ама и ти имаш остър поглед. Сигурно затова ти викат Иксиал Всевиждащия.

Четиримата помощници скочиха чевръсто и застанаха между нас и водача си.

– Какво искате? – попита Иксиал. – И кой ви е разрешил да влизате в моята градина?

Имаше нещо странно в начина, по който седеше. Сякаш жената до него го подкрепяше. Първата ми мисъл беше, че и той като Лизутария

обича да се друса, но гласът му звучеше ясно и твърдо.

– Какво искаме ли? Искаме да си поговорим с дамата. Става дума за Гросекс. Чирачето на убития Дрантакс, което сега се гърчи в затвора, обвинено, че е светило масълцето на бившия си господар. Очаква го бърз процес и екзекуция. А след това бих искал да си побъбря и с вас, хора. Ще ми кажете ли защо се мъкнете подир мен навсякъде из града, че ви заварих и в стаята си?

Още неколцина монаси излязоха от вилата и се подредиха около Иксиал. В действията им се долавяше мрачна решителност. Зачудих се колко ли още има вътре. Бях изхабил едничкото заучено напоследък заклинание, а двамата с Макри едва ли щяхме да удържим срещу тази тълпа.

Иксиал понечи да заговори, но спря и се закашля. Едва сега разбрах, че изпитва силни болки и с мъка се владее. Сподвижниците му извърнаха глави и го погледнаха обезпокоено. Игуменът явно беше много болен. Той се преви и падна на тревата. Калия отвори малко шишенце, напой една кърпичка и попи устните и челото му. Никой от монасите не знаеше какво да прави. Бяха млади и объркани от това, което ставаше с водача им. Престъпих напред и ги разбутах безцеремонно.

– Какво му е?

Калия ме погледна отчаяно. Взех свещта на един от монасите, наведох се и магнах одеялото, с което Иксиал бе завит от кръста надолу. Краката му бяха в ужасно състояние, окървавени, смазани и натрошени. Бяха ги превързали, но бинтовете бяха пропити с кръв, а на места между превръзките се виждаше одраната кожа. Скоро щеше да започне гангрена. Не бих дал на Иксиал повече от двайсет и четири часа живот.

10.

– Чакаме да дойдат лечителите – каза Калия. В гласа ѝ се долавяше отчаяние. Тя знаеше – нито един лечител в Тюрай вече не можеше да помогне на Иксиал. С подобни рани би оцелял само някой, който цял живот е тренирал волята и издръжливостта си.

– Какво е станало?

Калия не отговори. Погледнах Иксиал. Той отвори за миг очи. Опитата да надвие болката, но не успя и главата му се отпусна.

В къщата блеснаха нови светлини – лечителите бяха пристигнали. Монасите ги доведоха в градината – бяха две жени, всяка заметнала по една торба от онези, в които се носят билки. Следваше ги висок мъж с безупречно изгладена роба. Аптекарка, билкарка и лечител. Можех само да им пожелаая успех в това безнадеждно начинание.

Отдръпнах се до храсталаците, където се спотайваше Макри. Монасите се събраха в кръг около лечителя, който преглеждаше техния водач.

– Никакъв шанс – прошепнах. – Трябвало е да повикат и свещеник. Така поне щяха да спестят време.

Макри не сваляше поглед от монасите. Само преди няколко часа те ни бяха проследили в града, а сега не ни обръщаха внимание, погълнати от онова, което ставаше с Иксиал.

– Трябва да разговарям с Калия. На игумена песента му е изпята, но дано спасим поне Гросекс.

Монасите изнесоха няколко кандила. Докато ги подреждаха около проснатото тяло, Калия се отдръпна встрани и застана в мрака.

– Не ми изглежда в настроение за разговори – рече Макри.

– Сега не е време да се съобразяваме с подобни неща.

– Искаш ли дойда?

– Да. Може да се поотпусне, ако наблизко има друга жена.

– Дори и да е орк със заострени уши?

– Не помня да съм те описвал така.

Заобиколихме внимателно групичката монаси.

– Трябва да поговоря с теб.

– Не сега – сопна се Калия.

Погледнах я внимателно. Нямахше съмнение, че е била много красива, също както и че последните дни са оставили трагичен отпечатък

върху лицето ѝ. Само преди няколко дни бе изгубила мъжа си. Но имах чувството, че не за него е страдала.

– Налага се да разговаряме сега. Иначе ще обесят Гросекс.

Тя ме погледна изненадано.

– Гросекс ли? Защо да го бесят?

– За убийството на Дрантакс, разбира се.

– Това е глупаво. Той не би посегнал на Дрантакс.

– Стражниците не смятат така, след като са го открили наведен над трупа на мъжа ти. Казват, че си крещяла, че той го е намушкарал.

Калия поклати глава.

– Тогава не разсъждавах съвсем трезво. Но кой може да е бил? Нямам никаква представа кой би постъпил така с мъжа ми. В едно съм сигурна, че не е Гросекс. Той му беше предан.

– Убили са го с неговия нож.

– Някой друг го е използвал.

– Стражниците са на друго мнение. Кажете ми какво стана тогава? И защо си се скрила тук? Каква е връзката ти с Иксиал?

Тя не отговори.

– Хайде, разкажи ми всичко – ще ти олекне – настоявах аз.

Понякога много ме бива в тези неща, но с Калия не се получи.

Реших да сменя тактиката.

– Какво е станало с Иксиал?

– Нападнали са го, докато е медитирал.

– Кой?

– Тресий. Монасите от Храма на облаците. Промъкнали се, докато се е молел, и са го хвърлили от стената.

– Че защо не ги е видял – нали му викат Всевиждащия?

– Иксиал е вярващ човек. Не си позволява да се разсейва по време на молитва.

Така значи. Само че Тресий ми бе представил нещата по съвсем друг начин. Според Калия Тресий и хората му били заловени, докато се опитвали да отмъкнат манастирската статуя, и затова ги прогонили. Самата статуя паднала от стената. По-късно Тресий се върнал с твърдото намерение да убие Иксиал и да спечели хората му за своята кауза. По време на тази препирня монасите от Храма на облаците били отблъснати, но при стълкновението Иксиал паднал от стената и получил ужасни наранявания.

– Монасите го донесоха в града, надявайки се тук някой да му помогне.

Отчаянието на лицето ѝ подсказваше, че вече не вярва в тази възможност. Всеки нормален човек досега щеше да умре от подобни рани. Дори най-прочутите знахари, билкари и аптекари в Тюрай не биха могли да възстановят строшените и обезобразени крака на Иксиал. Нито да надвият гангрената, която накрая щеше да го довърши, или да възстановят тежката кръвозагуба. Срещу гангрената са безсилни даже магьосниците.

Калия въздъхна и заговори. Оказа се, че с Иксиал били любовници още преди десетина години, когато той бил беден студент и живеел в една колиба в Дванайсет морета, където четял философски свитъци на светлината на една-едничка свещ. Още тогава Калия го обичала от цялата си душа. По-късно обаче Дрантакс ѝ предложил брак, който от всяка гледна точка изглеждал изгоден. Тя се съгласила, донякъде под натиска на родителите си.

Призна ми, че десетте години брачен живот с Дрантакс били ужасно скучни. Но сигурно всичко щяло да си продължи по старому, докато един ден не получила писмо от Иксиал Всевиждащия, които я молел да се срещнат в една вила в Тамлин.

Тя отишла на срещата и любовта им пламнала отново.

Цялата тази история повдигаше някои интересни въпроси. Откъде например един игумен на планински манастир бе намерил пари, за да купи голяма вила в Тамлин? И за какво въобще му е била необходима? Монасите воини живеят в сурови условия, тренирайки умовете и телата си на издръжливост пред трудностите. Не мисля, че биха направили изключение дори за един игумен. Те нямат право да използват фалшиви имена, да се преструват на аристократи и да обитават луксозни вили в богатата част на града. Не ми се вярваше също, че им е позволено да имат любовна връзка с бивши приятелки, макар различните секти да изповядват свои собствени разбирания за любовта. Но за момента трябваше да изоставя тези въпроси и да насоча разговора към Гросекс. След като Калия се отпусна, тя ми разказа всичко, което знаеше. Казано накратко, когато влязла в ателието, Гросекс се бил навел над трупа на мъжа ѝ, а статуята била изчезнала.

Дотук историята ѝ не се различаваше от тази на стражниците.

– Но защо избяга?

– Уплаших се. Зная какво говореха за мен – че съм имала любовна връзка с Гросекс. Хората смятаха, че се виждам тайно с него, докато всъщност ходех при Иксиал. Мислех, че стражниците ще ме обвинят, че съм убила мъжа си, за да може Гросекс да наследи работата му. Затова

избягах. Нямах представа, че са стоварили всичко на нещастния Гро-секс. Не исках да му причиня зло, само да се махна час по-скоро оттам.

– Изглежда, май си била доволна от откритата се възможност.

– И какво, ако е така?

Личеше си, че влага доста чувства в тази история. Сигурно не беше била щастлива в брака си с прочутия скулптор.

– Не изглеждаш потресена от смъртта му.

– Мъчно ми е, разбира се. Но не само за това.

– Какво е станало със статуята?

Твърдеше, че не знае. Може да беше чувала за вълшебната кесия, но го криеше от мен. Обърнах ѝ внимание, че крадецът на статуята вероятно е и убиецът на мъжа ѝ и че понастоящем Иксиал и монасите му би трябвало да са главните заподозрени.

Тя поклати глава.

– Иксиал не би посегнал на мъжа ми. Защо ще го прави? А и когато статуята изчезна, той вече беше на смъртно легло. Четири дни изгубиха монасите, за да го свалят от планината.

– Болен или не, все още е можел да издава заповеди, защото видях монасите му да тършуват из града. Преровиха и моята стая.

– Не зная нищо за това.

Иксиал нададе болезнен стон и Калия изтича при него. Погледнах монасите и се опитах да преценя как се отнасят към нея. Дали имаха представа за връзката ѝ с Иксиал, или двамата ги бяха прилъгали с някакво обяснение? Във всеки случай не прочетох по лицата им неодобрение.

Обърнах се към Макри.

– Какво мислиш?

– Страшно съм объркана – отвърна тя. – Едно не мога да си обясня – кой в края на краищата е убил Дрантакс? И кой е откраднал статуята и я е пхнал във вълшебната кесия?

Признах, че и аз нямам представа.

– Не мога да я разбера тази жена – продължи Макри. – Защо се е омъжила за Дрантакс, ако не е искала да го прави? Толкова ли ѝ е нужен съпруг – можела е да се хване на работа в пекарната на Минарикса.

– Нещо не я виждам да си прекарва дните в пекарна.

Лечението продължаваше под мъждукащата светлина на фенерите. На няколко пъти Иксиал успя да дойде в съзнание, но накрая потъна в дълбок сън, или изпадна в кома. Лечителят, билкарката и аптекарката се спогледаха така, че не беше особено трудно да се разбере, че скоро

Иксиал ще е загърнат в погребален саван. В очите на монасите блещукаха сълзи. Ако бях малко по-състрадателен, щях да ги оставя насаме с мъката им, но не съм такъв човек. Сграбчих за ръкава един от монасите – бях го видял в моята стая.

– Защо смятате, че статуята е у мен?

Той рязко се дръпна и ми обърна гръб. Запитах втори, със същия резултат.

– Нищо няма да узнаеш тук, Траксас – предупреди ме Макри. – Мисля, че са прекалено погълнати от мъката си по Иксиал. Но съм им малко обидена. Смятам, че ми дължат едно разчистване на сметките.

Като по нейна команда смълчаната допреди миг градина внезапно изригна. През стената взеха да се прехвърлят монаси с жълти раса. Очевидно не бяха дошли тук, за да изкажат съболезнованията си, защото се нахвърлиха върху противниците си от вражеския манастир, размахвайки къси дебели пръчки и чудноватите си ножове. Монасите от Звездния храм реагираха мигновено – образуваха човешки щит около Иксиал. От къщата бързо изтичаха още техни събратя. Скоро в градината имаше поне осемдесет монаси, които си разменяха удари и ритници и подскачаха във въздуха, сякаш изпълняваха сложни акробатични номера. Гледката беше невъобразима. Двамата с Макри се притаихме зад храстите и наблюдавахме сражението, объркани от неочакваната промяна на събитията. Завладя ме подозрението, че зад всичко това стои нещо много по-голямо от обикновена вражда между два манастира. Или пък боят им бе станал нещо като втора природа и отдавна бяха забравили за статуята.

– Ама че интересен религиозен диспут – прошепнах на Макри, когато един монах се блъсна в дървото до нас и тупна в тревата. – Ще им предложи да го пробват в Църквата на Правата вяра. Със сигурност ще предизвика любопитството на вярващите.

Не мога да го твърдя със сигурност, заради лошата светлина, но ми се стори, че зърнах преподобния Тресий в центъра на събитията. Ако наистина беше той, значи бе доста добре запазен за възрастта си. Мога да се закълна, че го видях да подскача на два метра във въздуха и да нанесе удар на противника си, след което ловко стъпи на земята и повали друг с остър замах. Озова се в средата на кръг от монаси с червени раса, но ги прескочи, като запокити двама от тях в езерото.

Из градината отекваха разгневени викове. Тук-там проблясваха остриета на кинжали, но повечето от монасите се биеха с голи ръце. Изглежда, всички ужасно се стараеха да запазят репутацията на монасите като на ненадминати специалисти в ръкопашния бой. Потреперих,

когато страхотен удар запрати един млад монах в храстите, където той остана да лежи в безсъзнание.

– Дали да не се включим и ние? – попита с надежда Макри.

– Разбира се, че не. Защо?

– Откъде да знам? Просто си помислих, че може да се поразкършим.

– Макри, не бива да смяташ, че си добре дошла във всяка битка.

– Може и да си прав. Някак си ми идваше отвътре.

Изглежда, жълторасите монаси от Храма на облаците щяха да надделаят, най-вече благодарение на преподобния Тресий, който повеляше всеки, дръзнал да се изпречи на пътя му. Нито един от младите послушници с червени раса не беше в състояние да издържи на яростните му атаки. Телата на онези, които се опитваха да спрат настъплението му, буквално изхвърчаха във въздуха. Той си проби път до телохранителите на Иксиал и продължи право през тях. Последователите му набраха кураж и започнаха да нападат от всички посоки.

Лечителят, билкарката и аптекарката предвидливо бяха напуснали бойното поле, но Калия бе останала до Иксиал, готова да го защитава до последно. Силата на любовта, предполагаш. Не можеш да не ѝ се възхищавам.

Братята от Звездния храм полагаха отчаяни усилия да издържат на страховития напън. Те бяха храбри и свикнали да не се огъват пред опасностите, но Тресий бе твърде много класи над тях и ги разпиляваше така, както дракон би разпилял рота необучени войници. Зачудих се дали възнамерява да убие Иксиал. Като следовател, който се е клел да служи на закона, бях длъжен да попреча да се извърши подобно престъпление, само дето не бях съвсем сигурен, че ще успея.

Изведнъж усетих, че до нас в храстите се крие още някой. Макри също усети нещо, защото и двамата завъртяхме глави едновременно. Нечия тъмна сянка се прокрадваше почти безшумно край нас. Очевидно вече ни бе забелязала, но не ни обръщаше внимание. Сянката вдигна пред себе си нещо, последва остро изшракване, кратко бръмчене и следващото, което чух, бе болезненият вик на един от жълторасите монаси, който се строполи на земята. Арбалет! Не беше необходимо да ни представят, за да се сетя коя е тъмната фигура до нас.

– Сарина Безпощадната – прошепна Макри.

Арбалетът е страшно, но и неудобно оръжие. Бива го за защита на градски стени или за стрелба от засада, но е почти безполезен в сражение, заради бавното зареждане. Но за моя изненада Сарина успя да

постави нова стрела почти без забавяне. Тя вдигна арбалета, стреля и покоен още един монах от Храма на облаците. При вида на втория си убит брат останалите монаси взеха да се усещат, че нещо не е наред, и прекратиха атаката. Изсвистя още една стрела, която също не пропусна целта.

– Там – в храстите – посочи с пръст преподобният Тресий.

Прекъсването позволи на монасите от Звездния храм да се прегрупират и да образуват нова, още по-солидна стена от живи тела около Иксиал. Междувременно неколцина монаси с жълти раса се втурнаха към храстите. Погледнах Сарина. Тя продължаваше хладнокръвно да натяга тетивата. Този път се прицели внимателно и стреля по Тресий.

Преподобният направи нещо, на което едва ли е способно човешко същество – сграбчи стрелата във въздуха миг преди да го удари. Зяпнах от изненада. Изстреляната от арбалет метална стрела има достатъчна пробивна сила, за да премине дори през тухлена стена. Направо е невъзможно да бъде уловена. Човек дори не може да проследи полета ѝ. Но въпреки това Тресий го направи.

Последователите му стигнаха хрусталака. Отдръпнах се в сянката. Без да бърза, Сарина изстреля последната стрела в най-близкия от нападателите, след което посрещна останалите с бойно умение, което не отстъпваше на тяхното. А аз мислех, че само се беше хвалила, когато разпращаше, че била прекарала три години в упорни занимания в някакъв манастир. Срещу нея имаше трима противници. Още с първия удар тя отпрати единия назад, после се извъртя, за да не даде възможност на другите двама да я заобиколят.

Чу се пронизително изсвирване. Градската стража бе предупредена. Сигурно съседите се бяха оплакали от шумотевницата, която бяха вдигнали монасите. Чуха се викове и тропот и само след няколко секунди в градината нахлуха мъже, облечени в черните туники на Градската стража.

– Време е да се махаме.

Втурнахме се към задната стена; заедно с нас тичаха и монаси. Стори ми се, че забелязах още една фигура да се спотайва в мрака, но тя не беше облечена в расо. Беше ми позната, но в този момент не можех да си спомня кой е това. Когато прескочихме стената, вече бяхме съвсем сами.

– Ама че нощ!

– Страхотен тупаник.

Побързахме да се отдалечим от сцената. Познавах добре пътя и

можех да се ориентирам в тъмнината. Прекосихме една тясна уличка между две къщи и излязохме на малко площадче. Чакаше ни доста ходене до дома. Нощем конският транспорт в Тюрай е забранен. Беше твърде горещо, за да вървим бързо, пък и не бях пийвал нищо от доста време.

– Научи ли достатъчно, за да отървеш Гросекс? – попита Макри.

– Не съм сигурен. Трябва да обмисля нещата. Но първо бих сръбнал една бира. Защо в този квартал нямат кръчми? Ще влезем в първата, която видим.

Минаваше полунощ. Нощният живот в тази част на града не беше особено кипящ, така че не намерихме отворена кръчма, докато не приближихме квартата на Нефритния храм – той дължи името си на един древен храм, облицован е плочи от нефрит, подарени ни преди триста години от елфите, след като сме им помогнали в една война с орките. Тогава Тюрай изпратил огромен флот, който с обединените усилия на останалите флотилии от Лигата на градовете-държави съкрушил Оркската армада в прочутата битка при Острова на мъртвия дракон. След това сражение орките за дълго време изгубили морското си надмощие. В онези времена тюрайският флот е бил доста силен, въпреки инак малките размери на нашата държавица. Но отдавна вече не е така. Тогава сме били един от най-важните членове на Лигата на градовете-държави. И сега теоретически се броим за такива, но всеки знае, че армията и флотът не са каквото бяха.

Нито пък Лигата има същата тежест. Целта ѝ е да защитава по-малките градове-държави от агресията на големи и мощни съседи, като ньоджанците, ала през последните двайсет години е раздирана от неспирни дрязги. Дори се налага да държим постоянен военен контингент при сребърните мини на южната ни граница с Матеш, въпреки че матешите уж са ни съюзници. Започне ли война с тях, Лигата ще се разпадне и ньоджанците ще ни схрускат за закуска.

Най-после видяхме една отворена кръчма. Макри я погледна подозрително.

– Всичко ще бъде наред – опитах се да я успокоя.

На вратата ни спря едър тип, издокаран в лъскава зелена туника, каквито носеха от Гилдията на телохранилите. Изглежда, задачата му бе да държи отвън нежеланите субекти. Тук не беше като във „Възмездащата секира“. Гурд пускаше куцо и сагато.

Вратата бе осветена от пламтяща факла. На трепкащата ѝ светлина кожата на Макри изглеждаше по-червеникава от обичайното. Пазачът

протегна охранената си лапа и ни прегради пътя.

– Никакви саби вътре – изръмжа той и погледна Макри. – За орки е забранено.

Без капчица колебание Макри подскочи във въздуха и стовари юмрук в лицето му. Здравеният рухна на земята.

– Макри – въздъгнах, – не трябваше ли първо да поговорим с човека?

– Какво да говорим? Той ме обиди.

Права беше, но ужасно ми се пиеше бира.

– Ще намерим друга кръчма – Обеща ми Макри.

Пазачът лежеше в несвяст на входа. Бях изкушен да го прескоча и да гаврътна набързо една халба, но отказах. Ако мъжът се свестеше, докато сме вътре, щяхме да си имаме неприятности.

Продължихме в задушната нощ.

– Макри, наистина мисля, че трябва да се опиташ да поукротии този твой нрав.

– Още утре започвам. Ама добре го фраснах, нали?

Изглеждаше поразвеселена и вече не приличаше на унила нъоджанска курва. Бас държа, че настроението ѝ се подобри, след като повали онзи здравеняк. На някои хора им е нужно съвсем малко за пълното щастие.

11.

На следващия ден се събудих с подути крака и отвратителен махмурлук. Измъкнах се от леглото и затършувах в шкафа, където бяха запасите ми от листа на лесада. Носят ги право от Елфските острови, защото са особено ефикасни срещу препиване. Бях ги взел от един елф, който ме нае преди няколко месеца. Оказа се, впрочем, че е измамник и престъпник, и накрая си получи заслуженото, но поне ми остави нещо полезно за спомен.

Доколкото си спомням, тогава Ханама от Гилдията на убийците им видя сметката на него и аверчето му. Сетих се, че тъкмо нейната дребна, загърната в черно наметало фигура бях зърнал да се спотайва в храсталациите снощи. Само това ми липсваше, да се намесят и от Гилдията на убийците.

Не след дълго почувствах първите благодатни ефекти на лесадата. Когато махмурлукът поотмина, усетих, че ме болят всички мускули. Сигурно беше заради дългото среднощно прибиране у дома, прекъснато от продължителен престой в една таверна в Купиш. Много приятно местенце и никакви проблеми с Макри. Хората бяха ужасно любезни и сигурно щяха да си останат такива дори да бяхме оркски вождове – стига в джобовете ни да дрънкаха гурани.

Централната част на Кушни се състои от тесни криволичещи улички, изпълнени с кръчми, бордеи, игрални зали и други свърталища на престъпници и градска измет. Тук периодично си дават среща и бандите на Братството и Приятелския кръг, които постоянно воюват за нови територии. Често наминавам насам, главно поради естеството на работата си. Макри, която няма достатъчно време да излиза в обществото, не е свикнала с подобни места. Предполагам, че остана изненадана от силата на алкохола, който сервират. Постоянно повтаряше, че не е пияна, но мога да се закълна, че ѝ трябваша петнайсет минути, за да изкатери стълбището, когато се прибрахме, и едва ли щеше да успее, ако не я бях подпрял на площадката.

Ето защо изпитах известно удовлетворение, когато тя се домъкна в стаята ми доста късно сутринта и помоли за няколко листенца лесада. Беше се загърната в едно старо одеяло и изглеждаше като поредната жертва на чумна епидемия. Признавам, че я бива повече от мен да върти сабята и да изучава философия, но рече ли, че може да ми надвие в

пиенето, ще я спукам от подигравки.

Ръката ѝ трепереше, докато повдигаше позлатената чаша към устата си.

– Изглеждаш почти толкова зелена, колкото е листото – присмях ѝ се доволно. – Казах ти, че този планински кли е твърде силен за теб. Трябва да имаш много здрав стомах за подобни напитки.

– От какво го правят, за Бога? – простена тя.

– От грозде, мая, жито... Кой знае? Горе в планините слагат каквото им падне.

Тя потръпна.

– На теб не ти ли е зле?

– Ни най-малко. Трябва доста да изпия, за да го почувствам. Станал съм преди първа молитва.

– Глупости – махна с ръка Макри. – Живнал си заради листенцата от лесада.

Преглътна нейните листа с видимо усилие и разтри слепоочията си.

– Май днес няма да успея за часовете по теология.

Заех се да почиствам масата. Макри отвори очи и ме погледна.

– Престани да тропаш. Зная защо го правиш – за да ми покажеш, че ти няма нищо от пиенето. Ще я убия тази Глухарче.

– Защо?

– Ще ѝ откъсна главата. Веднага щом се пооправя, ще я нанижа на сабята си.

Глухарче, изглежда, пак бе подхванала любимата си тема за делфините. Макри обикновено ѝ съчувстваше, но днес не беше в подходящо настроение.

– Всъщност не бих имала нищо против сега някой да ми даде този целебен камък. Никога вече няма да пия в Кушни.

После потъна в мрачно мълчание – чакаше билката да си свърши работата. Въпреки че беше горещо, Макри се бе увила зиморничаво в парцаливото одеяло. Бедничката. Реших да не ѝ припомням, че снощи седна в скута на един известен пласьор на два и дори се опита да го целуне, преди да я изхвърлят от таверната. Щях да ѝ го разкажа, когато поукрепне.

Когато слязох долу, Гурд и Танроуз вече бяха запретнали ръкави. Прегледах менюто на Танроуз и избрах няколко нещица за силна, засища закуска. Спрях се на риба, защото Танроуз е особено добра в морската кухня. Забелязах обаче, че Гурд се намръщи, когато чу поръчката ми. Рибата винаги му разваля настроението. Сигурно защото

кварталният продавач на риба, инак доста преуспяващ търговец, от известно време е хвърлил око на Танроуз и винаги ѝ прави големи отстъпки, когато ходи да пазарува от него. Тъкмо това пробужда ревността на Гурд. Бедният стар варварин. Сигурно по време на военни маршове е прекосил половината свят, но сърцето му все още трепти като на влюбен пубертет. Направо е хлътнал по Танроуз, а тя се държи така, сякаш това ѝ е приятно и нищо повече. А и Гурд не знае как да продължи. Нали в душата си е вечният ерген. Междувременно страда дълбоко всеки път, когато любимата му се върне от среща с продавача на риба.

Когато приключвах със закуската, Макри се появи на стълбата със светнало лице. Изглеждаше съвсем оздравяла.

– Тези листенца от лесада – заговори развълнувано тя – са направо вълшебни. Имаш ли още?

– Не много. Наистина е трудно да ги намериш в Тюрвай. Следващия път, когато имам за клиент елф, ще го помоля да ми плаща с тях.

– Мисля, че предния път не ги получи точно като заплащане – припомни ми саркастично тя. – Не ги ли намери в дрехите на убития елф?

– Е, все същото.

– Имам смътни спомени от снощи. Не срещнахме ли Сарина, или се лъжа?

– Срещнахме я, да. Тя простреля неколцина монаси с арбалета. Все още се питам какво ли означаваше всичко това. Ясно, че е на страната на Звездния храм. Може би някога я е обучавал самият Иксиал. Питам се дали тя не е видяла сметката на Дрантакс? Няма да е никак лесно да го докажем, защото Сарина умее да си прикрива следите. Днес е процесът срещу Гросекс. Най-после получих разрешение да се срещна с него, макар че от това едва ли вече има някаква полза.

– Как успя?

– Заместник-консулт Цизерий се върна вчера в града. Той уреди въпроса.

Преди няколко месеца бях измъкнал сина на Цизерий от една каша.

– Доста умен ход – кимна Макри. – Хубаво е да имаш във властта приятел, който да ти помага от време на време.

– Така си е. Но едва ли мога да го броя за приятел. Цизерий е прекалено саможив, за да има приятели. Освен това сигурно помни, че в пияно състояние го обидих. Поне ще се погрижи да бъдат спазени правата ми, ако закъсам и попадна в месомелачката на съдебната система. Колкото до Гросекс, този нещастник наистина може да се надява само на чудо. Назначили са му обществен защитник, тъй че ако скоро не открива

нещо, песента му е изпята.

Макри също си поръча бира. Допих си моята и се заех да обмислям положението. Не можех да си обясня какво става между монасите. Очевидно преподобният Тресий не беше бил напълно искрен с мен. Беше пропуснал например да спомене, че заради него Иксиал е пострадал сериозно. Как трябваше да постъпя сега? Кесията със скритата статуя, която Тресий ме бе наел да намеря, все още беше у мен. Може би не биваше да се задълбочавам прекалено във взаимоотношенията им. Трябваше просто да прибера парите и да си мълча.

Бях доста обезпокоен от появата на Сарина. Наистина опасна жена. Ако Иксиал умреше, Звездният храм вероятно щеше да бъде разпуснат и монасите щяха да се прехвърлят в Храма на облаците. Но ако предположенията ми бяха погрешни и червенорасите монаси се появяха тук, за да си търсят статуята, тогава щях да си имам работа със Сарина. Освен това не биваше да забравям и Талий Зеленото око. Кой го беше убил? Щом беше прострелян с арбалет, подозренията падаха върху Сарина, но може би някой друг се беше опитвал да си прикрие следите?

– Доколкото си спомням, бях ограничил броя на заподозрените в убийството на Дрантакс до монасите от Звездния храм, техните противници от Храма на облаците, Калия, Сарина и прислугата. Общо взето стотина души. Ако не обесят Гросекс, до година-две ще успея да разбера кой от тях е истинският виновник.

Палакс и Кейби отново бяха някъде навън, където си изкарваха прехраната с дрънчене на мандолина и свирукане на флейта. Напоследък изглеждаха още по-странно и отпреди. Не само че носеха ужасно ярки и невероятно парцаливи дрехи, ами прическите им надхвърляха и най-смелия полет на въображението. Бяха оставили косите си да порастат и ги бяха боядисали в най-различни цветове. На всичко отгоре и двамата бяха пристрастени към закачването на метални предмети по най-различни части на тялото. В Тюрай обещите са често срещано явление – в някои гилдии те са признак на ранг, – но младите Палакс и Кейби освен това носеха халки на носовете и устните си. Имаха и мънички обеци на веждите – мода, все още непозната в земите на хората, но вероятно разпространена сред орките. Предполагам, че е напълно естествено уличните музиканти да изглеждат малко чудновато. Преди няколко месеца Макри – тя е израснала в оркско робство и ѝ липсват първите седем години от възпитанието – бе поискала също да ѝ пробият веждите. Успях да я разубедя, като ѝ казах, че с подобно поведение едва ли ще впечатли приемната комисия в Имперския университет. Въпреки това тя

отказа да сваля пръстените от носа и ушите си. Вероятно в университета просто се примиряваха с това.

Младите музиканти дойдоха и седнаха напълно изтощени на една съседна маса.

– Навън има магьосник – каза Кейби.

– И какво прави?

– Оглежда се учудено. Дошъл е с Касакс, новия шеф на Братството.

Лоши новини. Отидох до вратата и надзърнах. Навън наистина имаше магьосник с озадачен вид. Беше млад и макар пъстроцветното му наметало да подсказваше, че е пълноправен член на гилдията, не го познавах. Предположих, че е отскоро на работа. До него стояха Касакс, Карлокс и още неколцина главорези от Братството и го гледаха с очакване.

Касакс ме видя и се приближи към мен.

Поздравих го любезно. Той ми отвърна с леден поглед.

– Търсим Куен.

– Кой?

– Курвата, която подпали „Глиганска глава“.

– Според мен отдавна е офейкала от града.

– Не и според Орий Укротителя на огън. Той смята, че се крие някъде тук.

Погледнах младия магьосник.

– Орий Укротителя на огън? Той е новак, нали? Сигурно наскоро е положил изпита. Знаеш ли, Касакс, не бива да се доверяваш на младите магьосници. Пристигат от училището кипящи от ентузиазъм и изпълнени с вяра, че знаят всичко, но им е нужно малко време, преди да привикнат с град като Тюрай. Естествено е да проследи аурата на Куен дотук, но какво от това? Всеки знае, че се е навъртала по тия улици. Пък и когато всички говорят за някого, могат да създадат фалшива аура. Достатъчно, за да объркат новобранец като вашия магьосник. Не, според мен Куен отдавна си е плюла на петите. Ако искате да я проследите, по-добре наемете някой по-опитен. Защо не опитате с Лизутария, Небесната господарка. Чувал съм, че е много добра.

Касакс не беше наивник. Изглежда ме хладно, след което ми съобщи, че Братството търпи присъствието ми в квартала само защото досега не съм им се изпречил на пътя. Но ако се окажело, че съм помогнал на Куен да избяга, ме чакали черни дни.

– Хубаво е да си потърсиш работа в някой друг град – приключи заплашително той.

– Ще го запомня. Може моят приятел, заместник-консулт

Цизерий, да ми даде подходящ съвет. – С което исках да се похваля, че имам влиятелни съюзници в Тюррай.

– Ако ще го питаш, не е зле да побързаш – отвърна Касакс. Един вид, не ми излизай с тия номера.

Младият Орий все още стоеше наред улицата и се оглеждаше като изгубило дирята ловно куче. Сигурно дотук го бе водила съвсем ясна следа, ала сега в действие бе влязло объркващото заклинание на Астрат Тройната луна и не му позволяваше да завърши процеса. Касакс застана до него и му заговори припряно. Беше твърде важна клечка, за да виси на улицата, и след като даде нареждания на хората си, си тръгна. Карлокс ме изгледа намръщено – висок, злобен и тъп като орк. Бас държах, че би заподскачал от радост в мига, в който Касакс му нареди да ме изрита от града. Отвърнах му със същия свъсен поглед и се прибрах при Макри.

– Трябва да направим нещо с Куен. Главорезите от Братството душат отвън. Астрат успя да им обърка магьосника, но ако доведат Хасий Брилянтния, спукана ни е работата.

– Все още ли ни държат под наблюдение?

– Да. Но ще измислим как да я измъкнем. Може би Астрат ще ме научи как се прави магията за невидимост. Дано се съгласи, защото напоследък доста му досаждам. Не може да очакваме от него да премести земята и небето само защото едно младо момиче е загазило с главорезите от Братството.

– Ако успеем да я измъкнем – предположи Макри, – тя все още ли ще е под прикритието на объркващото заклинание?

– Не.

– Тогава не можем да го направим.

– Да не искаш да стои тук вечно?

– Не можем просто да я оставим в лапите на убийците.

Права беше. Не че бях особено привързан към Куен – и тя си имаше дъски за дялане, но какво ли не бих дал да натрия носа на Касакс. Но тъй като главата ми не раждаше никакви идеи, отново се захех да обвинявам Макри, че ме е забъркала във всичко това.

Забелязах, че Палакс е заспал на съседната маса до чинията с храна. Не е лесно да си изкарваш прехраната със свирня. Направи ми също впечатление, че Кейби е по-ядосана от орк със зъбобол, което можеше да означава само едно. Палакс ѝ бе обещал да се откаже от дуата, но последното не е никак лесно. Взех си халба бира, качих се горе и се излегнах на леглото. Замислих се за монаси и статуи и неусетно съм

заспал.

Събуди ме леко почукване на вратата.

– Кои е?

– Сулания.

Станах и отворих.

Наистина беше Сулания, но до нея стоеше Сарина Безпощадната, опряла нож в гърлото ѝ. Сарина я бутна вътре и влезе след нея.

– Можеше просто да почукаш.

– Не мога да понасям мисълта да ми отказват – отвърна тя, без да пуска ножа.

Сарина Безпощадната е висока жена с късо подстригана коса, която и придава аскетичен вид въпреки множеството златни и сребърни обеци в ушите ѝ. Има черни очи, досущ като Макри, но не светят тъй дружелюбно. Разглеждаше ме, сякаш се питаше дали да не ме мушне с ножа. Ръката ми, естествено, лежеше на дръжката на сабята.

– Търся една статуя – каза Сарина.

– Напоследък това е доста модерно.

– Е? Къде е тя?

– Нямам представа. Предполагам, че говориш за статуята, която е изчезнала при убийството на Дрантакс, нали? Никой не знае къде е.

– Аз пък смятам, че ти знаеш.

– Сбъркала си.

– Разбрах, че си бил нает да я откриеш.

– Сарина, учудваш ме. Защо мислиш, че ще обсъждам този въпрос с теб?

– Ако не ми отговориш, ще те убия.

– За Звездния храм ли я искаш?

– Позна.

Казах ѝ, че Иксиал скоро ще умре.

– Мисля, че ще оживее. Но дори и да умре, аз ще помогна на последователите му.

Попитах я защо. Тя потвърди подозренията ми – изучавала бойни изкуства при него и му го дължала. Сарина да е лоялна към някого – не можех да го повярвам.

– Ти ли уби Дрантакс?

– Не съм дошла тук, за да ме разпитваш. Дойдох за статуята.

– Статуята тежи два тона. Как може да е у мен?

Гледах я внимателно, за да проверя дали знае за вълшебната кесия, но лицето ѝ бе студено като оркско сърце.

– Ти ли уби баща ми? – намеси се Сулания.

– Кой пък е баща ти?

– Талий Зеленото око.

– Не. И не ме прекъсвай повече.

Сарина се обърна към мен.

– Искам тази статуя – инак си мъртъв.

– Е, благодаря за предупреждението. Обичам да си прекарвам времето в компанията на евтини убийци. Такива като теб, дето дебнат зад ъгъла с арбалет. Още сега щях да те предам на властите, ако имаше награда за главата ти. Затова се махай.

Сарина не показва никакви признаци на раздразнение от моите обиди, а просто си тръгна. Погледнах Сулания, която, изглежда, беше потресена от случката.

– Нищо чудно това да е жената, убила баща ти. Имай предвид, че няма да се замисли, ако трябва да убие и теб – предупредих я аз. – А сега си върви у дома в Тамлин.

– Не искам да се прибирам у дома.

– В такъв случай слез долу и се напий.

Тя, изглежда, не се нуждаеше от повече подканване, защото тръгна веднага. Извадих кесията от джоба и се загледах в нея. Вътре имаше голяма статуя, на която много хора искаха да сложат ръка. Интересът им към този къс метал бе направо необясним. Искам да кажа, какво толкова има в една статуя? Беше ми трудно да повярвам, че е така важна за религиозните церемонии в манастирите. Защо тогава налитаха толкова? Вярно, бронзът има известна стойност, но не чак такава, че заради него да се убиват хора. А след като го стопяха и транспортираха, нямаше да струва почти нищо.

След като премислих всичко това, ме обзеха сериозни подозрения относно злополучната статуя.

12.

– Какво ще направиш?

– Ще строша статуята. Донеси ми чука.

Макри ме изгледа обезпокоено.

– Зная, че напоследък не ти върви, но не бива да си го изкарваш на статуята. Не е ли по-добре да обсъдиш проблемите си с някого?

– Не си го изкарвам на статуята. Искам да видя какво има вътре.

– Че тя куха ли е?

– Обикновено са кухи. Но въпросът е друг. Ясно е, че е произведение на изкуството. Съгласен съм и че цял манастир с воини монаси се нуждае от своята статуя на свети Кватиний, инак техните събратья ще им се присмиват. Освен това съвсем скоро предстои тройната подредба на луните. Но защо точно тази статуя? Църквата на Правата вяра никога не е настоявала всички церемонии да се извършват пред строго определени статуи. Напротив – според каноните вярващите могат да използват за целта всички архаични олицетворения на своите светии. Нали знаеш колко добре се продават евтините дървени фигурки по време на лунното приближение. Пазарът буквално е залят с тях. Защо монасите настояват да блъскат чела в земята точно пред статуята, изработена от Дрантакс? В това няма никакъв смисъл. Що се отнася до Сарина Безпощадната, тя твърдеше, че търсела статуята, подтиквана от своята преданост към Ик-сиал. Ако ѝ повярваме за това, трябва да вярваме за всичко. В тази жена има точно толкова преданост, колкото в змията бокана.

– Веднъж ми се наложи да се бия с голи ръце на арената с една змия бокана.

– Макри. Ще престанеш ли да се унасяш в спомени всеки път, когато стане въпрос за нещо сериозно?

– Извинявай.

Колкото повече мислех, толкова по-убеден бях, че статуята не е съвсем обикновена. Реших да проверя сам, въпреки че това означаваше да наруша закона. Ако последователите на Правата вяра узнаеха, че съм разбил с чук статуя на свети Кватиний, щяха да ме изправят пред Църковния трибунал и да ме тикнат в тъмницата за по-малко време, отколкото е необходимо на епископ Гзекий да гаврътне вечерната чаша с отбрано елфско винце.

– Не бива да позволяваме да ни видят, иначе сме загазили. Ти се

погрижи Сулания, Куен и Глухарче да не влизат, а аз ще потърся подходящи инструмента.

Сулания, Куен и Глухарче. Дори само като произнесох тези три имена сърцето ми се сви. Как успях да се забъркам в тази каша с три млади жени? Пияница, проститутка и смахната. Понякога се чудя накъде върви този град.

Слязох по задната стълба и тръгнах към конюшната, зад която Палакс и Кейби държаха малката си каравана. Като я зърнах, неволно потреперих. Нормалните хора имат обикновени дървени каравани, боядисани в бяло и с икона на някой светия за късмет. Къщурката на Палакс и Кейби бе боядисана в толкова ярки цветове, че направо да те заболят очите. Всички тези хаховци започваха да ми ходят по нервите. Идеше ми да ги запитам, заради тях ли се шурах на младини из пущинаците, за тях ли проливах кръвта си? Човек би очаквал след толкова много лишения да проявяват към него поне мъничко уважение. Като например да се обличат прилично и да ходят на работа.

Сграбчих тежкия чук от инструментариума на Гурд и се заизкачвах обратно. Вече ми се беше насъбрало достатъчно, за да разбия каквото ми попадне. Та дори това да е грамадна статуя на свети Кватиний, яхнал кон.

Когато се върнах в стаята, взех кесията и внимателно запретнах горния ѝ край. Главата на статуята изплува над вълшебното пространство. Трябваше да внимавам да не изваждам прекалено много навън и да удрям отгоре, докато основата остава вътре. Ако статуята се покажеше напълно, току-виж от тежестта ѝ поддали дъските и тогава всички щяхме да се озовем долу при пияниците.

Макри все още изпитваше съмнения относно замислената операция.

– Толкова е красива – промърмори тя. – Нали сам каза, че е ценно произведение на изкуството? Дрантакс бе прочут скулптор. Според мен не е редно да унищожаваме последната му работа.

Махнах нетърпеливо с ръка. Пет месеца училище и вече да се мисли за познавач на изкуството.

– Отдръпни се.

– Ще си счупиш ръката.

Не бях помислил за това. Вече беше късно да се отказвам. Прицелих се точно под брадичката на свети Кватиний, замахнах и нанесох мощен удар, като вложих в него цялата си тежест (а тежест поне имам в изобилие).

Чу се страхотно дрънчене, но върху метала се появи само едва забележима вдлъбнатина. Ударих отново. Този път вдлъбнатината беше по-голяма. Нанесох серия яростни удари, при последния от които главата се откърти и тупна на пода. На нейно място, обещено право в нас като ангел от небесата, имаше красиво изваяно златно лице.

Едва не нададох победен вик.

– Злато! Вътре има злато! Затова всички я търсят!

Бях щастлив от откритието си като пиян търговец.

– Сигурно тук е скрито изчезналото злато, дето го откъгнаха от кралския керван. Сега вече ме чака тлъста награда.

Разгледах златната глава. Под нея, все още покрит с бронз, се намираще златният корпус. Съмнявах се досега в Дванайсет морета да се е събирало закуп толкова много злато. Цената му навярно надхвърляше математическите ми способности. И никой още не знаеше, че е у мен.

Двамата с Макри го гледахме замислено.

– Никога не съм виждал толкова много злато – признах аз.

– Аз също.

– Е, кралят сигурно има и повече.

– Нали денонощно му копаят в мината.

Въздъгнах и започнах да навивам краищата на кесията около статуята. Изкусителна мисъл, но някой рано или късно щеше да узнае. Твърде стар бях да живея като преследван от вълци.

– Лично аз не бих напуснала Тюрарай – каза Макри, сякаш прочела мислите ми. – Може този град да вони, но тук е най-добрият университет в целия запад.

Статуята постепенно се изгуби във вълшебното пространство. Прибрах кесията в джоба си.

– Не можеш ли да отчупиш поне едно пръстче, преди да я върнеш?

– В никакъв случай.

Всъщност идеята не беше чак толкова лоша. Вярно, че ме очакваше солидна награда. Кралят бе разгневен като ранен дракон от изчезването на златото и в Двореца предлагаша хиляда гурана за сведения, свързани с откънатия товар. Бих могъл да отнеса още сега кесията в Имперския дворец и да си получа заслужено парите, само че тогава нямаше да открия истинския убиец на Дрантакс и Гросекс щеше да увисне на бесилката.

– Смяташ ли, че монасите от двата храма също знаят за златото?

– Да.

– Кой го е поставил там?

– Още не съм сигурен. Който и да е, монасите искат да приберат съкровището. А също и Сарина. Съвсем скоро може да очакваме на главите ни да се изсипе адът.

Макри, изглежда, нямаше нищо против. Аз също, тъй като бях доволен, задето бях разгадал мистерията. Взех един нож, метнах го ловко във въздуха, оставих го да се завърти няколко пъти, улових го и го прибрах в канията. След това извадих вълшебническия алманах и се захех да преговарям приспиващото заклинание.

– Щом го искат, да дойдат и да си го вземат. Тогава ще им покажа кой е най-добрият по тези места.

Извадих бутилката кли от шкафа. Беше празна. Измъкнах друга от тайника под кушетката и споделих скъпоценните си запаси с Макри. Тя отпи и потрепери.

– От теб придобивам само вредни навици.

– Какви вредни навици? Между другото, какво толкова страшно има в това да се биеш със змия бокана? В джунглата съм претрепал поне десетина. Не са чак толкова страшни.

– Само че в земите на орките са малко по-едрички. И освен това са отровни.

– Щом казваш.

Слънцето прежуриаше и измъчената ми душа жадуваше за сладка следобедна дрямка. Докато си запасвах сабята, се сетих, че се бях заклел да не работя нищо поне до края на лятото. Махнах с ръка. Ако докопах голямата награда за намирането на откраднатото злато, щях да прекарам есента и зимата в уютната кръчмичка на Гурд и въобще нямаше да си покажа носа навън.

Забелязах на улицата двама от главорезите на Братството – изглежда, продължаваха да слухтят из района за Куен. И един от старши детективите – вероятно беше нает от Гилдията на кръчмарите. Оставаше сега да се появи Сарина и да започне да ме обстрелва с арбалета си.

Главното съдилище е разположено в близост до търговския район на Златния полумесец – една от най-красивите части на града. Самото съдилище се помещава в сграда с трийсет колони отпред и порта от сияещ бял мрамор. Сградата е част от грамадния обществен форум – с фонтани и статуи на крале и светци. Всичко това е било построено преди около век, в златните години на възход, при управлението на крал Сарий Акански, веднага след разгрома на Матеш.

Когато бях главен следовател в двореца, често идвах тук. Всеки път, когато минавах през портата, ме посрещаха усмихнати и любезни

писари от Съдебната палата. Но тези дни бяха отдавна забравени. Дори някой тук да ме познаваше, стараше се да не го показва. Какъв смисъл да си любезен с човек, който е изгубил социалното си положение само защото се е напил в неподходящия момент.

Най-сетне ми позволиха да се срещна с Гросекс. Държаха го в една от подземните тъмници. Седеше на малка пейка и изглеждаше като човек, който не е мигвал от седмици.

– Как мина първият ден в съда?

– Зле.

– Как се представи общественият защитник?

– Все още чете материалите.

Гросекс беше блед и отслабнал. Приличаше на човек, изгубил всякаква надежда. Опитах се да го успокоя – казах му, че работя по няколко версии и прочее.

– Надявам се скоро да заловя убицеца.

– Дали ще успееш преди да ме обесят?

– Разбира се.

Коего си беше чиста лъжа. Процесът едва ли щеше да продължи повече от два дни. Ако го осъдеха, присъдата щеше да бъде изпълнена на следващия ден. В Тюрай не си губят времето, когато докажат, че някой е виновен. Като пълноправен тюрайски жител, Гросекс имаше право да обжалва присъдата пред краля, но нашият всемогъщ господар не обича да лишава обществото от полагащото му се зрелище. А и се притеснява да не би сенатор Лодий да го обвини в мекушавост в борбата с престъпността.

Разпитвах Гросекс внимателно близо час, но не узнах нищо. Ако се съдеше по думите му, денят на убийството не се бе отличавал с нищо от останалите.

– Кога за последен път използва ножа?

Не си спомняше точно, но каза, че често прибягвал до него и затова по дръжката имало следи от аурата му. Посъветвах го да не се безпокои за това.

– Има много начини да се фалшифицират остатъци от чужда аура върху дръжка на оръжие. Обещавам ти да разровя тази история до дъното.

Зачудих се на глас дали Калия не би могла да убие мъжа си, но Гросекс отхвърли тази възможност. Знаеше, че бракът ѝ със скулптора не вървял, но не чак дотам, че да посегне на живота му. Напротив, била му благодарна, задето я измъкнал от Дванайсет морета.

– Да си чувал нещо за някакво незаконно злато?

Той ме погледна стреснато. Не му казах, че съм открил златната статуя, но му намекнах, че може Дрантакс да е забъркан в някаква афера с откраднатото злато.

Гросекс енергично отрече скулпторът да се е занимавал с каквато и да било престъпна дейност. Бях сигурен, че Дрантакс не би успял да напълни бронзовата статуя в ателието без помощта на своя чирак, и го пошеветвах да не се преструва на невинен.

– Дрантакс е мъртъв, няма смисъл да го защитаваш. Пък и не ти остава много време. Ако разберем откъде Дрантакс се е сдобил със златото, това ще ни помогне да узнаем кой е истинският убиец. Затова, ако ти е известно нещо, започвай да пееш веднага.

И бедният пребледнял и отслабнал Гросекс се предаде, отпусна се на дървения нар и подпря глава на олюпената стена.

– Знаех си, че няма да му се размине – въздъхна той. – Но сега е мъртъв. Ако го предам, никога няма да може да си възвърне репутацията.

– Държиш на репутацията му повече, отколкото на собствената си кожа?

Гросекс се замисли. Накрая обаче реши, че предпочита живота, и заговори.

– Всичко е заради тоя проклет комар.

– Комар ли?

– Дрантакс залагаше на всичко. Започнеше ли сезонът на надбягванията, той все беше на Стадиум Супербиус. През останалото време залагаше на надпреварите извън града. Толкова беше задлъжнял, че не можеше да купи дори мрамор, за да почне работа.

Взех да се изпълвам със симпатия към Дрантакс. Вече не ми приличаше на префърцунен художник, а на нормален човек.

– Пиеше ли?

– Твърде много.

Смяташ тези художници за сухари, а те били веселяци.

– Беше ипотекирал къщата и скоро щеше да я загуби. Калия не знаеше нищо за това – той се стараше да я държи встрани от проблемите си. – Гросекс се засмя горчиво. – Е, тя едва ли щеше да се обезпокои чак толкова. Бедният Дрантакс бе луд по нея, а тя не даваше пукната пара за него. Мисля, че си имаше някой друг, но не зная кой. Хората смятаха, че съм аз, ама не е така.

Какво излизаше сега? Дрантакс бил пияница и комарджия, затънал

до гуша в дългове. Нищо чудно, че се беше съгласил, когато на вратата почукал непознат, с предложението да скрие голямо количество злато в новата статуя на свети Кватиний.

– Защо точно в статуята на свети Кватиний?

– Защото е богохулство да се рови из статуи. Дори магьосниците от Съдебната палата нямат право да търсят на подобни места.

Така е, но не ми беше хрумвало по-рано. Магьосниците и свещенослужителите от Църквата на Правата вяра са във въоръжено до зъби примирие и нито един магьосник не би посмял да го наруши с подобни необмислени постъпки.

– Според плана трябваше да скрием златото в статуята и да го извадим, когато бъде откарана извън града и диренето поутихне. Дрантакс щеше да получи достатъчно, за да си плати дълговете.

– Кой стоеше зад всичко това?

Гросекс не знаеше. Нито веднъж не видял човека, който идвал за преговорите. Дрантакс му разкрил всичко, защото било невъзможно да осъществи сам операцията, но Гросекс не знаеше никакви подробности. Нямаше престава кой може да е убиецът на Дрантакс.

– Кон друг може да е знаел за златото?

– Никой. Дрантакс ме накара да се закълна, че ще пазя тайна. Не съм си отварял устата.

– А не те ли беше страх, че ще те спипат? Дори да не бяха убили Дрантакс, накрая пак щеше да се озовеш в затвора.

– Но какво можеш да направя? Да отида при властите и да предам своя майстор? След подобна постъпка нито един скулптор не би ме взел, за да завърши обучението си. И без това си имах проблеми със стражниците. Никой нямаше да повярва, че не съм замесен. Освен това Дрантакс беше най-известният скулптор в града. Един от най-великите по целия свят. Не исках аз да съм този, който го е пратил на съд.

Дойде тъмничарят и ме предупреди, че времето за свиждане е изтекло. Преди да изляза, незабелязано пъхнах на Гросекс няколко цигари от тазис. Да го поразсеят малко. Такъв съм си – обичам да се грижа за своите клиенти. Знаем, че е забранено, но какво ще му направят, ако му предстои скоро да увисне на бесилката?

– До няколко дни ще си на свобода – казах му на раздяла, колкото за пред тъмничаря. Бях потиснат. Откакто бях посетил тясната, зле мебелирана стаичка, която бе обитавал Гросекс, непрестанно се борех с чувството на състрадание, което този нещастник пораждаше в мен. Но след като го видях да седи унил на нара в килията на смъртниците, вече

не можех да се сдържам.

– Какво си се натъжил като нъоджанска курва? – стресна ме грубоватият глас на капитан Рали.

Погледнах го намръщено и се опитах да си придам по-наперен вид. Току-виж разбрал какво изпитвам към Гросекс – и тогава щеше да ме спуска от подигравки. Каза ми, че тъкмо мен търсел.

– Още ли се опитваш да измъкнеш Гросекс? Не е ли малко късно, а?

– Щях да съм доста напреднал с разследването, ако префектът Толий ми бе позволил да се срещна със своя клиент по-рано.

Капитанът повдигна рамене.

– Толий не е от онези, които треперят над буквата на закона. Впрочем, той е глупак. Тъп като орк. Но случаят с Гросекс е малко по-различен – той все пак е виновен.

– Няма доказателства да го е направил.

– Нямало доказателства? Ами ножът с неговата аура по дръжката?

– Я стига, Рали. Всеки може да го изфабрикува.

– А, не. Не всеки, само магьосници от висшата каста. Да не искаш да кажеш, че някой прочут магьосник е влязъл в ателието на Дрантакс, промушил го е в гърба с ножа на Гросекс и е фалшифицирал аурата му върху дръжката? Не ми се вярва. Още повече, самият Хасий Брилянтния заяви, че в ателието не е била използвана магия, а аз му вярвам на старчето. Също и съдът.

– Но какъв мотив е имал?

– Най-вероятно Калия. Убил е майстора си, за да заеме мястото му в леглото и в работата. Помня, че ти имаше няколко подобни случая преди да те изхвърлят от двореца. Признай си, Траксас, този път заложил на губещ кон. След като си стигнал дотам да ме убеждаваш, че двамата бандити, дето те нападнаха в кръчмата, са убийците на Дрантакс, време ти е да зарежеш тая професия. Но не за това исках да те видя. Защо според теб градът се напълни с монаси?

– Напълнил се с монаси ли? Не съм забелязал.

– Хайде де. Даже един от тях ти е клиент. Само внимавай да не го обидиш – преди време години наред беше шампион по ръкопашен бой на Северната армия. Чух, че уменията му не били намалели с възрастта. За какво всъщност те нае?

Капитан Рали би трябвало да знае, че никога не обсъждам делата, по които работя, с външни лица.

– Не ме е наел. Прескочи при мен да обсъдим някои идеи относно

природата на единосьщието.

– И какво, по дяволите, е това?

– Сложен религиозен проблем, отнасящ се същината на божественото.

– Много смешно, Траксас, много смешно. Значи за такива нещица сте си бърборили двамата, докато си прехвърлял дебелия си задник оная нощ през стената на една вила в Тамлин? Не се прави на учуден. Такива като теб се познават отдалече. И Макри също. Стражниците, които са те видели, казаха, че си мърдал доста чевръсто за дебелак.

– Извинявай, капитане. Наистина не зная какво стана там. Двамата с Макри бяхме излезли по лична работа.

– Лошо, Траксас. Каквото и да са намислили монасите, и ти си замесен. Май се натоварваш с твърде много работа. Преподобният Тресий, дъщерята на Талий... и Куен.

Почти подскочих, когато капитанът произнесе последното име, но се сдържах. Трябваше да го очаквам – той не беше глупак и имаше доста връзки, но новината, че знае за Куен, ми дойде като гръм от ясно небе.

– Да знаеш, че ако я укриваш, здравата си го загазиш. Подпалила е една кръчма, чийто собственик е изгорял, и от Братството са й вдигнали мерника. Никой не може да й помогне. Защо въобще се забърка?

Не можах да измисля достатъчно разумен отговор и предпочетох да мълча.

– Траксас, ако знаеш къде е, искрено те съветвам да преосмислиш поведението си. Кажи ми и аз ще я отведа тихо, без никой да узнае, че е свързана с теб.

Сигурно у Рали се бяха пробудили стари спомени за съвместните ни подвизи срещу орките. Опитваше се да ми направи услуга, да ме спаси, преди да съм паднал в лапите на Братството. Вярно, че бих предпочел да се отърва от Куен, но не можех да я предам на Градската стража – Макри никога нямаше да ми го прости. Така че му обърнах гръб и тръгнах към вратата.

– Траксас, мисля, че постъпваш глупаво. Тези монаси се изтребват като мухи. Накрая ще стигнат и до теб, да знаеш. Особено сега, когато Иксиал отново е на крака. Той е опасен човек, казвам ти.

Зяпнах от почуда.

– Иксиал Всевиждащия? На крака? Преди няколко часа почти бе прекрачил в отвъдното.

– Може и да е било така, но сега подскача като жребче. Видях го с

очите си. Викахме го на разпит за боя в градината. Ще ти кажа нещо като на приятел. Убийците имат поръчка за него.

– Откъде го знаеш?

– Имаме си източници...

– Ако разполагаш с информатор в Гилдията на убийците, дните му са преброени. Наистина ли са ги наели да убият Иксиал?

– Да. На твое място щях да стоя далеч от тия хора. Моите поздравления, ако успееш да намериш убиеца на Толий Зеленото око. Ще се радвам дори ако успееш да отървеш нещастния Гросекс. Но от монасите стой по-далече. И гледай да скриеш Куен преди главорезите от Братството да изгубят търпение. Ще те сгасят веднага щом си вземат по-свестен магьосник.

Когато излязох на улицата бях доста угрижен. Значи Иксиал беше жив? И имало поръчка за главата му? От кого? И по каква причина? Проклети да са тези монаси. Защо въобще трябваше да се забърквам с тях? А и с тази Куен също. Добре, решила да подпали кръчмата, но защо след това не беше изчезнала от града, вместо да ми виси на шията?

Бях намислил да подпитам капитана дали Градската стража има напредък в издирването на изчезналото злато, но забравих. Уф, тази горещина! Спрях пред първата кръчма, влязох, проправих си път между писарите, тъжителите и съдебните пристави и си взех голяма халба бира, за да утоля жаждата си и да пробудя позаспалите си способности за умствена работа.

13.

Макри се тръшна на дивана ми. Раменете ѝ лъщяха от пот и тя взе да се чеше на мястото, където кожата ѝ бе ожулена от металната препаска.

– Тъпо изобретение – промърмори тя.

Така си беше. Никаква защита по време на бой. Макри имаше великолепен комплект от лека броня и метална ризница, който си бе донесла от гладиаторската арена. Орките са изкусни ковачи и техните ризници са много по-добри от нашите, а в някои отношения и от тези на елфите. Например леката метална ризница на Макри можеше да спре дори закалено острие – но не беше в състояние да ѝ изкара бакшишите, които тъпчеха в препаската ѝ подпийналите моряци. Макри ги търпеше, защото парите ѝ трябваха, но бас държа, че за нея мъжкото съсловие на Тюрай се състоеше предимно от долнопробни отрепки и боклуци. Хубаво поне, че навалицата в нейната стая започваше да ѝ действа на нервите.

– Изхвърли Глухарче – подметнах обнадеждено.

– Не. Тя ще остане.

– Няма ли си друго местенце?

– Изглежда, няма. До завчера е спала на плажа.

– Е, поне е била близо до делфините.

Макри нямаше навика да се отрича от думите си, значи Глухарче щеше да остане. Е, поне си призна, че ѝ досаждат. Глухарче непрестанно настоявала да ѝ направи хороскоп, а Макри нямаше време за подобни глупости. Освен това Глухарче запалила някакви ароматични свещи и покапала с въськ любимата ѝ бойна секира. Не зная дали може да си представите колко много държеше Макри на тази секира.

– Защо въсьщност я търпиш?

– Защото я харесвам. Не съм срещала човек, който да смята, че дърветата са също толкова важни, колкото хората. Пък и си нямам други приятели в този град. Освен теб, разбира се. Хубаво е да има с кого да си поговориш. Глухарче поне е по-дружелюбна от Куен – тя въобще не разговаря. Мислех, че заслужавам малко по-друго отношение, след като ѝ спасих живота.

Изразих предположение, че Куен все още е твърде потисната от онова, което ѝ се е случило преди да се реши да запали кръчмата. Или че може би е прекалено изплашена, че главорезите от Братството ще я

намерят, за да я избива на празни приказки.

– Може и да си прав. Но тя само седи и мълчи. Ужасно ме изнервя. А защо ми се лепна и тази Сулания?

– Мисля, че е нещастна заради загубата на баща си. Сигурно е доста самотна в онази голяма вила.

– Не може ли да спи тука?

– В никакъв случай. Кушетката ми трябва за случаите, когато не успея да се добера до леглото. Макри, започваш да се размекваш. Щом не я искаш при теб, просто я изхвърли. Никой няма да я убие.

Макри изсумтя.

– Е, тя поне не ми пречи. По цял ден се налива.

Около Макри се беше оформила любопитна групичка от загазили жени. Помислих си, че тя лесно може да открие собствен клон на Асоциацията на благородничките. Стига, разбира се, да ѝ позволиха малко по-широко тълкуване на понятието „благородничка“. Но пък след като я бяха допуснали в кръга си, ѝ го дължаха.

Макри бе дошла при мен, за да прегледа на спокойствие записките си за следващите занимания.

– Какво учиш?

– Елфически.

– Ами ти вече го знаеш.

– Само обикновения. Сега изучавам кралския елфически.

Не знаех откъде Макри беше научила да говори елфически. Вярно, че беше една четвърт елфка, но едва ли сред орските гладиатори беше имало елфи.

– Какво е това? – попита тя и посочи един лист на бюрото ми.

– Правя списък на нещата, които трябва да свърша. Прибягвам до този метод всеки път, когато задачите са твърде много, за да ги запомня.

Подадох ѝ списъка и тя почна да го чете.

– Монаси, статуя, откраднатото злато, Дрантакс, Гросекс, Талий, Гилдията на убийците, Куен, Сарина, Иксиал, Тресий... Прав си. Твърде много са, за да ги запомниш. Нали се закле да не пипнеш никаква работа през цялото лято?

– Лицемерка.

– Този Иксиал може да го зачеркнеш.

– Не мога. Вече е на крака.

– Не говори глупости.

Уверих я, че това е самата истина. Макри бе изумена точно, колкото бях и аз, когато го чух. Нямахме никакво разумно обяснение за това.

– Магьосничество?

– Не зная за магьосничества, които да се справят с гангрена и толкова тежки рани.

– Какво търси в списъка Гилдията на убийците?

– Имат поръчка да убият Иксиал. Не зная от кого, но информацията идва от сигурен източник. От това, което научих, Иксиал няма да е лесна мишена. Ако твоята приятелка Ханама се нагърби с тази задача, предупреди я да внимава.

Макри се постресна, когато чу името на Ханама – явно очакваше да последва обичайният ни спор по тази тема, но този път аз премълчах.

– И си отваряй очите, когато си навън. Сарина Безпощадната заплаши да ме застреля, ако не й дам статуята.

– Ще внимавам. Откри ли нещо за Гросекс?

– Не точно каквото ми трябваше. Все още подозирам онези двамата негодници, дето ги посякохме тук, но откакто са ги изгорили, не могат да ни помогнат с нищо. Дори и те да са извършителите, предполагам, че зад тях стои друг човек. Ако можех да го докажа, щяха да пуснат Гросекс веднага. Всичко се върти около тази проклета статуя, която сочи към Иксиал и Звездния храм, а на това отгоре се оказа, че е и пълна със злато, доставено от напълно неизвестен човек. Може би негодникът, откраднал златото, се е скарал с Дрантакс и затова го е убил, а намесата на монасите е чиста случайност? Или Иксиал знае за златото и също иска да го получи? Твърде много неизвестни. Не мога обаче да се явя в съда с недоказани приказки за монаси и статуи. Ако консултът разбере, че съм крил златото, по-вероятно е да обесят мен, отколкото да пуснат Гросекс.

Взех си една бира и няколко курабийки, изпечени тази сутрин в пекарната на Минарикса.

– Трябва ми вдъхновение – изфъфлих с пълна уста. – Или късмет. Поне едно от двете.

– Колко му остава на Гросекс?

– Два, може би три дни.

– Е, поне няма нужда да бързаш. Пийни още една бира.

Дори не се обидих на подигравките на Макри. Тя млъкна и се захвана с елфическия ръкопис, а аз се загледах през прозореца в очакване да ме споходи вдъхновението. Разполагах с прекалено много информация и твърде малко място, където да я държа. Всичко ми се обърка в главата и слязох да пийна бира.

Няколко часа по-късно продължавах да зяпам прозореца, въпреки че в краката ми бяха подредени пет-шест празни халби. Макри, която бе

прекарала това време в четене, се надигна, прибра ръкописите, погледна празните халби, ухили се и каза:

– Беше истинско удоволствие да те гледам как работиш.

След това слезе в задното дворче да се позанимава малко с оръжията преди да отиде на урок.

Въздъгнах. Нямаше и следа от лелеяното вдъхновение. Не ми оставаше друго освен да изляза навън и да се опитам да разчовъркам нещата. Например да се срещна с Иксиал. Дори да не узнаех нищо за следствието, можеше да получа някои полезни съвети.

Слязох долу и поръчах на Танроуз великански обяд. През отворения прозорец откъм задния двор долитаха пъшкания на млада жена, атакуваща със секира и ножове чучело.

– Макри се похвали, че доста напредвала в училище – подметна Танроуз.

– Да бе. Скоро ще стане преводачка на елфическата кралска фамилия. Интересно дали ще искат да разговарят с нея?

Този път пържолата на Танроуз не ми достави обичайното наслаждение. Поръчах си допълнително парче баница, колкото да омета чинията, но и това не зарадва сърцето ми. Когато излязох под палещите лъчи на слънцето, бях в отвратително настроение.

– По-добре, отколкото да дърпам веслата на робска галера – промърморих, с надежда да успокоя душата си.

На първия тъгъл се натъкнах на групичка млади хора от бандата на кулу-кралете. Правеха се на страшни и ме изгледаха нагло, докато ги подминавах, и аз им отвърнах по същия начин. Още малко и Братството щеше да приеме в стройните си редици тези многообещаващи младежи, а година-две след това половината от тях щяха да са мъртви.

Успях да намеря празна двуколка и наредих на кочияша да ме откара в Тамлин. Бях раздвоен – чудех се дали да се явя право при Иксиал, или да опитам да се промъкна отзад. Накрая се спрях на директния подход. Омръзнало ми беше да се промъквам като червей.

Моят директен подход постигна резултат. След като прекосих двора и стоварих юмрук върху вратата, вдигайки олелия, за която бяха известени и съседите, на прага ме посрещна Калия. Странно, но едва сега забелязах, че в къщата няма никаква прислуга. Реших, че монасите предпочитат да се грижат сами за себе си. Всяка друга домакиня в Тамлин би потънала в земята от срам, ако ѝ се наложи да отвори вратата, но за Калия, която идваше от Дванайсет морета, това бе нещо естествено.

Каза ми, че нямало никого. Беше застанала по начин, който

подказваше, че няма намерение да ме покани да вляза. Забелязах, че лицето ѝ е разведрено.

– Чух, че Иксиал се оправял.

Тя кимна.

– Как?

– С помощта на невероятната му способност за оздравяване.

– Брей че изумителна способност! Направо се замислям дали и аз да не се захвана с медитации и молитви. Той къде е сега? Да не търси Тресий?

И да знаеше, не ми каза.

Казах ѝ, че бих искал да ѝ задам няколко въпроса за Дрантакс. В началото се опъваше, така че ѝ напомних, че Градската стража я издирва и че лесно мога да им я предам. Това ми изкара позволение да вляза, но нищо повече. Калия упорстваше, че вече ми била казала всичко, което знаела. Не се интересувала кой е убиецът на мъжа ѝ – и не желаше да слуша разкази за изчезнало злато.

– Знаеше ли, че Дрантакс е затънал до гуша в дългове?

– Това не е вярно. Той беше най-добрият скулптор в града. Получавахте предплати за години напред.

– Дали не е бил пристрастен към комара? Говори се, че ипотекирал къщата, за да си оправи дълговете от неуспешни залагания.

За пръв път Калия изглеждаше изненадана, а след това ядосана. Продължи да настоява, че греша.

– Дрантакс не беше комарджия. И да е залагал по малко, никога не е хлътвал като другите. Освен това не пиеше. Не зная с кого си разговарял, но това не е вярно.

Значи Дрантакс бе успял да скрие дълговете дори от жена си. И дори това, че е пиел. Щастливец.

– Щом не е имал дългове, защо се е тревожел за завършването на статуята?

– Не се тревожеше. Работата вървеше по план. Дори точно преди да се случи това нещастие, отидохме за няколко дни извън града. Той изобщо не беше разтревожен. А сега ме извини. Имам работа.

– Като например?

– Като например да си събирам багажа. Заминавам с Иксиал.

– Значи ще оставиш Гросекс на произвола на съдбата?

– Нищо не мога да направя, за да му помогна. Какво да кажа на стражниците, че да го пуснат?

– Ще го пуснат, ако арестуват Иксиал за убийство.

Тя млъкна и ме погледна стреснато. Не успях да изкопча нищо повече от нея. А може би това бе всичко, което знаеше. Преди да си тръгна я предупредих за Убийците. Не че бях загрижен за кожата на Иксиал, но винаги съм ненавиждал Гилдията на убийците – тези хладнокръвни касапи – и всеки път съм готов да им пъкна прът в колелата. Освен това, ако убиеха Иксиал, никога нямаше да мога да го изправя пред съда.

– Иксиал Всевиждащия може да се грижи за себе си.

– Не се съмнявам в това. Все пак предай където трябва тази информация. Убийците не се шегуват. Ако Ханата поеме случая, не бих дал и пукната пара за живота му. Тя няма да му излезе насреща в открит двубой, както направи преподобният Тресий. По-скоро ще го простреля с отровна стрела в гърба, докато спи.

Когато излизах от вилата, бях спокоен от усещането, че нещо тук не е съвсем както трябва. Нещо, или някой. Така и не можах да установя какво ме чоплеше, ала интуицията, с която съм се сдобил през дългите години на работа като следовател, рядко ме подвежда. Не бих се изненадал, ако в градината вече се спотайваше Убиец. Е, поне предупредих Иксиал. Ако не обърнеше внимание на думите ми, проблемът си беше негов.

Реших, че е време да проверя слуховете за комарджийските дългове на Дрантакс. Прескочих до Старокс, познат букмейкър, който работеше в едно малко магазинче между Пашиш и Дванайсет морета. Старокс беше човек на Братството, но двамата бяхме в добри отношения, най-вече защото бях изгубил доста пари в неговия джоб. За моя изненада Старокс заяви, че никога не е вземал облози от Дрантакс.

Това бе наистина странно. Ако скулпторът беше искал да участва в залаганятия, тогава Старокс бе най-подходящият човек за този род занимания. На всичко отгоре Старокс подметна, че ако Дрантакс е губил облози при други негови колеги, рано или късно новината е щяла да стигне до него.

– Познавам всички големи комарджии в Тюрай. Не мисля обаче, че Дрантакс е бил сред тях. Той беше прочут и подобно нещо щеше да се разчуе.

Благодарих му. Освен това, преди да си тръгна, направих няколко облога. Още сме извън тюрайския сезон за надбягвания – твърде е горещо за нещастните животни, дето теглят колесниците – но нагоре по брега е построен малък амфитеатър, изложен на прохладния бриз откъм морето и там всяка седмица се провеждат състезания. Дори възнамерявах да отскоча дотам – но това беше преди да се забъркам в тази история.

Следващата спирка бе Общественият архив, който е съвсем близо до Главното съдилище. Още едно място, където някога бях добре дошъл, а сега се преструваха, че не ме познават. Да вървят по дяволите! Намерих един млад писар, който каза, че имал свободно време, и двамата се заровихме в свитъците. Накрая открихме документа за собственост на къщата на Дрантакс в Пашиш.

– На чие име е?

– На Дрантакс.

– Но кой държи ипотеката?

– Никой. Според градския архив къщата не е ипотекирана.

Проверих. Така беше. Според този документ Дрантакс нямаше никакви финансови проблеми.

Значи не беше имал дългове от залагания. Защо тогава Гросекс смяташе, че е загазил? От странно по-странно. Прибрах се, като спрях пътем на пазара да си взема една диня. Много беше лепкава.

Дойде ми наум, че ако Сарина Безпощадната реши да изпълни заката си, стрелата от арбалета ѝ ще мине през мен със същата лекота, с която минава динята през стомаха ми. Не можех да направя нищо освен да съм предпазлив и да разчитам на интуицията си. Не можех да излизам издокаран в ризница в тая горещина. Бих могъл да зауча някое предпазно заклинание, но всичките бяха твърде многословни и сложни, за да ги държа в главата си дни наред. Освен това ми се щеше да имам подръка приспивашото заклинание, а двете на едно място щяха да са множо. Не разполагам с подобни възможности.

Най-сетне успях да открия човек от прислугата на Дрантакс. Беше конярят. Стражниците го бяха задържали като потенциален свидетел, но баща му имал връзки в Гилдията на конярите и успял да го освободи. Не ми каза нищо, което вече да не знам, но и той потвърди версията на Калия, че скулпторът не бил имал никакви проблеми. Работата върху статуята се движела по график и той не бил чувал Дрантакс да е затънал в дългове. Конярят бе придружил Дрантакс и Калия по време на тяхната кратка разходка до Фериас – малко градче нагоре по брега, където е значително по-прохладно през лятото. Местенце, където хора с широки джобове обичат да отскачат, за да си отдъхнат от градския шум. „Щастливци“ – помислих си, докато шляпах по улицата в подгизнали от пот сандали.

Зачудих се дали Дрантакс е имал банкова сметка. Повечето граждани така и не успяват да спестят достатъчно средства, за да ги вложат в банка, а дребните предприемачи предпочитат да държат париците си в

собствен сейф, ала прочути дейци на изкуството като Дрантакс биха могли да откриват лични сметки в Златния полумесец, където богоизбраните от висшата класа въртят едър бизнес. Имах неколцина стари познати в този район, ала не бях сигурен дали ще са в състояние да ми свършат работа. Във всеки случай това би ми помогнало да разбере дали Дрантакс е имал дългове. Бях прекалено погълнат от мислите си и не забелязах Макри преди да се сблъскам с нея на средата на „Квинтесенция“.

– Ей, Макри, внимавай къде стъпваш. Да не си слънчасала?

– Извинявай.

После ми каза, че се прибира от часовете по елфически за напреднали, но че се била ядосала, понеже учителят я гледал така, сякаш мястото ѝ не е там.

– Мразя го. Чуй сега.

И каза нещо на елфически.

– Какво означава това?

– „Добре дошъл на моето дърво.“

– Браво, Макри.

– Хареса ли ти?

– Направо ме шашна. Представям се как ще се почувстват елфите, ако някой ден слезеш от кораба и им заговориш на собствения им език. Малко хора владеят елфическото кралско наречие.

Всъщност малко хора въобще знаят елфически. Макри говори почти свободно общоелфически и аз също се справям доста добре с него. Изучавахме го доста усилено през първата година в магьосническото училище, а след това имах възможността да го практикувам с пътуващи елфи.

Едно от нещата, за които Макри винаги ми бе завиждала, беше, че съм посещавал Южните острови. Малцина могат да се похвалят с това. Вярно, че търговията ни с елфите беше в цветущо състояние, но освен екипажите на корабите само шепа тюрайци бяха имали късмета да пътуват толкова далеч, още повече че подобни пътешествия са доста опасни. Ние обичаме да ни посещават елфи, но те не са гостоприемни към нас.

– И аз ще отпътувам натам някой ден – подметна Макри.

Погледнах я учудено.

– Това пък откъде ти хрумна? Последният елф, с когото се срещна, стана бял като платно, когато подуши оркската ти кръв. Нали тогава се закле никога вече да не разговаряш с елфи.

– Някой ден ще им бъде приятно да ме видят.

Може и да беше така. За кръгъл сирак Макри притежаваше забележителна способност да спечелва събеседниците си. Включително легендарните същества. Когато двамата посетихме Приказното езеро, кентаврите направо не можеха да се откъснат от нея. Разбира се, на кентаврите им потича слюнката при вида на всяка жена, още повече ако е добре сложена като Макри – независимо от кръвта в жилите ѝ.

– Кейби си е сложила обещана на пъпа – каза Макри. – Харесва ми. Дали и аз да не си сложа?

Бях малко объркан от тази неочаквана смяна на темата.

– Веднъж ми каза, че за елфите е табу да си закачат разни неща по тялото – продължи Макри. – Измисли ли го, или е истина?

– Истина е.

– Е, мога да си сваля обещаните, преди да замина. Какво ще кажеш, ако си закача обещани и на зърната на гърдите?

– Тогава вече елфите направо ще се побъркат от ужас. Защо ще го правиш, по дяволите? Никой няма да ги види.

Досега Макри не се беше обзавеждала с любовник. Често повтаряше, че всички мъже в Дванайсет морета ѝ били отвратителни. Склонен бях да се съглася с нея.

– Кейби има обещани и на зърната. Показва ми ги и...

– Не може ли да сменим темата? Ако искаш, говори ми за училището. Тези интимни телесни детайли ми действат на нервите.

Макри ме погледна сепнато.

– Защо, да не би да не е „цивилизовано“?

В този момент от минаретата възвестиха сабав, вечерната молитва.

– Макри, видя ли какво направи! Ако не ме беше задържала с приказки за обещани, щяхме да се приберем у дома преди вечерната молитва и щях да си седя на кушетката с халба бира. А сега трябва да коленичим и да се молим.

Нямаше начин да се измъкнем. Където и да си, обадят ли се гласовете от минаретата, трябва да биеш чело в земята.

Повечето граждани, запознати добре с този факт, гледат да са вкъщи или някъде на скрито, за да избегнат досадната религиозна процедура. На загубеняци като нас не остава друго, освен да се проснат в прахта в компанията на уличните бездомници. Тъпо, особено когато до „Възмездяващата секира“ беше само една ръка разстояние, но нищо не можеше да се направи. Макри нямаше и капчица желание да участва в този маскаррад, най-вече защото въобще не признава учението на Правата вяра, но под заплаха от арест не бяха позволени никакви изключения.

Замърморих, колкото да имитирам, че се моля. Слънцето все още печеше силно и земята под коленете ми бе нагорещена. Утешавах се с мисълта за бирата на Гурд, от която ме делеяха само няколко минути. След известен период, който ми се стори цяла вечност, най-сетне бе обявен краят на молитвите. Точно в този момент ме споходи силното усещане, че нещо не е наред. Наблизо се спотайваше опасност. Бях готов да се надигна, но вместо това се приведох още повече, почти по очи. Разнесе се пронизително бръмчене на метална стрела и нещо ме опари по рамото. Докато падах, се блъснах в Макри и двамата се проснахме в прахта. Погледнах рамото си. Имаше кръв, но иначе беше само одраскано.

– Проклетата да е тази Сарина! – изръмжах ядосано и измъкнах сабята.

Чак сега забелязах, че Макри не помръдва. Лежеше по лице на прашната улица. Преобърнах я внимателно. От гърдите ѝ стърчеше къса стрела. Стрелите на Сарина са дълги около двајсетина сантиметра. Тази бе проникнала почти до края. От раната шуртеше кръв. Опипах с ръка шията ѝ, но не долових никакъв пулс. Опрях лице до устните ѝ – не усещах дишане. Смъртоносната стрела, насочена към мен, бе пробила гърдната ѝ кост. Макри беше мъртва.

14.

За пръв път през живота си бях вцепенен от ужас. Не се огледах, за да проверя дали Сарина не е наблизо. Не ме интересуваше дали няма да се опита да простреля и мен. Просто стоях и гледах мъртвата Макри, просната наред улицата.

Около мен постепенно се оформи неголяма групичка. Без да обръщам внимание на никого, вдигнах Макри и я понесох към „Възмездяващата секира“.

– Извикайте стражниците – чух да казва някой зад мен.

Твърде късно беше дори за тях. Вече никой не можеше да помогне на Макри. Тялото ѝ ми изглеждаше леко като перце. От гърдите ѝ бликаше кръв и се стичаше по ръцете ми. Прекрачих прага на кръчмата. В късния следобед вътре бе пусто и тихо. Отидох при бара, където Гурд лъскаше посудата. Той ме погледна и зяпна. Стоях като глупак пред него и не знаех какво да правя. Не можех дори да говоря.

В този момент се появи Танроуз.

– Макри е мъртва – изхриптах аз.

Танроуз ме хвана за ръката и ме отведе в задната стаичка, където положих тялото на масата.

Потресен като мен, Гурд също не знаеше какво да каже. Танроуз ме попита какво е станало.

– Сарина я застреля.

Щях да убия Сарина. Но не можех да се отделя от тялото на Макри.

Танроуз се наведе над нея. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. След преминаването на първоначалния шок моите също се навлажниха. Призля ми. Гурд изпъшка отчаяно и се тръшна на един стол.

Погледнах Макри и промърморих:

– Не може да си иде просто така...

Макри внезапно се закашля и от устата ѝ бликна кръв. Тя изстена слабо и отново се отпусна.

– Още е жива! – извика Танроуз.

Нямаше време за приказки. При второто закашляне на Макри вече бях извън кръчмата и се носех към Чиаракси, нашата лечителка. За щастие Чиаракси живееше съвсем наблизо. Беше опитна и изпълняваше задълженията си срещу минимално възнаграждение и безкрайна благодарност. Търчах като погнат от бесове, както не бях тичал от младите си

години в армията. Нахлух в къщата на Чиаракси и профучах покрай помощничката ѝ, която ме изгледа с увиснало чене.

Чиаракси бе във вътрешната стая, наведена над поредния пациент.

– Улучиха Макри в гърдите със стрела! Всеки миг може да умре!

Не зная защо, но очаквах някакви възражения и бях готов да вдигна Чиаракси и да я отнеса във „Възмездяващата секира“. За нейна чест тя само кимна, каза на пациента, че ще го приеме на другия ден, сграбчи чантата си и изскочи след мен на улицата. Изтичахме до кръчмата.

Макри не показваше никакви признаци на живот. Беше бледа като платно.

Чиаракси видя стърчащата от гърдите ѝ стрела и ме погледна въпросително.

– Жива е... още – казах аз. – Направи каквото можеш. Аз ще извикам Астрат Тройната луна.

Излязох в малкото дворче и оседлах стария кон на Гурд с бързина, на каквато е способен само един ветеран. След това се метнах отгоре му и се понесох по улица „Квинтесенция“, без да обръщам внимание на писъците на минувачите и на заплахите, които се сипеха подире ми. Стигнах за рекордно време от Дванайсет морета до Пашиш, скочих пред вратата на Астрат, изтиках слугата, който ми препречи пътя, и нахлух в стаята на магьосника.

След по-малко от минута двамата летяхме назад към „Възмездяващата секира“. За разлика от мнозина магьосници, Астрат не е специалист в лечителството, но затова пък притежава голяма сила и познания. Молах се да може да помогне.

Конят взе да протестира на лудешкия ни бяг. Когато стигнахме кръчмата, накуцваше с три от четирите си крака. Задърпах Астрат към стаичката, където лежеше Макри, с надвесената над нея Чиаракси. Кръвта бе спряла да тече.

– Жива ли е? – бе първото, което попитах.

– Все още.

– А не би трябвало – промърмори Астрат, докато оглеждаше раната. Чиаракси се съгласи с него. Астрат извади малък прозрачен кристал. Това беше камъкът на живота – носят го почти всички магьосници. Едно от свойствата му е да свети със зелена светлина, когато се доближава до човешкото тяло. Стига човекът да е жив. В противен случай светлината не се появява. Астрат го притисна до челото на Макри. И тримата напрегнахме очи да различим и най-малката промяна в цвета на камъка. В началото не се случи нищо, после, с болезнена несигурност, отвърте

замъждука бледозеленикаво сияние.

Астрат се изправи. Лицето му бе изкривено от безпокойство.

– Никой не се е възстановявал от това – каза той и погледна кристала, който отново бе станал безцветен.

Изглежда, досега само невероятната воля за живот на Макри я бе държала на косъм от смъртта. Ала и тя се изчерпваше бързо.

– Извадете стрелата! – изригна Гурд, сякаш някой бе вдигнал похлупака от чувствата му.

Чиаракси поклати глава. Стрелата бе пронизала гръдната кост. Всеки опит да бъде извадена щеше да довърши Макри напълно.

– Дадох ѝ отвара от амация – каза тя. – Това ще я подсили. Нищо повече не мога да направя.

Астрат произнесе над неподвижното тяло някакво заклинание. Познах го – беше заклинанието за възстановяване на телесната сила. Много полезно в случаи на чума, но не и ако във вас е забита двайсетсантиметрова метална стрела. Астрат и Чиаракси не хранеха никаква надежда. Отварата от амация и заклинанието само щяха да забавят настъпването на неизбежния край, но не за дълго. Двата дори не знаеха докога ще е жива Макри и дали вече не е издъхнала. Не можех да направя нищо повече, освен да отида да убия Сарина.

– Какво е станало?

Беше Глухарче. Тя извика уплашено, когато видя Макри. Бях твърде потиснат, за да ѝ обърна внимание. Ръкавът ми беше подгизнал от кръвта на Макри.

Глухарче се обърна към мен.

– Целебният камък на делфините!

Положението бе толкова отчайващо, че бях готов да се хвана и за сламка.

– Целебният камък? Че той съществува ли?

– Разбира се, че съществува. Нали все това ти казвах. Той може да излекува всеки – само че го откраднах.

Някъде дълбоко в мен светна искрица на надежда и вдъхновение. Трябваше да се сетя по-рано. Иксиал Всевиждащия. Раните му изглеждаха неизлечими, а ето че се разхождаше здрав и читав.

– Как изглежда този целебен камък?

– Не зная.

– Какво искаш да кажеш с това, че не знаеш? – креснах ѝ аз.

Глухарче се сви, сякаш очакваше да я удари. Малко ми оставаше.

– Никога не съм ги питала как изглежда. Просто знаех, че това е

техният целебен камък.

Бях готов да се понеса из града и да намеря час по-скоро Иксиал, но вместо това си наложих да запазя спокойствие и да помисля. Нямах никакъв смисъл да се хвърлям напред, без да зная дори какво точно търся. Говорещите делфини живееха в залива. Дотам бе около двайсет минути езда. Твърде много.

– Бих могла да ги повикам край пристанището – предложи Глухарче. – Понякога плуват наблизко и могат да ме чуят.

Съгласих се да опитаме. Помолех Астрат междуременно да потърси Иксиал.

– Ще ми е по-лесно, ако имаш у себе си някоя негова вещ.

Нямах нищо подходящо. Пришпорих ума си, надявайки се на щастливо хрумване. Изведнъж се сетих за златото в статуята. Ако Иксиал стоеше зад кражбата му, сигурно го бе пипал.

Извадих вълшебната кесия и отметнах капачето ѝ. Никой не се изненада, след сътресението от онова, което бе сполетяло Макри.

Астрат Тройната луна само поклати глава.

– Безполезно е, Траксас. Било е във вълшебното пространство. И да е имало по него следи от нечия аура, отдавна са изличени.

Излязох навън и се върнах с големия чук, който бях използвал, за да разбия бронзовата обвивка на статуята. Замахнах, ударих металната фигура отстрани и оголих ново парче.

– А какво ще кажеш за това? Било е покрито през цялото време, докато статуята се е намирала във вълшебното пространство.

Астрат замислено опипа рядката си брада.

– Може и да се получи.

– Направи каквото можеш, а след това ме чакай на ъгъла на улица „Луна“ и Звездния булевард.

Старата кранта на Гурд категорично отказа да предприеме ново пътешествие с двама ездачи на гърба си. Затичах се по „Квинтесенция“, като дърпах Глухарче и се оглеждах за двуколка. Първата, която мярнах, бе ангажирана от някакъв дребен чиновник. Сграбчих юздите, спрях я и извадих сабята.

– Двуколката ми трябва – рекох.

Чиновникът изскочи отвътре и ме обсипа със заплахи. Ударих го в лицето и той падна.

– Откарай ни на пристанището. И бързо! – наредих на кочияша.

Все още държах сабята и кочияшът не се подвоуми нито за миг.

Глухарче каза, че веднъж разговаряла с един делфин на най-дългия

кей. Отправихме се натам, покрай подредените за разтоварване и товарене триреми и кватриреми. Свечеряваше се и над пристанището цареше покой. На входа обикновено имаше охрана, но този път не видяхме жива душа. Скочихме от двуколката и се затичахме по кея. Сърцето ми блъскаше толкова силно, че си помислих да не изскочи. Глухарче се препъна и падна. Вдигнах я и отново я задърпах след мен. Беше си срязала крака на някакво стърчащо желязо и оставяше след себе си кървава дия. Продължихме напред, докато не стигнахме края на вълнолома.

– Е? – попитах.

Глухарче погледна към тъмните води на морето. Слънцето бе опряло хоризонта и последните му лъчи хвърляха тъмночервени отблясъци по вълните. Морето приличаше на вино, както го е казал един прочут елфически поет. Глухарче завъртя леко глава и издаде много особен звук, нещо като тънко писукане, примесено с щракане и гъргорене. Заचाкахме, но не се случи нищо. Тя повтори отново призива. Втренчих в нея яростен поглед. Ако това беше някаква зла шега, бях готов да я хвърля в морето.

– Къде са делфините? – почти изкрещях.

Тя изпя призива трети път. Тъкмо се готвех да се обърна и да ида да търся Иксиал, когато момичето извика и посочи към морето. Точно под нас над повърхността бе щръкнала глава на делфин, който гледаше въпросително Глухарче.

– Какво да му кажа?

– Че съм тук, защото търся целебния камък. И че нямам време за губене.

Двамата взеха да си писукат и гъргорят. Търпението ми бързо се изчерпваше, макар вероятно да разговаряха доста бързо за човек и делфин. Накрая Глухарче се обърна към мен и ми каза, че целебният камък на делфините бил черен, имал форма на кръст и размер приблизително на човешка длан. Това изглеждаше достатъчно за начало.

– Бил е положен на олтара на техния подводен храм, дълбоко навътре в залива, но изглежда, го е взел някакъв гмурец, докато делфините са играели в морето. Храмът е...

– Подробностите по-късно – прекъснах я и тръгнах, а тя остана да дърдори с делфина.

Сега поне знаех какво търся. Ако Астрат се бе справил със статуята, щях да зная и къде да го търся. Видях го, че ме очаква на ъгъла, когато двуколката сви нагоре по „Квинтесенция“. До него стоеше Гурд.

– Успя ли?

– Да. Прав беше – върху златото има обилни следи от аурата на Иксиал Всевиждащия. Обследвах града и го открих – тук, в Дванайсет морета.

– Иксиал е тук? Сигурен ли си?

– Ами да. Намира се в официалната резиденция на префекта Толий.

Префектът Толий. Това вероятно имаше някакво значение, само дето сега не му бе времето да го търся.

– Какво смяташ да правиш? – попита магьосникът.

– Да намеря целебния камък. И да убия всеки, който опита да ми се изпречи на пътя.

– И аз идвам – изръмжа Гурд.

Бойната секира се поклащаше на колана му. Хубаво е да имаш подръка човек като него. Отдавна двамата не бяхме тръгвали на бой. Казах на Астрат, че няма смисъл да идва. Ако се замесеше в скандал с префекта, никога вече нямаше да го допуснат в Гилдията на магьосниците. Но той настояваше да тръгне с нас. Нямаше време за спор и всички се отправихме заедно към официалната резиденция на префекта Толий – единствената свята сграда в Дванайсет морета, ако изключим обществената баня.

Чудех се как най-добре да подхвана нещата, ала няхмахме време за хитрости. Ако имах късмет, Иксиал щеше да ми даде веднага камъка на делфините – но се съмнявах. Първо, защото щеше да поиска да задържи за себе си една толкова полезна вещ. И второ – това би означавало да признае публично, че тъкмо той го е откраднал от делфините. Вярно, че подобна постъпка не можеше да бъде преследвана от закона, но би означавала край на неговата кариера в манастира.

Кипях от гняв, защото улицата бе пълна с народ и трябваше да се придвижваме бавно. Почти не разговаряхме, защото си давахме сметка, че всеки момент Макри може да умре.

Когато стигнахме улица „Транквилити“ и свихме по нея, изведнъж ни споходи неочакван късмет. Срещу нас по тротоара вървеше префектът Толий, придружаван от самия Иксиал Всевиждащия. Двамата бяха сами, без телохранители, и останаха като вцепенени, когато спряхме двуколката и скочихме пред тях. Не всеки ден пред префекта се изправят частен детектив, варварин с голяма секира и магьосник, при това с решителни изрази и гневни пламъчета в очите. Толий настоя да му кажем какво искаме.

– Целебния камък – рекох. – И то веднага.

– За какво говориш? – попита Толий.

Пренебрегнах го и се обърнах към Иксиал.

– Давай целебния камък.

Гурд се промъкна до него и вдигна заплашително брадвата. Иксиал зае отбранителна поза. Спомних си репутацията му на отличен боец. Нямахме време да си мерим силите.

– Убий и двамата с всепозоряващото заклинание – казах на Астрат
Тройната луна.

Астрат вдигна ръка.

– Дай му проклетия камък – извика уплашено префектът Толий и се хвана за сърцето.

– Той не носи никакво всепозоряващо заклинание – възрази спокойно Иксиал, доказвайки, че наистина е способен на много неща, и пристъпи към Астрат. В мига, когато минаваше край мен, замахнах рязко и го халосах по тила. Иксиал се просна в безсъзнание на земята.

– Нищо не сте видели – казах, докато тършувах из дрехите на монаха, а Гурд държеше острието на секирата си до шията на префекта.

– Давате ли си сметка, че за това ще ви пратя на робските галери? – попита Толий, завладян от безсилен гняв.

Скоро открих камъка. Малък, черен, с форма на кръст.

– Ще се видим на борда – подметнах му небрежно. – Изпречиш ли ми се на пътя, ще издам, че си замесен в аферата с откраднатото злато.

Очите на Толий се разшириха и той изведнъж осъзна, че няма какво да каже. Бях изстрелял на сляпо последното предположение, а ето, че се оказах прав. Въсъщност имаше нещо подозрително в бързината, с която искаше да джироса вината за убийството на скулптора на Гросекс и да приключи случая. Мисля, че това обясняваше и някои други въпросителни, ала сега нямах време да разсъждавам.

Скочихме обратно в двуколката. Гурд сграбчи юздите и пришпори конете. Подадох камъка на Астрат и той го разгледа внимателно, докато хвърчахме с главоломна бързина по „Квинтесенция“. Зад нас оставаше грамаден пращен облак, от който долитаха яростните кръсъци на гневните минувачи.

– Разбра ли как работи? – попитах Астрат. „Възмездяващата секира“ бе съвсем близо.

– Никога не съм виждал нещо подобно. Значи делфините казват, че е паднал от небето? – Той го завъртя, разглеждайки го от всички страни. – Честно казано, нямам представа как да си служи с него. Обаче долавям вътре стаена сила.

Когато стигнахме кръчмата, навън вече бе непрогледна нощ.

Предполагах, че сме отсъствали не повече от час. Пратих една бърза молитва, докато тичах заедно с останалите към стаята, където бе Макри. Около нея се бяха събрали Чиаракси, Танроуз, Глухарче, Сулания, Палакс и Кейби. Липсваше само Куен. Всички бяха унили.

– Открих камъка!

Очаквах да чуя въздишки на облекчение. Никои не ме погледна обнадеждено.

– Закъсняхте – рече Танроуз. – Макри е мъртва.

– Не, не е – възразих аз. – Само така изглежда.

Видът ѝ наистина бе страшен.

– Тя има силен организъм – продължих. – От елфическата кръв. И оркската... и човешката...

Чиаракси поклати глава.

Астрат положи длан върху челото на Макри, след това извади камъка на живота и го допря до кожата ѝ.

– Опитай с камъка на делфините! – изкрещях аз.

Той го постави първо на челото, а сетне и върху раната. Опря го над пъпа, в мястото, където се концентрира енергията на организма. Нищо не се случи, освен че Кейби нададе уплашен писък и се строполи на пода.

Астрат се огледа безпомощно. Дръпнах камъка и опитах на свой ред. Никакъв успех, освен че когато докоснах камъка, почувствах с пръстите си топлина.

– Нищо не става. Това е боклук.

Астрат, който се владееше по-добре от мен, взе отново камъка. Забеляза, че раната на Глухарче все още кърви, наведе се и допря камъка до нея. Пред смаяните ни погледи раната започна бързо да се затваря. Само след секунди кръвта спря и кожата се възстанови напълно.

Значи камъкът действаше. Само че Макри бе умряла.

– Наистина ли е мъртва? – попита Танроуз.

– Боя се, че да – отвърна Астрат, а Чиаракси само кимна мълчаливо.

Взех целебния камък и го поставих върху раната на Макри. Отново никаква реакция. Стоях и гледах тъпо, надявайки се някакво чудо да я възкреси. Нищо повече не можех да направя.

Вдигнах една халба, отидох при бъчвите, напълних я догоре с бира, пресуших я на един дъх, сипах си втора, след това се върнах при Макри и се отпуснах на пода до нея. Единственият звук бе хлипането на Кейби. Сулания бе изтрезняла напълно и седеше на един стол, подпряла в скута си бутилка кли.

Хрумна ми, че сега вече зная почти всичко за статуята и Дрантакс, само че не бях в настроение да подреждам отделните парчета от мозайката. Само две неща ми бяха на ума. Едното, че трябва час по-скоро да се напия до забрава. И второто – че ще убия Сарина Безпощадната.

Отвън изтрополиха тежки ботуши. Влезе капитан Рали. Ако бе дошъл да се заяжда за нещо, избрал бе неподходящ момент. Станах да го посрещна, готов да стоваря цялата сила на гнева си върху него.

Не беше дошъл да се заяжда. Някой му казал за Макри. Някой доклавдал на Градската стража, че на „Квинтесенция“ простреляли млада, странна на вид жена и той се досетил за останалото. Идваше да ми изкаже съболезнованията си.

– Съжалявам – каза той, като погледна тялото на Макри. Кейби плачеше неутешимо. Мимоходом забелязах, че главата на приятеля й се люшка неконтролируемо – изглежда, пак се бе надрусал с два.

– Кой го направи?

– Сарина.

– И какво стои в дъното на историята?

– Кралското злато – отвърнах. Нямаше смисъл да крия повече.

Отведох капитана в голямото помещение на кръчмата, където вече нямаше никого, извадих кесията от джоба си, загърнах краищата й и му показах статуята. Златото заблестя под светлината на свещите.

– Това ли е кралското злато? – попита Рали.

Кимнах.

Някой отвори предната врата.

– Поправка. Моето злато.

Беше Иксиал Всевиждащия. Зад него нахлуха монасите от Звездния храм.

Хлопна се вратата на втория етаж.

– Това е моята статуя – заяви преподобният Тресий от горната площадка, спусна се по стълбите и спря наред помещението. Зад него слизаха монасите от Храма на облаците.

Жълтите и червени раса се подредиха едни срещу други. Чул гласове, на сцената се появи и Гурд. Капитан Рали ме погледна въпросително.

Предната врата пак се отвори и се показа едрото тяло на Толий, префекта на Дванайсет морета. Той влезе начело на банда въоръжени мъже. Някои от тях бяха с дрехите на Градската стража, други не носеха униформи. Толий също не беше издокаран в жълтата префектска тога. Беше дошъл да си прибере златото и да убие ненужните свидетели.

Огледа свъсено сцената и нареди:

– Всички вълн.

Никой не излезе. Хората му извадиха оръжията от ножниците. Ик-сиал Всевиждащия гледаше префекта, сякаш се питаше дали все още са партньори. Бих могъл да му спестя усилията. Човек, който не се свени да краде от бедняците в Дванайсет морета, не би разделил цяла златна статуя с един монах.

Отвълн долетяха гласове и в кръчмата влязоха още хора. Все типове със страшни, нашарени от белези физиономии, предвождани от Касакс. Беше избрал най-добрите си бойци и то не само от градския район, но и от околните земи. Интересно защо. Едва ли щяха да са му необходими за задържането на Куен.

Касакс остана изненадан от присъствието на двете монашески групи, префекта Толий и капитан Рали, но бързо се адаптира към обстановката. Дори се изсмя.

– Дойдох да прибера едно откраднато злато – заяви той на множеството. – Виждам обаче, че не съм първият. Послушайте съвета ми всички и си вървете, преди да сте пострадали. – Той погледна към Толий. Като представител на властта, префектът бе човекът, от когото се очакваше да владее обстановката, но на практика силата винаги бе в Братството. Толий обаче разполагаше със солидно подкрепление и не прояви никакво желание да си тръгне. Нито пък монасите.

Касакс се обърна към мен и се ухили.

– Търсим туй златце още откак изчезна. Чухме, че монасите имали нещо общо с тази работа. Говореше се също, Траксас, че ти си се срещал с тях.

Той ме изгледа строго.

– Трябваше да се досетиш, че не можеш да скриеш нищо от мен в Дванайсет морета. Щяхме и по-рано да те сгацим, ако не беше сложил това объркващо заклинание на Куен.

– Прибрахте ли я? – попитах.

– Да я прибираме ли? Че защо? Куен работеше за мен, тлъстако. Сече й пипето на нея. Сетихме се, че ще ни отведеш право при златото. Веднага щом те видя да вадиш на бял свят статуята, тя доприпка при нас.

Касакс не беше длъжен да ми дава обяснения, само че той обича да показва на хората как ги е надхитрил.

– Чух, че онази женска, дето приличаше на орк, била убита – продължи той. – Съжалявам за това, но да знаеш, че нямам нищо общо. А

сега, ако бъдеш тъй добър, отстъпи, та хората ми да приберат плячката.

Капитан Рали се изпречи пред главатаря на Братството.

– Касакс, защо смяташ, че ще допуснем да прибереш статуята? Аз представлявам закона тук и ще арестувам всеки, който се опита да отнесе статуята.

Касакс се изсмя при мисълта, че някакъв капитан от Градската стража могъл да спре главатар на Братството, при това подкрепян от цял отряд отбрани главорези. Хората му също се разсмяха. Смехът им взе да ме дразни. Не исках да чувам смях точно сега, когато Макри лежеше мъртва в съседната стая. Изправих се до капитана. Смятах да убия Сарина, но идеята преди това да се бия с тази измет изглеждаше особено привлекателна. Ръцете ме сърбяха да стисна някого за гърлото, независимо с какво си го е заслужил.

– Защо не дойдете да си вземете статуята? – подканих ги аз и кимнах към мястото, където тя се подаваше от вълшебната кесия.

Всички в стаята замръзнаха в очакване някой да направи първото движение. В този момент Сулания влезе през задната врата и без да обръща внимание на никого отиде зад бара, взе бутилка кли от лавицата и пое обратно. Човек не можеше да не се възхити от твърдата решимост в действията ѝ.

Капитан Рали отново настоя всички да си тръгнат и да оставят нещата в ръцете на закона. При тези думи префектът Толий му заяви, че случилото се въобще не е негова работа.

– Дванайсет морета е под моя юрисдикция.

– Може и да е така, по аз работя в Съдебната палата и като капитан от Градската стража отговарям за всички квартали на града. Вие, между другото, тук по служба ли сте? Ако е така, защо хората ви не носят униформи?

Рали се обърна към Тресий, който търпеливо чакаше до стълбата.

– А вие какво искате?

Преподобният Тресий не отговори.

– Те всички са тук за статуята – отвърнах аз.

– Дори Толий?

– Най-вече и от самото начало. Тъкмо той е информирал Иксиал Всевиждащия за златото. Той му е осигурил и вилата в Тамлин, за да може да се среща с жената на Дрантакс и да узнае от нея всичко, което му е необходимо.

– Убийте ги – нареди Толий.

Избухна суматоха.

15.

Бях на деветнадесет, когато ме изгониха от училището за млади магьосници. Останал без пари, семейство и други средства за препитание, аз се записах в един наемнически отряд и отидох да се бия на юг, където тогава воюваха малките градове-държави Джувал, Абеласи и Паргада. Някъде по това време се запознах с Гурд – едър двайсет и пет годишен варварин, който бе слязъл от далечния север, за да види живота в цивилизованите страни. Така поне твърдеше тогава, макар след няколко години да ми призна, че бил прогонен от разгневените роднини на една млада жена, с която имал любовна връзка.

Събитията на юг тогава бяха объркани – почти всички градове враждуваха помежду си. На всичко отгоре във всеки от градовете имаше по двама кандидати за престола. Помня как един път нашият отряд, който бе нает от принца на Джувал, издебна в засада друг отряд, принадлежащ на втория кандидат за този пост. Точно в този момент армията на Народната демокрация на Абеласи ни нападна в гръб. Докато двамата с Гурд се чудехме накъде да метнем копията, пристигнаха обединените сили на наскоро сваления крал на Абеласи, следвани от неговите съюзници, Паргаданската армия. Никой не знаеше какво става. В тъмната, мрачна гора отрядите копиеносци се превърнаха в малки групи обезверени мъже, които вече се биеха за живота си. Цареше всеобща паника, врагове и съюзници се изправяха едни срещу други. За нас двамата с Гурд не оставаше друго, освен да си проправим с оръжие път към някое по-спокойно местенце, където да намерим коне и да си плюем на петиците. Което и направихме, в края на краищата.

Спомних си за този ден двайсет и четири години по-късно, когато започна боят във „Възмездяващата секира“. Всеки искаше статуята, но само последният, който се държеше на крака, щеше да я отнесе. Монасите от Храма на облаците и техните съперници от Звездния храм се хвърлиха яростно едни срещу други, завладени от необяснима жажда за злато, подхранвана от съперничеството на техните кланове. В битката се хвърлиха и войниците от Братството, разгневени, че някой се опитва да им отнеме плячката на тяхна територия. Главорезите не бяха тренирани като монасите, но всеки от тях бе служил като наемник в различни армии, където бяха натрупали богат опит в изкуството на ръкопашния бой.

Междувременно префектът Толий нареди на хората си също да размахат саби. От всички ни префектът имаше най-много да губи, защото при неуспех столът, на който се бе възкачил, щеше да се прекатури. Разнесе се ли се слухът, че е замесен в открадването на златото, го очакваше прогонване от службата, арест и бързо изпращане на робските галерии. Кралят би си затворил очите пред много прегрешения на своя префект, но не и пред факта, че е задигнал собственото му злато. Заобиколен от своята вярна гвардия от наемници, Толий подхвана ужасяваща атака, обладан от намерението да унищожи всички свидетели на престъплението си или да се измъкне със съкровище, което би му осигурило луксозен живот някъде далеч от Тюррай.

Що се отнася до моята скромна персона, аз просто по случайност се озовах в сърцето на тези събития. Не ми трябваше статуята. Всичко, което исках, бе да открия убиеца, но след смъртта на Макри това бе само второстепенна цел. При мисълта за бездиханното й тяло, проснато в съседната стая, ме завладя такъв неистов гняв, какъвто не бях изпитвал от много време. Бях щастлив, че има на кого да си го излея.

Капитан Рали, единственият защитник на закона в този момент, беше притиснат от обстоятелствата. Наложих се да се бие рамо до рамо с мен и Гурд, а полуоткритата статуя ни пазеше гърбовете. Пръв под ударите на сабята му падна един развилнял се монах от Звездния храм. Забелязах, че капитанът не е забравил старите си бойни умения.

Четирима гангстери от Братството си проправиха път през мелето и застанаха срещу нас. Парирах нападите на един от тях, след това го промуших в бедрото, той се препъна и тогава го ударих в корема. Гурд почти разсече на две втория гангстер, а Рали ловко избегна ударите на третия и го прониза право в гърдите. Четвъртият отстъпи и ние получихме възможност за кратък отдих в околото на бурята.

– Не можа ли да дойдеш с отряд стражници? – сопнах се на Рати.

– Защо са ми, когато смятах само да ти изкажа съболезнованията си – отвърна той. – Исках да разменим няколко думи като стари приятели. Ти за какъв се мислиш, че криеш от мен улики? Тази статуя трябваше да бъде предадена на Градската стража.

– Тъкмо щях да го направя – изсумтях и тогава отново се започна. Из помещението хвърчаха трески от мебелите на Гурд, а сражаващите се използваша всякакви подръчни средства, за да се млатят. Във въздуха свистяха фенери, крака от столове, облегалки и шишета. Толий сграбчи една тежка дъбова маса и я запрати към нас, като викаше на хората си да нападнат. Масата удари капитан Рали и той рухна на пода. Гурд му

помогна да се изправи, докато аз отбивах атаките на двамина, въоръжени със саби и ножове. Настъпи страхотна бъркотия. Монасите крещяха яростно и си разменяха оглушителни удари. Пред смаяния ми поглед един млад монах отби с голи ръце удар със сабя, повали противника си с рязък удар в шията и накрая падна, пронизан от друг в гърба. Приятелят му нададе яростен вик, подскочи право нагоре във въздуха и стовари в лицето на убиеца такъв страховит удар, че шията на нещастника се прекърши като фиданка.

Иксиал Всевиждащия и преподобният Тресий се биеха близо един до друг, но помежду им имаше твърде много запъхтени монаси. Найсетне Тресий се засили и подскочи с ловкост, на която би завидял и найдобрият атлет. Той се извиси във въздуха, праметна се под тавана, прелетя половината от кръчмата и се приземи точно пред Иксиал, като пътем събори неколцина противници. Иксиал замахна да го удари в лицето, но Тресий ловко отскочи встрани. След това между тях се разрази впечатляващ двубой, като всеки от двамата майстори показваше всичко, което бе научил през упоритите си тренировки, ала никой не успяваше да надделее.

Още една маса се стовари върху нас и този път бе мой ред да се озова долу. Гурд успя да отбие удара на едно дълго копие, което иначе щеше да ме прикове към пода. Сkochих и продължих да се отбранявам, но положението ни ставаше все по-безнадежно. Бяхме само трима, а ето че от едната страна ни притискаха хората на Толий, от другата напиха главорезите на Касакс и всичко това бе омесено с жълти и червени раса. Под краката ни се въргаляха труповете на избитите и тежко ранените. Подът бе хлъзгав от кръв.

Спомних си, че Астрат Тройната луна все още е в задната стая, и се зачудих дали не разполага с някоя мощна магия, с която да ни измъкне оттук. Едва ли. Бях го извлякъл от къщата му толкова бързо, че нямаше време да запомни каквото и да било заклинание. Ако имаше капчица здрав разум, отдавна щеше да се е измъкнал през задния вход със Сулания и Глухарче. Можехме да се уповаваме само на оръжията и силата си, а от тях няхмахме в изобилие. Използвах сабята, за да отбивам атаките отдалечно, но тези отляво можех да ги спирам само с ножа. Посякох още един от хората на Толий, но мястото му веднага бе заето от следващия. Едва ли щях да издържа още дълго на подобен натиск.

– Признай си, Траксас – чух да викат в ухото ми, – с тези жалки оръжия от теб има толкова полза, колкото от евнух в бордей.

Подскочих от изненада и се завъртях. Зад мен стоеше Макри, със

сабя в едната ръка и секира в другата. Изглеждаше поразително здрава.

– Какво е станало?

– Пооправих се.

– Ама доста се забави. Какво си мислеше, че ще се бия с цял Тюрай, докато дойдеш ли?

Макри се ухили доволно и започна да поваля противниците със сабята и секирата. Скоро благодарение на гладиаторските ѝ умения около нас се оформи съвсем разчистено пространство. Когато Гурд видя кой ни се е притекъл на помощ, остана толкова изненадан, че си фрасна темето във вирнатото копито на коня, който яздеше свети Кватиний, и му трябваша няколко секунди да дойде на себе си.

– Макри! – извика той и се хвана за главата. – Ама ти си жива!

– И още как – отвърна тя, като същевременно мушна в сърцето един непредпазлив монах, опитал се да я повали с юмруци. Ние с капитан Рали и Гурд естествено бяхме вдъхновени от неочакваната ѝ поява. Не само че спряхме настъплението на дивашката орда, но скоро ги изтласкахме назад. Монаси, гангстери и наемници падаха под ударите на Макри, която вилнееше на бойното поле като зъл демон, завърнал се от отвъдното, за да мъсти на хората.

Изглежда, дори краткото ѝ докосване до смъртта не бе измило яда от онази неудачна среща с монасите, когато я бяха съборили на земята. Едва ли някой в Тюрай е бил свидетел на подобна свирепа ярост в боя. Нищо чудно, че орките бяха хвърляли на арената срещу нея дракони, тигри и цели ескадрони от гладиатори.

Погледната отгоре, кръчмата сигурно приличаше на бурно море. Преподобният Тресий и Иксиал Всевиждащия бяха спрели да си разменят удари и сега обикаляха в кръг и се дебнеха внимателно. Накрая Толий застана между тях, вдигна ръце и изрева с пълно гърло. Префектът, който бе известен демагог и имаше богат опит в укротяването на разбеснели се тълпи, успя да привлече вниманието на всички.

– Спрете този безсмислен бой! – кресна той. – Не виждате ли, че така само им улесняваме задачата. – Той ни посочи. – Нека първо ги премахнем, а после ще поделим златото.

Оцелелите монаси извърнаха глави към нас. Главорезите от Братството хвърлиха въпросителни погледи към Касакс. Той кимна в знак на съгласие с Толий. Изглежда, всички смятаха, че идеята на префекта е просто чудесна. Вместо да сме участници в битка между много враждувачи фракции, ни предстоеше да отбиваме атаки отвсякъде.

Доскорошните противници изведнъж започнаха да ни обкръжават.

Сега вече шансовете ни клоняха към нула. В ограниченото пространство дори великолепните умения на Макри не значеха много срещу масата противници, готови да се нахвърлят върху нас от всички страни. Някои от по-бързите монаси дори се бяха покатерили на статуята за да ни скочат на вратовете. Други започнаха да ни целят с метателни стрелички. Никой от нашата група нямаше ризница и скоро получихме болезнени рани от малките метални връхчета.

Време беше да се вземе някакво решение. Тъкмо по моята част.

– Вълшебното пространство – плеснах се по челото. – Влизайте всички вътре!

Скочих на врата на коня и ритнах един от монасите, който се катереше от другата страна. Гурд и Рали ме погледнаха объркано, но подгонени от развилнялата се човешка вълна, побързаха да последват примера ми. Хванах ръба на кесията и скочих право в пурпурната бездна.

– Хич не ми харесва тая работа – изръмжа Гурд миг преди да дръпна вървите.

– Аз пък винаги съм мечтала да видя как изглежда отвътре – заяви Макри.

Бяхме обгърнати от вълшебното пространство – измерение, съвсем различно от нашето, където се случват чудати неща, живеят странни създания, а хората никога не са добре дошли.

Носехме се право надолу през плътната пурпурна атмосфера. От време на време пронизвахме подигравателно шепнещи облаци. Накрая се приземихме на мека, покрита с трева плоскост. Гигантско синьо слънце сияеше ослепително над главите ни. Зад нас се извисяваше масивът на статуята, в цялата си прелест, без никакви следи от удари с чук. Седнала върху бронзовия ѝ гръб, непосредствено зад свети Кватиний, се мъдреше Ханама от Гилдията на убийците.

– Добре дошли във вълшебното пространство – посрещна ни тя.

– Здравей, Ханама – махна ѝ Макри. – Какво правиш тук?

– Чух, че са те убили – отвърна Ханама. – Дойдох да изкажа съболезнованията си, но се оказа, че си съвсем жива. Радвам се. После видях, че нещата в кръчмата не вървят на добре, и се скрих тук. Честно казано, не очаквах, че ще се присъедините към мен.

Изгледах я подозрително. Само тя ми липсваше сега. Доколкото я познавах, нищо чудно да дебнеше тук от дни. Като си представя, че можеше да съм я носел в джоба си...

– Дошла си значи да изкажеш съболезнованията си? По-скоро си търсела Иксиал Всевиждащия. Зная, че имате договор за него.

– Гилдията на убийците не обсъжда работата си с външни лица – отрязва ме хладно Ханама.

Трудно се общуваше с нея. Дребна на ръст, но самата жлъч. Такива са повечето Убийци. Възседнала коня, скрита под широкото си черно наметало, тя приличаше по-скоро на дете, дошло да си поиграе. И това е жената, прочула се с убийствата на един сенатор, един магьосник и един оркски вожд в един и същи ден!

Не бях никак щастлив от срещата. По принцип Убийците са ми неприятни, но в Тюррай ги търпят, защото са удобни на политиците.

Интересно дали си даваше сметка, че да се излезе оттук не е толкова лесно, колкото да се влезе?

– Макри, ама ти как така си жива? – попита Гурд, изпреварвайки същия въпрос от моя страна.

Макри повдигна рамене. Каза, че просто се събудила с поставен на гърдите камък, а стрелата от арбалета лежала на масата до нея. Белегът на гърдите почти не личеше. Спомних си, че бях оставил камъка върху нея и изглежда, това я бе спасило. Вероятно му е било необходимо повече време, за да подейства, отколкото при Глухарче, което не беше никак странно, като се имаше предвид крайно тежкото й състояние. Сигурен съм обаче, че ключова роля бе изиграла тази нейна странна смесица на кръвта. Никога вече нямаше да повярвам, че Макри е мъртва, докато не видех как я спускат в гроба. Може би и тогава щях да се усъмня.

– Изумително нещо е този целебен камък на делфините. Чудя се, трябва ли наистина да го връщаме?

– Разбира се, че трябва. Делфините те наеха, за да го откриеш.

– Не сме уговаряли хонорар. Ако ми предложат риба, развалям договора.

Капитан Рали подметна, че може би делфините притежават някое потънало съкровище, но общото мнение бе, че тези умни животинки носят късмет на нашия град и затова не бива да печеля от тях.

– Благодарение на тях съм жива – добави Макри и се огледа. – Какво хубаво синьо слънце имат тук! Ей, то взе че позеленя. Какво друго се случва във вълшебното пространство?

Изведнъж мраморната фигура на свети Кватиний се завъртя в седлото и светецът се сопна на Ханама:

– Я да ми слизаш от коня!

– Случва се какво ли не – въздъхнах аз. – Лично аз предпочитам да съм някъде другаде.

Дори Ханама, обучена да владее чувствата си, този път не можа да

скрие изненадата си. Скочи малко непохватно от седлото и вдигна глава към мраморния светец, който отново бе застинал неподвижно.

– Ама той наистина ли проговори? – попита Гурд, докато нервно опипваше дръжката на секирата. Като варварин, той ужасно се боеше от всякакви прояви на свръхестественото.

– Да. Тук много предмети говорят.

Погледнахме към постоянноменящия цвят на пейзажа.

– Тук ли попадаш, когато изядеш гъбите, дето Палакс ги бере в гората? – попита Макри.

Това вече надхвърляше моите възможности. Не знаех нищо за никакви гъби, брани от Палакс в гората.

– Е, какво ще правим сега? – попита капитан Рали, неизменно практичен в подобни моменти. – Кесията все още ли е видима за външния свят?

– Да.

– И ние сме вътре в нея?

– Да.

– Какво ще стане, ако някой я хвърли в огъня?

– Кой би го направил? Вътре има цяла златна статуя.

– Префектът Толий би могъл да преглътне загубата ѝ, при условие че се раздели с нежелани свидетели на престъплението си.

Признах, че в това предположение има резон.

– Можеш ли да ни измъкнеш оттук?

Преди да успее да отговоря към нас се приближи едро прасе, което ходеше на два крака, и ни поздрави любезно. Гурд вдигна секирата и прасето го погледна неприязнено.

– Какво, ще ме колиш ли? Такива сте всички хора, видите ли свиня, все мислите как да я клъцнете. Какво ще си помислиш, ако си излязъл по работа и първият срещнат поиска да те заколи и да те налага?

– Човешката раса е дарена с превъзходство над останалия животински свят – обяви тържествено свети Кватиний.

– Не и над мен – тросна се прасето и двамата започнаха да спорят.

Все още бях окрилен от неочакваното възкръсване на Макри, но когато си дадох сметка, че бях възнамерявал да прекарам едно спокойно лято на дебела сянка и с безброй халби в ръка, а вместо това съм се озоват във вълшебното пространство, където слушах теологичен спор между един светец и ходещо на два крака прасе, докато отвън ме дебнат едва ли не всички най-страшни главорези на Тюрар, почувствах, че започвам да се кисвам.

Прасето изчезна без предупреждение и тогава от небето заваляха най-различни тела. Отпърво си помислих, че това са нови магични създания, но когато пришълците тупнаха на тревата, видях, че всъщност са Толий, Касакс и монасите, които ни бяха последвали. Жаждата за злато не знае граници. Вдигнахме оръжия и битката започна наново.

16.

В началото нашите съперници бяха смутени от онова, което видяха, но не им отне много време, за да се ориентират в обстановката. Толий взе управлението в свои ръце и кресна на останалите:

– Избийте ги!

В този момент земята под краката ни се разтвори и голяма, буйна река ни отдели от нашите противници. Не се съдържах и започнах да се смея. Колко благоприятен поврат! Приближих се към брега на реката.

– Здравсти, Толий! – извиках. – Обичаш ли да плуваш?

Толий ме гледаше въбесен.

– Тази река няма да остане за дълго – викна Иксиал.

– Иксиал, приятелю, на твое място не бих разчитал чак толкова на проникателността си. Тук важат други закони. Вълшебното пространство е непредсказуемо дори за човек с твоите способности. Поздравления за чудното ти изцеление. Чудя се, дали заради нас се озовахте тук, или заради златото. Между другото, да знаете как можем да се измъкнем?

Ако се съдеше по обърканите им погледи, нямаха ни най-малка представа. Разговорът ни беше прекъснат от пороен дъжд от жаби.

– И така, Толий – поднових общуването, когато пороят секна. – Какъв е планът?

– Да те убия – изграчи той.

– Не е чак толкова зле, за набързо скроен план. Но има и друга възможност. Би могъл да се предадеш на присъстващия тук капитан Рали и да се оставиш на милостта на властите.

Толий не се хвана на въдицата. Изглежда, предпочиташе своя план. Въпреки загубите от боя в кръчмата префектът и Касакс все още разполагаха с достатъчно въоръжени мъже. Иксиал и Тресий също бяха запазили по една малка армия. Погледнато така, положението ни не изглеждаше никак розово, но аз продължавах да се държа наперено и да ги дразня.

Капитан Рали взе да се чеше по главата. Завидях му, че все още няма сиви кичури. Моята коса отдавна се бе прошарила.

– Траксас, в случай че се измъкнем живи оттук и реша да не те предавам на съда, би ли споделил с мен някои подробности? Дойдох да изразя съболезнованията си за смъртта на твоята приятелка. Не очаквах да срещна половината отрепки на града, нито тъпна разбеснели се монаси,

всички вкопчени в битка за откраднатото злато. Правилно ли разбрах, че всичко това е свързано с убийството на Дрантакс?

– Съвършено правилно. Историята е доста сложна, но ще се опитам да я предам накратко. Тези две групи монаси си съперничат. Иксиал Всевиждащия е игумен на Звездния храм, а Тресий управлява Храма на облаците. Враждуват отчасти по религиозни причини, но най-вече за това кой да предвожда монасите. Ако питаш мен, смахнали са се от живота в планините. Помниш ли колко горещо беше в Ньоджанския проход?

– Остави Ньоджанския проход. Продължавай с историята за монасите.

– Ами както ти казах, те враждуват. Бедата е, че и в двата храма липсва статуя-светиня. Като по-хитър, Иксиал намислил как да се справи с проблема – като открадне статуята, която Дрантакс работел по поръчка на Тресий, щял да накара останалите монаси да се върнат. Но тогава при него дошла някогашната му ученичка Сарина Безпощадната, която имала още по-добра идея. Тя се познавала с префекта Толий от времето, когато двамата доставяли в Тюрай дуа. Не зная всъщност чие е било хрумването – дали на Толий, или на Сарина – но някой от тях забелязал, че керванът със злато от мините на краля обикновено минава недалеч от манастира на Иксиал. Сам знаеш, че пътят на този керван се пази в най-строга тайна. Маршрутът и времето за пристигане се обсъждат в защитена от магии стая, тапицирана с Червения елфически воал, но префектът Толий очевидно разполагал с добри връзки в двореца и узнал кога ще потегли следващият керван. Той запознал Сарина с подробностите, а тя на свой ред предала информацията на Иксиал. И тъй, монасите от Звездния храм нападнали кервана, откраднали златото и избили охраната. След това им дошла още по-добра идея. Вместо да се спотайват из хълмовете, където дворцовите магьосници лесно можели да ги открият, те докарали златото право в Тюрай и го скрили във вътрешността на новата статуя. Представяш ли си колко безопасно е подобно място?

– И още как – отвърна капитанът. – Нито един магьосник не би посмял да търси златото в статуята на свети Кватиний. Това си е живо окскверняване.

– Точно така. Според плана смятали да го оставят там, докато отнесат статуята в храма. Иксиал възнамерявал след като суматохата поотмине да я изнесе от храма, да я разреже и да прибере плячката. И щял да разполага с цял куп злато и една нова статуя в добавка. Тук обаче ударил на камък. Преподобният Тресий, който имал свой верен човек в

Звездния храм, разбрал какво се замисля и веднага се намесил, та той да прибере статуята и златото. От Храма на облаците пратили цяла армия да нападне Звездния храм и по време на битката Иксиал едва не загинал. Наложило се да го донесат в града, за да го излекуват. Междувременно Тресий научил, че златото е в Тюрай и че вероятно е скрито в статуята на Дрантакс. Пристигнал твърде късно, за да се оправи сам, и затова решил да наеме мен. Още тогава усещах, че нещо се мъти около тази статуя на свети Кватиний, но не си давах представа за размера на престъплението.

Погледнах към реката. Монасите ни зяпаха от другия бряг. Дали наистина вярваха, че с поведението си служат на праведна религия? Сигурно, щом Иксиал и Тресий им го казваха. Над нас прелетя ято сребристи птици, които станаха златни, а после побеляха. От небето долетя тържествена музика. Пухкави зайчета наизскачаха и затанцуваха в краката ни. Интересно е да се живее във вълшебното пространство.

– Грешката на Иксиал и Толий била, че се хванали със Сарина Безпощадната. Веднага щом златото било скрито в статуята, а през това време Иксиал лежал със смазани крака в планинския храм, тя решила, че ще е много по-добре, ако не дели плячката с никого. Умна жена е тази Сарина. Безсърдечна и хитра като преследван орк. Тя знаела, че дворецовите магьосници и служителите на Съдебната палата упорито търсят изчезналото злато. Самият Хасий Брилянтния посещавал къщата на Дрантакс. Не можела да рискува да го натовари на някой фургон, за да го изнесе от града. Ето защо си поставила за цел да потърси друг начин, за да отнесе плячката на безопасно място. Така попаднала на вълшебната кесия. Всъщност вече знаела за нея още от времето, когато се занимавала с търговия на дуа. Спомнила си, че старият Талий Зеленото око, който отдавна не чинел и пукната пара като магьосник, вкарвал дуата в Двореца с помощта на кесията. Веднага отишла при него, видяла му сметката и взела кесията. След това, мисля, отмъкнала статуята и оставила на нейно място няколко жълти изсушени листенца, за да обърка преследвачите. Монасите от Храма на облаците носят жълти цветя по време на церемониите си. Но после се случило нещо необичайно. Навярно в душата на Сарина проблеснала искрица човечност, защото когато узнала, че са докарали умиращия Иксиал в града, тя отишла да го навести. Навярно споменът, че му е била ученичка, пробудил някакви чувства в сърцето ѝ. Наблюдавах я, когато опита да убие Тресий, и предполагам, че го направи от вярност към Иксиал. Сарина рядко убива по друга причина, освен заради изгода. Затова смятам, че е изпитвала

състрадание към някогашния си учител. Не достатъчно обаче, за да ѝ попречи да го окраде.

– Е, не е точно кражба, щом тогава е смятала, че Иксиал е обречен – подметна Макри.

Погледнах я намръщено.

– Макри, струва ми се, че часовете по логика и реторика ти влияят зле. Не забравяй, че си дивачка. Преди няколко часа същата тази Сарина едва не те уби. Както и да е, Сарина е твърде хитра, за да носи със себе си кесията, дори когато отива на посещение при Иксиал. Прякорът му подсказва, че вижда какво става около него. Наложило се да я остави на двамата главорези, които наела, за да пхнат статуята в кесията – задача, дето не ѝ била по силите. Не е трудно да се заметне статуята с кесия, мъчно е да се повдигне единият ѝ край, за да мине платът отдолу. Навярно е наредила на двамата си помощници да се покрият някъде за ден-два преди отново да се срещнат с нея. Онези обаче решават да се отбият във „Възмездяващата секира“, което едва ли е толкова лошо, ако изключим факта, че срещат мен – човека, заради когото са прекарвали пет години в затвора и когото все още търсят за мъст. Тук двамата срещнаха смъртта си, изпреварвайки неизбежното с няколко дни, защото Сарина и без това щеше да се отърве от тях при първия удобен случай. Това ме поставя точно в центъра на събитията. Когато Сарина узнава за трагичната участ на двамата си помощници и за моята ненавременна намеса, тя се досеща, че кесията най-вероятно е у мен. Оттогава се влачи по петите ми. Също както и монасите от Звездния храм. Не зная дали Сарина е разказала на Иксиал някаква история за моето участие, или той сам се е досетил благодарение на изострените си сетива. И в двата случая обаче те насъскват жълторасите монаси да ме дебнат и да му докладват за всяка моя стъпка.

Погледнах пухкавия заек, който се гушеше в краката ми, после кометата, разсичаща небосвода.

– Да, капитане, докато твоята Градска стража кръстосваше града надлъж и нашир в напразни усилия да открие златото, тези хора преследваха мен. Тъй че не ми пробутвай тия номера с укриването на важни улики. Този случай бе разкрит благодарение на мен и ако не бях успял, скоро и теб щяха да те изритат на улицата.

Зърнах с крайчеца на окото си омразната физиономия на Толий. Беше доста по-близо.

– Проклятие! Защо никой не ми каза, че тази тъпа река пресъхва?

– Бяхме твърде впечатлени от твоите разкрития – обясни Макри.

– Сега не е време за саркастични забележки.

– Не, наистина го казвам. Много обичам, когато подреждаш нещата по този начин.

Реката вече бе широка само няколко метра и монасите се приготвиха да я прескочат.

– Бягай! – извика капитан Рани.

Побягнахме. Макар и зелено, слънцето беше нажежено като фурната на оркски пъкъл. Скоро взех да се потя обилно и дишах запъхтяно. Ако можехме да стигнем гората от високи жълти дървета, щяхме да си осигурим известно прикритие. Напънах се да не изоставам от другите. Внезапно гората изчезна. Просто се изпари във въздуха. Проклето да е това вълшебено пространство! Спрях при статуята на свети Кватиний.

– Атакувай еретиците! – извиках и посочих преследвачата ни орда. Статуята не помръдваше. „Ама че тъпа идея“ – помислих си мрачно.

В далечината изплува гигантски замък.

– Тичайте към замъка! – извика капитан Рали.

Втурнахме се към замъка. Когато го наближихме, той изчезна.

– Да върви по дяволите – махна с ръка Макри и извади сабята. – Повече няма да бягам. – И се обърна към нашите преследвачи.

– Моля те, Макри, не сега.

Макри зае отбранителна стойка и разкърши ръце, очаквайки спокойно противниците да ни настигнат.

– Не можеш ли просто да им избягаш като всеки друг?

– Това е обида за честта ми.

– Че каква чест си имала в орските галерии?

– Никаква. Но там поне не бягах.

Въздъхнах и също извадих сабята си.

– И без това се изморих да търча. Не съм очаквал обаче, че ще умра под зелено слънце.

– Току-що стана пурпурно.

– Добре де, пурпурно да бъде.

Капитан Рали и Гурд също застанаха до нас.

– Вече съм твърде стар за подобни упражнения – оплака се Гурд.

– Аз също – рекох му. – И твърде дебел. Е, изпадали сме и в по-тежки ситуации.

– И още как. Помниш ли нъоджанската гемия, дето ни помисли за крокодили?

Избухнахме в смях при този спомен. Съмнявах се, че можем да излъжем някого с привидното си спокойствие. Толий и хората му бяха

съвсем близо. Не мисля, че можем да им издържим дълго. Бяхме на открито и дори забележителните бойни умения на Макри нямаше да попречат на монасите да ни заобиколят и да ни повалят с метателните си звезди. Макри бе облечена само в металната си препаска. Никоой от нас нямаше броня. Вярно, че щяхме да си продадем скъпо животите, но какво от това?

Говорещото прасе се появи за втори път на сцената.

– Атакувай еретиците! – подметнах без особена надежда.

– Съжалявам, но съм във ваканция и заминавам на почивка – отвърна прасето и изчезна.

– Що за тъпо място е това! – изпухтах ядосано. – Човек се надява от небето да се спусне някой дракон и да го измъкне, а вместо това среща плямпащи прасета с познания по теология, които на всичко отгоре са във ваканция.

Изведнъж млъкнах, защото ми хрумна нещо.

– Макри, сетих се кой е убиецът на Дрантакс.

В този момент пред мен скочи преподобният Тресий, избяса от ръката ми и ме преметна във въздуха. Тупнах болезнено, но веднага наново бях издигнат от неочаквано извила се градушка и се озовах в клоните на някакво дърво. Наоколо бързо израсна цяла гора, което попречи на всички останали да се бъхтят. Взеха да ни хапят свирепи насекоми, а вятърът вдигаше цели облаци прах високо над главите ни. Забелязах, че Ханата се е спотаила на съседното дърво. Зачудих се дали Иксиал знае, че ѝ е поръчано да го убие.

Боят бе прекъснат заради навременната намеса на тайнствените магични сили. Дърветата изчезнаха, но преди присъстващите да се счепкат отново, над нас се извиси вулкан.

Сега вече и най-запалилите биячи взеха да се оглеждат притеснено, в очакване какво ще последва. Гърловината на вулкана се разцепи и отвътре блъвна лава, която взе да се стича към нас. Земята под краката ни се разтресе.

Капитан Рали погледна бързо растящия вулкан и попита:

– Как да се измъкнем оттук?

Хората на Касакс се озъртаха уплашено.

– Добър въпрос. Мисля че префектът Толий също трябваше да помисли върху него преди да ни последва. Не е толкова проста работа да се излезе от вълшебното пространство. Ти какво предлагаш? – викнах на Иксиал.

Вулканът изригна отново.

– Измъкни ни оттук! – развика се Толий.

– Защо да го правя? Върнем ли се в кръчмата, ще наредиш да ни избият.

Обърнах се към Касакс.

– Не виждам смисъл да ви връщам в Дванайсет морета, ако пак ще ми търсите сметка.

Касакс повдигна с безразличие рамене.

– Може и да си прав, Траксас. Лично аз не ти се сърдя за нищо. Искаме само златото, тъй че ако ни измъкнеш, обещавам да те оставя на мира.

Реките от разтопена лава течаха към нас. Над главите ни свистяха нажежени камъни. Всеки миг щеше да последва ужасяваща експлозия и от видния частен детектив Траксас нямаше да остане и пращинка.

Махнах на Толий.

– Какво ще кажеш, префекта? Ако ви върна във „Възмездяващата секира“, обещавах ли да си вървиш по живо по здраво?

Толий не беше хладнокръвен като Касакс.

– Да – изпищя той. – Махни ни оттук!

– А що се отнася до вас, Иксиал и Тресий, искам да се закълнете в името на свети Кватиний, че няма да ни сторите зло, когато се върнем.

Двамата кимнаха. Ако се съдеше по изражението на капитан Рали, той не бе склонен да се довери на подобни прибързани обещания. Аз също, но нямаше на какво повече да се надяваме. Вулканът не показваше никакви признаци за утихване, а тук смъртта те застига по същия начин, както и във външния свят. Щом щяхме да се измъкваме от вълшебното пространство, трябваше да взема със себе си всички, макар че бях изкушен да оставя някои субекти завинаги.

Обърнах се към Макри.

– Къде е Ханама?

Тя не знаеше. Убийцата се беше измъкнала незабелязано. Разнесе се оглушителна експлозия, върхът на вулкана изригна и над нас префучаха камъни с размери на къщи. От небето се посипа дъжд от пепел. Ставаше все по-трудно да се диша.

– Спасявай ни! – чух хор от изплашени гласове.

– Добре. Чакайте само да хапна един сандвич.

Порових в торбата и извадих един от сандвичите, които Танроуз ми бе приготвила сутринта. Изглеждаше доста малък за подкрепа след толкова много търчане и бъртане, но щеше да свърши работа за един прегладнял частен детектив.

Всички се опулиха.

– Траксас, сега не е време да мислиш за ядене! – извика капитан Рали и подскочи уплашено, защото разтопената лава го опари по пръстите.

– Той ни се подиграва! – озъби се Толий. – Ще го убия!

Без да губя самообладание, аз повдигнах горното хлебче на сандвича и под него се показа прекрасно изпечената от Танроуз пържолка. Изстъргах няколко зрънца сол от коричката ѝ. Вулканът изригна повторно, през ръба му преля двуметрова вълна лава и се понесе към нас. Младите монаси нададоха ужасени възгласи, паднаха на колене и почнаха да се молят.

Пуснах зрънцата сол на земята. Последва още по-силен грохот и целият свят се заклати, сякаш сполетян от невиджано земетресение. Изведнъж земетресението спря, въздухът засия и после вълшебното пространство започна да се топи пред очите ни. Стреснати и оглушени, ние се озовахме отново във „Възмездящата секира“. Вулкана го нямаше. Нито нахалните прасета. Гурд ме погледна учудено.

– Но как...

– Сол. Абсолютна анатема за вълшебния свят. Тя го унищожава. Дребна хитрина, която научих по време на странстванията си. Унищожихме и вълшебната кесия. Само ние и статуята сме оцелели. Всички ли са живи?

Монасите започнаха да се надигат от земята, потресени от преживяното, но и доволни, че са отървали кожата. Префектът Толий бе първият, който се овладя. Той погледна дали съюзникът му Касакс е наблизо, провери какво е положението с хората му, обърна се и ме посочи.

– Убийте този човек.

Беше ми омръзнало да го слушам.

Монасите го погледнаха стъписано. Не знаеха какво да правят. В този момент, докато Макри, Гурд, Рали и аз се хващаме за оръжията, споходени от досадната мисъл, че вероятно има и по-приятни начини да си изкарваш прехраната, почти всички присъстващи в кръчмата се строполиха едновременно на земята.

Двамата с Макри се втреничихме тъпо в похъркващите тела на гангстерите, в които допреди миг виждахме само свои неизбежни палачи. Единственият освен нас, който се държеше на крака, бе Касакс.

– Какво стана?

– Още ли сме във вълшебното пространство? – попита Макри.

– Не, нали се върнахте във „Възмездящата секира“ – каза Астрат Тройната луна от горната площадка. Забелязах, че си е налял голяма

халба бира. – Добра работа, Траксас. Поразтревожих се малко, когато изчезнахте в кесията. Трябва да знаете, че вълшебното пространство не е място за разходки. Все се надявах да намерите обратния път. Сол?

Кимнах.

– Между другото, попрегледах твоите заклинания. Стари неща, демодирани, но вършат работа. Помислих си, че ще имате нужда от помощ, като се върнете, и запаметих приспиващото заклинание.

Той погледна Макри.

– Виждам, че талисманът против заклинания си върши работата.

Двамата с Макри носехме на вратовете си мъниста, нанизани на нишки от тъканта на Червения елфически воал, който се използва, за да се спира въздействието на всички заклинания. Излишно е да ви убеждавам колко е важно за човек с моята рискована професия да притежава талисман против заклинания. След като заложих предишния, на няколко пъти се превръщах в лесна плячка на могъщи и зли магьосници. Защитавашите от магии талисмани са истинска рядкост и са ужасно скъпи – подобен лукс могат да си позволят само хора от висшето общество, важни чиновници и консултът – тъкмо по тази причина в момента капитан Рали и Гурд лежаха проснати с останалите.

– Бедният Рали. Трябва да му плащат повече. Добра работа, Астрат.

Касакс, който е важна клечка в подземния свят, също имаше талисман. Сега обаче изведнъж се бе озовал сам срещу превъзхождащ го числено противник и очевидно не знаеше как да постъпи. Предложих му да се омиа преди да повикам стражниците и да им разкажа за кралското злато. Лицето на гангстера остана безстрастно, но поне този път бе принуден да признае, че е победен. Той се обърна и си тръгна, без да промълви нито дума. Време беше да решим как да постъпим с останалите, преди да се пробудят. Макри предложи да избием водачите. Признах, че това е най-рационалното решение, но все пак ми се искаше да прибягнем до нещо не толкова кръвопролитно.

Чух едва доловим шум и се извърнах. Ханама се бе подала иззад статуята. Носеше обикновена черна огърлица, каквито раздават като стандартна защита от заклинания в тяхната гилдия. Не можех да не се възхитя на способностите ѝ да се крие и да изниква ненадейно.

– Радвам се, че отърва кожата – каза Ханама на Макри, след което тръгна към вратата.

– Не си прави труда да ми благодариш – подметнах след нея.

– За какво? Аз знаех как да се измъкна от вълшебното

пространство. Дори си носех малка торбичка със сол.

Не можех да не ѝ се възхитя. Беше се подготвила за всичко и умееше да запазва самообладание и в най-трудни моменти.

– Наистина ли това е кралското злато? – попита тя, като посочи статуята.

– Наистина – кимнах аз и всички неволно погледнахме към статуята.

– Добре свършено – заяви тя. – Още една загадка, решена от нашия ненадминат частен детектив.

После излезе. Изпратих я с подозрителен поглед.

– Странно...

– Какво, че ти направи комплимент ли? – ухили се Макри.

– Тъкмо това. Гилдията на убийците не си губи времето за комплименти. Както и да е. Какво да правим сега? Имаме десетина минути преди всички да почнат да се будят. Наистина ми омръзна да се налагам с тия бандити. До гуша ми дойде от кървища.

И като си помисля откъде започнах – от скромното намерение да отърва Гросекс от бесилката. Следващия път, когато префектът ме наругаеше, щях да броя до десет преди да си изпускам нервите. Но като се знаех какъв съм импулсивен...

Трябваше да предприемем нещо, и то веднага. Събудеше ли се, Толий отново щеше да се нахвърли върху мен. Кръгът щеше да се затвори и всичко щеше да започне отначало.

– Изчезвайте от кръчмата преди да са се пробудили – предложи Астрат Тройната луна. – Аз ще ви покрия.

Не бях особено очарован от идеята. Никак не ми се искаше да се крия.

– Мога да запомня отново заклинанието и да ги приспя веднага размърдат.

– Така е. Но това не решава въпроса. Стражниците сигурно биха искали да си поприказват с някои от тези хора. Опасявам се обаче, че ако се обърнем към войниците от неговия участък, Толий ще успее да ги убеди, че виновниците сме ние. По-добре да се възползваме от помощта на капитан Рали. Чуват ли, че е в беда, подчинените му ще дойдат на минутата.

– Ами статуята?

– Без вълшебната кесия никой не може да я премести толкова лесно.

Това означаваше да зарежем спящия Гурд, но Астрат щеше да е тук

и да наглежда нещата. Двамата с Макри се приготвихме да вървим. Когато минавах покрай отпуснатото тяло на Иксиал Всевиждащия, бях споходен от странно чувство. От много странно чувство. Наведох се да го разгледам.

– Той е мъртъв.

– Мъртъв ли?

От гърдите му, точно над сърцето, стърчеше къса стрела. Изстреляна от тръбичка. Оръжието на Убийците. Поклатих глава.

– Затова значи Ханама ни накара да погледнем към статуята.

Не можех да не се възхитя на умението, с което тази жена изпилваше и най-малките детайли. За секундата, докато бяхме погледнали статуята, тя бе извадила тръбичката и бе простреляла спящия Иксиал в гърдите. И никой не можеше да твърди, че е станал свидетел на случката.

– Не можеш избяга от присъдата на Гилдията на убийците – въздъгнах. – Да вървим да повикаме Градската стража.

Макар да не бях чест гост там, познавах повечето от стражниците в участъка на Рали. Капитан Рали им бе забранил да ме снабдяват с каквато и да било информация. Но когато нахлух вътре и им разказах задъхано, че в настоящия момент техният капитан е проснат спящ във „Възмездяващата секира“ в компанията на купчина главорези от Братството, Толий и две групи враждуващи монаси воини, готови да се нахвърлят върху него веднага щом се пробудят, а на всичко отгоре и че там е изчезналото кралско злато, участъкът се изпразни за секунди. Пътем се отбих да пратя кратко съобщение на претора Цизерий. Ако имаше награда за намирането на златото, не бих искали да пропусна шанса си да я получа.

Изгубих двайсетина минути за това и когато най-после стигнахме кръчмата, тя вече беше пуста. Астрат повдигна рамене.

– Съжалявам, но нямаш друго заклинание, за да ги спра.

Капитан Рали все още се прозяваше. Погледна сърдито Астрат, ядосан, задето го бе приспал, но трябваше да признае, че при тези обстоятелства магьосникът не би могъл да постъпи по друг начин.

– Капитане, крайно време е да се снабдиш с талисман срещу заклинания.

– С моята заплата?

Той започна да издава заповеди и да праща едни стражници в Съдебната палата, а други към Двореца с вести за станалото.

– Не мислиш ли, че префектът Толий също ще вземе необходимите мерки? Той има връзки.

– Съмнявам се. Песента му е изпята. Никакви връзки няма да му помогнат, ако се разбере, че е участвал в кражбата на кралското злато. Предполагам, че си е стегнал багажа и се готви да напусне града. Също и монасите. Бандитите от Братството замесени ли са в кражбата?

Поклатих глава. Те просто се опитваха да приберат нещо, на което се бяха натъкнали случайно. Нямаше начин да лепнем обвинение на Касакс и да скалъпим нещо – Братството разполагаше с добре платени адвокати, които щяха да му спасят кожата. А и в какво да го обвиним – че е преследвал един частен детектив и капитан от Градската стража във вълшебното пространство? Нито един съдия нямаше да се хване на подобен номер. Отдавна е известно, че законите на Тюррай не важат във вълшебното пространство.

Няколко стражници увиха тялото на Иксиал в платно, преди да го качат на количката. Капитан Рали видя стърчащата от гърдите му стреличка и кимна. Нямаше нужда да му обяснявам какво е станало.

– Ханама, нали? Видяхте ли я, когато го направи?

Поклатих глава.

– Твърде хитра е за да позволи подобно нещо.

– Мразя тези Убийци – промърмори капитанът. – Да знаеш как ще се зарадвам, ако някой ден увиснат всичките на бесилката.

Рали, разбира се, знаеше, че няма подобна надежда. Гилдията на убийците се радваше на протекцията на Сената. Говореше се, че дори кралят понякога прибегва до услугите им. Освен това Убийците рядко оставяха следи от дейността си. Случвало се беше стражниците да поискат магьосник да обследва някоя стреличка, колкото да се окаже, че около нея е усукано парченце от Червения елфически воал, или е обработена по някакъв друг начин, за да не може да бъде проследена. Да обвинявам Ханама в убийството на Иксиал пред властите би било равностойно на това да хвана вятъра.

Рали прие предложението на Гурд да сръбнат по една бира. На стражниците им е забранено да пият по време на работа, но всички гледат на това през пръсти. Капитанът беше много доволен от намирането на златото, но виждах, че не е щастлив.

– Предполагам, че няма да губиш време и веднага ще отидеш в съда, за да представиш доказателства за невинността на Гросекс.

Той ме погледна намръщено. Не обичаше да му припомнят задълженията. Допих си бирата и добавих:

– Ще намина да го видя.

Появиха се Сулания и Глухарче, придружени от Палакс и Кейби.

Били се скрили в караваната на артистите. Капитан Рали ги изгледа на мусено и подметна:

- Ако продължавате така, дуата накрая ще ви убие.
- Или ще го направя аз – добавих.

Сулания беше пияна до козирката. Оставаше ѝ да премине на два и със сигурност щеше да продаде вилата на баща си. На Палакс и Кейби, от друга страна, им отнемаше толкова много време да припечелят някой грош, че не разбирах защо веднага го профукваха за отвратителния си навик. Що се отнася до Глухарче, там нищо не можеше да ме учуди. Взех целебния камък и ѝ го дадох, но дори това не промени вцепенения ѝ израз.

- Да го отнесеш на делфините, когато си възвърнеш силите.
- Помолих Макри да дойде с мен до съда.
- Мислиш ли, че Сарина все още се навърта наоколо?

Поклатих глава. Досега Сарина вече със сигурност знаеше, че златната статуя се е изплъзнала от хищните ѝ пръсти. Едва ли щеше да ни безпокои отново.

- Дали пък няма да потърси отмъщение за убийството на Иксиал?
- Съмнявам се. Не мисля, че лоялността към учителя ѝ се простира толкова далеч. Сарина живее само със собствените си нужди. А и ние нямаме никаква вина за смъртта му. Питам се обаче, защо ѝ е било нужно златото? Доколкото я познавам, едва ли ще знае какво да прави с него, ако го получи. Въпреки това смятам да я убия следващия път, когато се срещнем.

Макри заяви, че ще трябва да действам бързо, инак тя ще ме изпревари. След това се качи горе да си сложи туника, преди да излезем на улицата.

- Бива си я – кимна капитан Рали, след като тя излезе.
- Предполагам.
- Предполагаш? Преди двайсет години щеше да завиеш към луната, ако мине край теб в тези оскъдни одежди, без да се замислиш, че в жилите ѝ тече оркска кръв.
- Преди двайсет години не бях стар, дебел и пълен с бира.

Чувствах се напълно изтощен. Капитан Рали спря една двуколка, за да ни откара до съдилището. Пътувахме мълчаливо в ранната, почти прохладна утрин. Сигурно трябваше да съм ужасно щастлив след всичко, което бях постигнал, но в действителност мечтаех само да ме оставят да се наспя.

17.

Пристигнахме в съда близо час преди да започне последният ден на процеса. Слънцето вече жареше и аз усещах, че под туниката ми се стичат тънички струйки пот. Издокаран в черната си служебна туника, Рали страдаше не по-малко от мен от жегата. Забелязах, че стражниците и чиновниците все още се отнасят към него с уважение. Може и да го бяха изхвърлили от Двореца заради спречкването с Ритий, но хората знаеха, че капитанът струва колкото десет като него.

На стълбището пред съдебния форум се бяха струпали разноликите участници в днешните дела – от дребни престъпници до богати търговци. Имаше дори неколцина златокоси и издокарани в зелени дрехи елфи, седнали до фонтана в компанията на адвоката си и неговите официални съветници, които разглеждаха някакви стари свитъци.

– Измамили ги при сделка със сребро – подметна капитан Рали. – Не мога да разбера защо тези наивни елфи си въобразяват, че всички търговци в Тюрай са честни хора.

Докато минавахме край тях, Макри ги заговори на кралски елфски. Елфите подскочиха стреснато, очаквайки да видят пред себе си някой високопоставен свой сънародник, но когато видяха кой ги е повикал, настъпи страхотна суматоха. Макри се ухили и продължи.

– Наистина смятах, че Гросекс е убиецът на Дрантакс – рече капитан Рали, докато ни водеше към килиите зад съдилището. – Вярно, че ми беше жал за тоя дребосък, но нямаше да се разплача, ако го бяха качили на бесилката. Траксас, трябва да призная, че този път се оказа по-прозорлив от мен.

Едва познах Гросекс. Днес беше последният ден на процеса, на който предстоеше да бъде обявена присъдата, а утре щеше да бъде изпълнението ѝ. Той лежеше отчаяно на нара, ала щом ни видя, се надигна и ни погледна обнадеждено.

– Траксас! Мислех, че си ме изоставил!

– Никога не зарязвам клиент. Освен това не помня да съм губил дело. Макар че, технически погледнато, ти не си мой клиент. Префектът Толий те измъкна от квартирата ми преди да ми платиш хонорара и да приключим с официалната част. Което е крайно неприятно.

– Защо?

– Ако беше мой клиент, навярно щях да действам другояче. Както

вече ти казах, не допускам клиентите ми да стигнат до съда. А дори и да се окажат виновни, гледам да ги пратя с бърз кон извън града преди да са попаднали в ръцете на правосъдието. Но тъй като ти не си мой клиент и освен това наистина си убиецът на Дрантакс...

Вдигнах ръце с обърнати към него длани.

Лицето на Гросекс бе изкривено от ужас.

– Не съм аз! – едва промълви той.

Бях уморен до смърт. Съвестта ме гризеше за това, което смятах да направя, но нямаше друг начин.

– Съжалявам, Гросекс. В какво ли не се забърках през последните дни. Бих се с монаси, убийци и главорези на Братството, а Макри едва не изгуби живота си. Когато в играта участва толкова много злато, тя скоро става неконтролируема. Трябваше да останеш извън нея. Инак накрая и теб щяха да убият.

– Да не искаш да кажеш, че Гросекс е виновен? – попита капитан Рали.

– Да, за съжаление. Дрантакс не е знаел нищо за открадването на златото. Не е имало защо. Бизнесът му е вървял чудесно. Не е вярно, че е губел пари на комар, нито че е пиел. Всичко това ни беше наговорено от нашия приятел Гросекс, за да си обясним какво би накарало скулптора да участва в сделката. Не Дрантакс се е обърнал към Иксиал с предложение да скрият златото в статуята. Бил е Гросекс.

Втренчих поглед в чирака. Той ме гледаше безпомощно, като притиснат в ъгъла заек.

– Защо го направи?

Бедният Гросекс нямаше сили да заговори. Макри и капитан Рали го гледаха с любопитство.

– Всъщност не ме е интересува защо си го направил. Може би са ти трябвали пари. Дрантакс не ти е плащал щедро. Видях стаичката в Двадесет морета, където си живял. Може пък Калия да те е окуражила. Не си първият чирак, решил да измести своя работодател не само в леглото. Дори и да е била замесена обаче, съмнявам се тя да те е накарала да го убиеш.

Обърнах се към капитана.

– Отишла е на почивка с Дрантакс.

– Какво?

– На почивка. Когато златото вече е било откраднато. Двамата решили да се махнат от жегата в града и заминали за Фериас. Но когато се появи в стаята ми, Гросекс каза, че през последните дни двамата с

Дрантакс работели почти непрестанно над статуята. Всъщност е свършил цялата работа, докато Дрантакс отсъствал. Сетих се за това едва когато попаднахме във вълшебното пространство.

Не споменах, че говорещото прасе ми помогна да разкрия загадката.

– Та както казах, Дрантакс не е знаел нищо за златото. Гросекс го е излял в статуята, докато скулпторът е отсъствал. Всичко е било организирано от Иксиал. Дрантакс разбрал какво се готви едва когато в ателието се появили хората на Сарина да търсят златото. Върнал се малко порано от една уговорена среща и ги заварил да местят статуята. Тогава Гросекс го убил. Пробол го със собствения си нож. Това е всичко. За нещастие в този момент на сцената се появила Калия и започнала да вика Градската стража. Гросекс избягал преди да измъкне ножа. Едва по-късно се досетил, че е оставил на местопрестъплението сигурно доказателство за намесата си. Не посмял да се отправи към градските порти и ето как накрая, гонен от стражниците, се озова при мен. Което е единственият му умен ход – добавих мрачно. – Защото в известни среди имам репутацията на човек, който може да измъква от съмнителни ситуации.

Бях приключил с обясненията и се обърнах да си вървя, но капитан Рали ме сграбчи за туниката.

– Траксас, осъзнаваш ли какво каза току-що? Значи през цялото време ние сме били правите, а ти си следвал погрешна следа.

– Е, понякога и вие сте прави.

– Да не искаш да ти благодаря, че ме замъкна чак във вълшебното пространство и едва не хвърлих петалата?

– Но пък намерихме златото, нали?

Капитан Рали не изглеждаше доволен от чутото.

– Ще запомня думите ти – че си прашал виновниците с бърз кон извън града. Опитай се да го направиш пак и ще ти скоча на врата като зла прокоба!

Излязох навън. Не ми се щеше да срещам погледа на Гросекс. Толкова бързах да напусна сградата, че накрая преминах в бяг. Макри ме застигна чак в най-близката кръчма.

– Не го вземай толкова навътре – посъветва ме тя. – Не си виновен, че клиентът ти се оказа престъпник.

– Което не ми пречи да се чувствам отвратително.

– Ако ти беше дал предплата, щеше ли да го измъкнеш от града?

– Може би. Никога не съм предавал клиент. Говори лошо за бизнеса. Но Гросекс си го заслужава. Убийството на Дрантакс е хладнокръвен

акт. Скулпторът може да не му е плащал добре, но едва ли е заслужавал такава кончина.

Допих си бирата и поръчах нова. Горещината и краят на разследването ме бяха изтощили напълно. Бях в отвратително настроение, ядосвах се на Гросекс и бях бесен, задето се бях подлъгал по жалостивата му външност. Освен това ме беше яд, че позволих Рали да ми натякне, че неговите хора са били прави, а аз съм грешал. Току-виж из града започнали да говорят, че Траксас вече не е същият.

На всичко отгоре капитанът разполагаше с коз да ме държи под око. Освен това бях сгафил пред силните хора на Братството. Много хитро ме изиграха с тази Куен. Касакс си го бива в лукавството. Предполагам, че „Глиганска глава“ е изгоряла при случаен пожар, а Касакс веднага е видял в това възможност да пробута свой човек във „Възмездящата секира“. Сече му пипето на него. Може би трябваше да приема за комплимент, че когато бе чул за златото и монасите, веднага беше решил, че аз ще съм този, който ще го открие. Глупаво от моя страна, дето така и не заподозрях нищо. Мислех че хората на Братството са търсели Куен, а те са душели за изчезналото злато. Обърка ги само онова заклинание на Астрат, но после аз глупакът се разкрих пред техния шпионин. Сетих се, че за последното трябваше да се сърдя и на Макри. Тъкмо тя бе предложила да скрие Куен, когато онази я беше излъгала, че е преследвана. Вече се готвех да стоваря част от гнева си върху нея, когато изведнъж си спомних, че наскоро едва не я бях изгубил. Май трябваше да ѝ кажа колко се радвам.

– Знаеш ли, щастлив съм, че смъртта те подмина.

– Благодаря. Нещо не ми изглеждаш особено щастлив.

– Повярвай ми, така е. Но беше страшно глупаво от твоя страна да вкараш в къщата шпионка на Братството.

– Не знаех, че Куен е шпионка.

Казах ѝ, че ще си имаме още проблеми, ако продължава да кани когото ѝ падне да се крие у нас.

– Не повече отколкото ти, ако продължаваш да приемаш за клиенти разни типове, виновни в убийство – отвърна ядосано Макри. – На всичко отгоре дори не ти беше истински клиент. Зае се със случая само защото Толий нарани скъпоценното ти достойнство.

– Наранил моето скъпоценно достойнство? Ами ти, с твоята чест? Щяхме да загинем всичките във вълшебното пространство, само защото отказа да избягаш, макар че противникът ни превъзхождаше многократно. Добрият войник знае кога да отстъпи.

– Ти ли ще ми казваш какво знае добрият войник? Ако не бях аз да ти спася кожата, отдавна да си заровен под земята!

– Брей, така ли било? – Подскочих и ударих гневно с юмрук по бара. – Само защото си надвила на няколко напикани орка, се мислиш за най-бързата колесница! Аз съм бил войник още преди да си се родила!

Сега вече Макри бе наистина разлютена. Горещината действаше и на нея. Околните посетители взеха да се отдръпват, очаквайки всеки миг да засвяткат саби.

– В такъв случаи на твоята възраст е време да помислиш за пенсия. И без това гледаш само как да се наливаш с бира.

– Защото така ми харесва. Следващия път, когато някой те простреле с арбалет, не очаквай да ти спасявам живота.

– Ако не ме беше съборил, сигурно и стрелата нямаше да ме удари и тогава нямаше да се налага да хабиш скъпоценните си силици за да ме „спасяваш“.

Сега вече стояхме един срещу друг и си крещяхме в лицата.

– Амии? – ревах. – Не бях виновен аз, че те уцелиха, а твоите забавени реакции, откакто започна да вземаш дуа!

– Никога не съм вземала дуа! – кресна в отговор Макри.

– Не си ли? Видях те да залиташ, когато те срещнах на „Квинтесенция“! Колко време прекара в караваната на Кейби, а? Сигурно си се друшала със Сулания и Глухарче!

Лицето на Макри стана виолетово. Пияниците, които преди малко бяха отстъпили, сега оформиха кръг около нас.

– Ти си дебело пиянде! – викна тя.

– Не ме наричай дебелак, остроуха наркоманке! – не й останах длъжен.

– Как смееш да го казваш?

– Да не ти нараних чувствата? Защо не идеш да поплачеш на рамото на твоята дружка Ханама? Тъкмо ще ѝ снесеш малко информация.

За миг Макри ме изгледа така, сякаш наистина щеше да извади сабята. Вместо това блъсна чашата си на бара, извърна се и изтича навън.

Изпроводих я с някаква ругатня.

– Още една бира – наредих на кръчмаря. За момент той ме погледна така, сякаш щеше да ме помоли да напусна заведението, след това размисли и отиде да ми донесе бирата.

Бях ядосан като ранен дракон. Не можех да понеса мисълта, че през цялото време Гросекс ме е водил за носа. Почувствах се малко по-добре, след като бях поизпуснал от насъбрания гняв. Допих бирата и си

поръчах нова. После взех още една. Някъде по това време ми писна компанията, която си бях намерил, станах и тръгнах към Кушни, където продължих запоя с трима търговци от Мисан и един професионален играч на зарове от далечния запад, и едва тогава забравих за какво съм толкова ядосан.

18.

Събудих се под някакъв храст. По някое време през изминалата нощ бях допъзлял до парка, където бях заспал. Поне бях имал достатъчно здрав разум да се скрия в шубрака.

Вонях на бира, пот и различни гадости, дето човек прихваща на улицата. Увлечен в преследването на монасите из града, бях забравил да се изкъпя. Ако не посетях още днес градската баня, нищо чудно да ме прогонеха от Тюрай като заплаха за хигиенното състояние на града. Изправих се и се поразтърках под любопитните погледи на неколцина просяци. Побързах да си проверя кесията – всичко си беше на мястото. Поздравих ги любезно с „добро утро“ и закретах към Дванайсет морета.

Чувствах се в сравнително добра форма – поне нямах махмурлук. Бях забелязал, че след употребата на лесада ефектът продължава поне няколко дни. Някой ден ще се кача на кораб за далечните южни острови и ще се запаса със солидни количества от това вълшебено растение. Ще напълня цял трюм и после ще стана богат. От друга страна, нямах никакви поводи да съм щастлив. Днес щяха да обесят Гросекс. Не по моя вина, разбира се. Занапред Градската стража и Братството щяха да ме държат под око, но нищо не можех да направя. И без това не можех да се похваля с голям брой съюзници в Тюрай. Е, все щях да се оправя някак.

След всички тези разсъждения вървах към „Възмездяващата секира“ в доста оптимистично разположение на духа. Нищо не прогонва натрупаното напрежение така, както пиянска нощ в компанията на непознати търговци. Помня, че водачът им беше едър като бивол и тъп като орк, но пръскаше с широка ръка париците и с удоволствие ме покани на масата, когато разбра, че съм ветеран от доста войни. Помня още, че един от останалите разказа ужасно смешен виц за две нюджански курви и един елф, на който щях да си изповръщам червата от смях.

Огледах се – тъкмо минавах през Пашиш. Когато свърнах по „Уличката на Ангелите“, си спомних, че това е адресът, който Тресий ми бе дал за престоя си в Тюрай. Не беше луксозно, но какво пък, горе в планините монасите живеят в много по-аскетични условия.

Зачудих се дали Тресий е още в града и дали да не му се обадя. Като си помислех, той всъщност ми дължеше пари. В края на краищата нали бях намерил статуята. Нещата не тръгнаха както той ги планираше,

но за това нямах никаква вина. Шансът да ми плати бе нищожен, но поне щеше да ми даде възможност да му кажа откровено какво мисля за типове, които влизат при мен и ми говорят лъжи. А след това наемат Убийци, за да оплескат нещата още повече.

Кварталчето се състоеше от схлупени тухлени къщички, в каквито не бихте ме накарали да живея и със съдебна заповед. Дечурлигата бяха изписали с имената си всички околни стени. Входната врата на къщата, в която трябваше да е Тресий, бе увиснала на пантите. Подобно на всички останали порти в Тюррай, тя беше боядисана в бяло, но ако се съдеше по фасадата на сградата, това едва ли бе донесло на обитателите ѝ особено късмет. Стълбището тънеше в сумрак. Влязох и се заизкачвах. Тресий бе споменал, че живее на горния етаж. Когато стигнах на втората площадка, беше толкова тъмно, че не можех да си видя ръката. Заопипвах за врата, намерих я и я блъснах с рамо. Някой изруга, ударен от вратата, последва сгромолясване на човешко тяло. Прекрачих прага и мигом извадих сабята. Бях познал гласа.

Зад вратата все още се изправяше не друг, а Сарина Безпощадната. Опрях върха на сабята си в гърлото ѝ. От съседната стая се процеждаше тънък сноп светлина, колкото да ѝ освети лицето. С крайчеца на околото си мярнах нещо жълтеникаво. Погледнах за миг натам – беше голям вързоп, наполовина издърпан в коридора.

– Това, предполагам, трябва да е преподобният Тресий, нали?

Тя не отговори. Предупредих я да не прави подозрителни движения.

– С удоволствие бих забил острието в нежното ти гърло.

– Защо не го направиш?

Истината беше, че не знаех. Погледнах отново жълтеникавия вързоп.

– Защо го уби? Златото вече го няма.

– Той е наел Убиец за Иксиал.

– Е, и? Теб какво те засяга?

Сарина не отговори. Друг на нейно място бих разбрал. Не може да не отмъстиш за смъртта на учителя си, особено ако си прекарал години под крилото му. Просто не можех да си представя обаче, че Сарина е способна на подобни чувства. От друга страна, нали го бе навестила, когато се разнесе вестта, че е на смъртно легло.

– Дойде значи да отмъстиш за Иксиал. Въпреки това беше готова да го измамиш в сделката със златото. Щеше да го изнесеш от града, нали?

– Разбира се.

– Сарина, ти наистина си студена като оркско сърце.

Чудех се какво да правя. Съдбата бе направила така, че държах в ръцете си живота на жената, която едва вчера се бях заклел да убия. Просто прекрачих прага и се спънах в нея. На всичко отгоре тя бе убила Тресий, който се явяваше мой законен клиент. Е, не чак такъв, че да го-ря от желание да мъстя за него. Но не биваше да забравям и Сулания. Бях ѝ обещал да намеря убицеца на баща ѝ.

– Ето, че ми падна. Едва ли ще успее да докажа пред стражниците, че ти си убила Талий, но пък Сулания ще е доволна да узнае, че съм отмъстил за смъртта на баща ѝ.

Притиснах още малко острието. Сарина ме разглеждаше с нескрито съжаление. Изглежда, бе неспособна да изпитва страх.

– Траксас, ти си дърдорко и глупак. Не мога да разбера защо се величаеш като прозорлив детектив. Не съм убила Талий. Не че не бих го направила, ако беше необходимо. Откраднах му кесията, докато лежеше в несвяст, надрусан с два. Знаех къде я крие и хич не се затрудних. Не предполагагах обаче, че след като са разкрили плана на Звездния храм, монасите от Храма на облаците са ме проследили. Сигурно още същата вечер преподобният Тресий е видял сметката на Талий Зеленото око.

– Мислиш, че ще ти повярвам?

– Не ме интересува дали ще ми повярваш. Но сигурно ще намериш нещо доста интересно, ако му претършуваш расото.

Не свалях сабята от гърлото ѝ. Чудех се защо тази безпощадна жена с мъжка туника и късо подстригана коса носи толкова много обеци. Струваше ми се неуместно. Използвах палеца на единия си крак, за да разтворя расото на гърдите на Тресий. Отвътре се показа плоска издължена торбичка. Прилекнах внимателно и я разгледах. Беше пълна с бял пращец.

– Два?

– Позна. Ти не знаеше ли, че клиентът ти се друса?

– Не можех да го допусна, след като съм го наблюдавал да подскача като дива котка.

– Въпреки това. Тъкмо по тази причина Иксиал го беше изгонил от манастира. Представяш ли си какво изкушение е било за Тресий, когато е видял запасите на стария Талий?

Погледнах я. Познавах я като жесток убиец и човек, лишен от всякакви морални задръжки. Питам се какво ѝ пречи просто да ме лъже. Не виждах обаче никакви причини за това. Вчера имах трима клиенти. Днес един от тях щеше да увисне на бесилката, а вторият, оказа се, бе

убиецът на бащата на третия. Проклятието на Траксас. Ако това се разчуеше, направо щях да си умра от глад. Е, това поне хвърляше някаква светлина върху действията на Сарина.

– Ти си знаела, че дуата е у Тресий. Тази стока върви бързо. Решила си да се обезщетиш за изгубеното злато. Затова си убила Тресий, а не за да отмъстиш.

– Щастливо стечение на две обстоятелства.

Каква бъркотия. Дуа, злато, монаси воини и Сарина Безпощадната. Сигурно никога нямаше да си изясня всички подробности. Сарина дебнеше и най-малката възможност да се измъкне, но аз няхах намерение да ѝ я дам.

– Едва не уби Макри.

– Стрелата беше предназначена за теб. Щеше да те повали, но те спаси предпазното ти заклинание.

Не ѝ казах, че не нося талисман с предпазно заклинание и че просто се бях спянал в подходящия момент. Сарина продължаваше да ме гледа безизразно. Дори долових в очите ѝ лека подигравка. Тя знаеше, че не съм хладнокръвен убиец. Не можех да го направя. Прибрах сабята и тя чевръсто скочи и каза:

– Ти си глупак.

– И други са ми го казвали.

– Ако ми се изпречиш на пътя, ще те убия.

– Това също често го чувам.

– Макри мъртва ли е?

– Не.

Стори ми се, че беше доволна да го чуе, но не мога да се закълна в това. Тя взе арбалета, след това се наведе отново и прибра торбичката с дуа.

– Благодарение на теб, Траксас, се лиших от цяло богатство – кралското злато. Мисля, че засега сме квит.

Не направих опит да я спра. Тя се промуши през вратата и изчезна.

Погледнах трупа на Тресий.

– Наистина ли ти си убиецът на Талий? – попитах, но естествено нямаше никакъв отговор. – Глупава идея беше да наемаш Убиец за Иксиял – продължих разговора с трупа. – Винаги е тъпо да се наемаат Убийци. Те ще свършат работа, но после някой може да ги прати срещу теб.

От гърдите му стърчеше метална стрела. На лицето му бе изписан странно умиротворен израз. Зачудих се дали да не претърся стаите, но

се отказах.

Оптимизмът ми се беше изпарил. Траксас Събирача на трупове се връща. Изглежда, не мога да се движа из този град, без постоянно да се натъквам на трупове. Нямах да е толкова зле, ако не бяха на хора, с които по един или друг начин съм свързан. Гросекс щеше да увисне скоро. Иксиал и Тресий бяха мъртви. Тресий вероятно беше убил бащата на Сулания. Въздъгнах и тръгнах към къщи. Беше горещо като в оркски ад. Защо им беше трябвало да основават града точно тук? Някакъв просяк протегна ръка към мен. Машинално пузнах една дребна монета в шепата му. При първия пост на стражниците пратих анонимна бележка до капитан Рали, в която му съобщавах къде се намира трупът на Тресий.

Май наистина трябваше да убия Сарина. Следващия път, когато се срещнем, сигурно щеше да ми пусне една стрела в гърбуха. Ухилих се мрачно при тази мисъл. Е, поне си мислеше, че притежавам защитен талисман. Всички си го мислят. В края на краищата аз съм магьосник-детектив, или поне за такъв се представям. Дано не знаеха, че не мога да нося кой знае какви заклинания в затъпелия си мозък.

Не можех да я убия просто така. Да промуша хладнокръвно шията ѝ с острието. През живота си бях виждал достатъчно трупове.

Отбих се в банята и се изкъпах, след това излязох на „Квинтесенция“. Строителните работи бяха в разгара си. Каменоделците пришпорваха с ругатни нещастните чираци, които влачеха тежки блокове нагоре по скелетата, инженери се караха с дърводелци и каналджии и всички дишаха тежко заради жегата.

Макри почистваше масите.

– Ей, Макри, чувала ли си вица за двете нъоджански курви и елфа?

Тя ме погледна с ненавист и ми обърна гръб.

Проклетие. Съвсем бях забравил за караницата. Едва сега си спомних всичко. Наистина ли я нарекох „остроуха наркоманка“? Въздъгнах. Край на мечтите за хладна бира в приятна обстановка.

Появи се Глухарче. Единственият човек, когото не желяех да виждам.

Тя ми се усмихна и ми подаде малка кесия, съшита от евтин плат. Отгоре беше извезано моето име.

– От делфините е – обясни тя. – Всъщност кесията е от мен, но това, което е вътре, ти пращат те. Благодарност за дето им намери камъка.

Отворих кесията. Вътре лежаха пет антични златни монети, потъмнели от продължителното пребиваване под водата, и една малка зелена перла. Взех една от монетите – беше с лика на крал Ферзий. Такива са

истинска рядкост в наши дни, особено в Дванайсет морета. Купуват се най-малко за петдесет гурана. Пет монети – двеста и петдесет гурана. Доста солиден хонорар, като се имаше предвид, че обикновено си докарвах трийсет. А и камъкът – трябваше да го отнеса за оценка при бижутера Приса.

– Предай благодарностите ми на делфините – поръчах на Глухарче. – Кажи им, че са се разплатили щедро.

– Знаех си, че точно ти си човекът, който може да им помогне – изчурулика Глухарче и отново взе да дрънка, че съм се намирал в съзвучие със съдбите им и прочее. Бях твърде изтощен за да ѝ кажа да се разкара, затова се измъкнах незабелязано, качих се в стаята си, седнах на кушетката и се загледах тъпо в стената. След известно време осъзнах, че съм гладен. Една пържолка от Танроуз щеше да ми дойде добре, но ако слезех долу Макри току-виж ме погнала с метлата. Дали не ѝ беше време за уроците по реторика? Реших да рискувам.

Танроуз ми направи пържолка и добави към нея голямо парче сладкиш, но когато поисках пет-шест пасти, за да довърша яденето, ме погледна с присмех.

– Макри ти е много обидена.

– Забелязах.

– Защо си я нарекъл наркоманка?

– Бях в лошо настроение.

Стори ми се подходящо обяснение, но Танроуз не беше склонна да го приеме.

– Нищо чудно, че ти е сърдита. На всичко отгоре си я обвинил, че те шпионира в полза на Гилдията на убийците! Знаеш колко ти е била вярна винаги!

Вдигнах безпомощно ръце.

– Не съм я обвинявал, че ме шпионира. Само го намекнах. Бях ядосан и се изпуснах. Току-що бях изпратил един клиент на бесилото. Какво искаше от мен – да ръкопляскам? Пък и тя също много ме обиди.

– Траксас, ти си възрастен човек. Сигурно познаваш половината Тюрай. Има толкова много места, където можеш да забравиш проблемите си. Предполагам, че знаеш как да преглъщаш обиди от приятели. Макри е млада, все още се чувства чужденец тук и в жилите ѝ тече оркска кръв. И разчита на теб.

– Разчита на мен ли? Ами тези нейни срещи с богаташките от Асоциацията на благородничките?

– Съмнявам се да ги брой за приятелки.

– Втасахме я. Сега сигурно трябва да се чувствам виновен. Какво предлагаш да направя?

– Ами, купи й цветя – незабавно предложи Танроуз.

– Танроуз, мисля, че залагаш прекалено много на изкупителните способности на цветята. Признавам, че миналия път, когато Макри ми беше обидена, номерът стана, но се съмнявам повторението да е успешно.

Говорех за случай, когато, без да искам, бях приспал Макри със заклинание тъкмо преди да се счепкаме с противника и тя ми се беше разсърдила ужасно. Тогава по съвет на Танроуз купих букет цветя и за моя изненада Макри не само го прие, но ми се хвърли на врата, а след това избухна в сълзи и избяга засрамена от стаята – действия, които Танроуз определи като признак, че всичко е наред. Но това беше само защото никой преди това не й бе подарявал цветя.

– Нищо, опитай пак – посъветва ме Танроуз.

Въздъгнах. Щом дори Танроуз не можеше да измисли нищо по-добро, значи ситуацията наистина беше безнадеждна. В този момент влезе Макри.

– Много беше интересно днес на урока по реторика – каза тя на готвачката, след това ме зърна на бара и ме заобиколи, като мърмореше, че имало нужда от проветряване, защото миришело на лошо.

– По дяволите! – изругах и изхвърчах навън, вкиснат от задачата, която ми предстоеше да изпълня. Продавачът на цветя Баксос имаше лавка на ъгъла на „Квинтесенция“. За трийсет години бях спирал при него само веднъж и тогава, когато поисках букет цветя, той едва не събра цялата улица. Този път бе дори по-лошо.

– Ей, Рокс – провикна се той към един търговец на прясна риба. – Траксас пак купува цветя!

– Значи още си има приятелка, а? – отвърна Рокс, достатъчно силно, че да го чуят до другия край на улицата.

– Само така, Траксас! – похвали ме Бисикс, една от най-работливите проститутки в Дванайсет морета.

– Ама той бил истински джентълмен! – добави колежката й, а работниците от скелето на близкия строеж взеха да подмятат пиперливи забележки.

Забързах обратно. Не се съмнявах, че този път нищо няма да се получи. Готвех се да разменя няколко остри думи с Танроуз, след като Макри се опита да ми натика букета в гърлото. Когато влязох във „Възмездяващата секира“, Макри тъкмо разказваше на Танроуз за

училището. Пъхнах цветята в ръцете ѝ, застанах на бара, ударих с пестник и поисках на висок глас да ми донесат бира и бутилка кли. Склонен съм да призная, че извинението ми бе лишено от всякакъв финес.

Някой ме потупа по рамото. Беше Макри. Прегърна ме, избухна в сълзи, после избяга. Помнех събитията от предния път и можех да го сметна за добър знак, но реших за всеки случай да се консултирам с Танроуз.

– Дали това означава, че всичко е наред?

– Разбира се.

Стори ми се ужасно странно.

– Знаеш ли, Танроуз, нищо не мога да разбера. Какво, по дяволите, има толкова в един букет цветя?

– Много неща, ако си прекарал половината от живота си на арената на орките. Предполагам, че там никой не подарява цветя. Не и на Макри.

Май трябваше да се съглася.

– Мислиш ли, че щеше да се получи и при жена ми?

– Е, от това не боли. Някога подарявал ли си ѝ цветя?

– Разбира се, че не. Не знаех, че трябва. Танроуз, съжалявам, че не те познавах по-рано. Щеше да ми спестиш много неприятности.

Взех си бирата и нова порция печено и се разположих на любимата си маса, замислен за странностите на жените. Не ни бяха учили на тези неща в магьосническото училище.

19.

Животът скоро се върна в нормалното си русло, което означаваше, че си беше все така топло. Улиците бяха изпълнени със строители и зидари, а аз изоставих всякакви намерения да работя до края на лятото. В „Хрониката“ излезе цяла поредица статии за златната статуя, на мен също бе отделено значително място, което беше добре за бизнеса.

Успях да получа част от наградата, която бе определена за намирането на златото – но само част. Докато стигне до мен, от нея си бяха взели дължимото съдии, стражници, преторски писари и различни други хрантутници на градската служба, та не остана много, на което да се зарадва човек. Наложих се да напиша молба до заместник-консула Цизерий, за да взема и малкото, което бе останало.

Седяхме в задния двор и Палакс и Кейби свиреха на флейта и мандолина. Кръчмата бе почти празна. Глухарче отдавна се бе преместила да живее край брега, а Сулания се бе върнала в Тамлин, където, според Макри, пиела по-малко и се занимавала с организиране на срещи на Асоциацията на благородничките.

– Кой от двамата, Иксиал или Тресий, е започнал всичко това? – попита Макри.

– Наистина не зная. Трудно е да се каже, след пламването на първоначалната искра. Когато започнах кариерата си на следовател, смятах, че всяко престъпление си има начало и край, но често не е толкова просто. Когато стигнеш до края, мнозина не знаят откъде се е започнато. Мога да кажа само, че всеки си получи заслуженото – особено Гросекс.

Бяха го обесили миналата седмица. Не отидох да гледам. Калия се върна в Пашиш. Предполагам, че повече тъгуваше за Иксиал, отколкото за Дрантакс. Е, поне разполагаше със солидна колекция статуи, които щяха да й осигурят добри старини.

– Знаеш ли, дори не получих полагащите ми се хонорари от тези хора. С изключение на делфините, разбира се. Като си помисля, че цялото това търчане на косъм от смъртта из вълшебното пространство е било за нищо. Май наистина остарявам. С подобно темпо никога няма да се измъкна от Дванайсет морета.

– Това ще ти помогне – каза Макри и извади нещо от кесията, която ѝ висеше на врата. Беше златен пръст. – Отчупих го от статуята малко преди да излезем от вълшебното пространство – обясни тя. Помислих

си, че заслужаваме някаква награда. Можем да си го поделим.

– Много умно, наистина.

Взех златния пръст и го разгледах. Половината от него означаваше пълна кесия гурани. Напоследък наистина ми вървеше. Още няколко подобни случая през идната зима и можех да помахам с ръка на Дванайсет морета. През лятото тук е горещо като в ада, но зимата не е по-добра. През Горещия дъждовен сезон, който започваше само след месец, улиците се превръщат в реки и всеки ден виждаш удавени просяци. Не мога да понасям тази мисъл.

Сега обаче не беше време да мисля за това. Взех една грамадна халба бира от бара и се отпуснах под дебелия сянка. И докато слушах посредственото изпълнение на Палакс и Кейби, започнах да забравям монасите, убийците и гангстерите и постепенно се унесох в сън.

КРАЙ

© 1999 Мартин Скот
© 2002 Юлиян Стойнов, превод от английски

Martin Scott
Thraxas and the Warrior Monks, 1999

Сканиране и разпознаване: Mandor, 2008

Публикация:
„Амбър“ (ИК „БАРД“), 2002
ISBN: 954-585-312-3

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5817>]